

Ministerie van Buitenlandse Zaken

Algemeen Ambtsbericht Eritrea
April 2013

Colofon

Plaats	Den Haag
Opgesteld door	Directie Consulaire Zaken en Migratiebeleid Afdeling Migratie en Asiel

Inhoudsopgave

Colofon	2
Inhoudsopgave	3
1 Inleiding	5
2 Landeninformatie	6
2.1 Land en volk	6
2.1.1 Ligging en klimaat	6
2.1.2 Bestuurlijke indeling	6
2.1.3 Bevolking.....	6
2.1.4 Taal	7
2.1.5 Godsdienst.....	8
2.1.6 Munteenheid	8
2.2 Staatsinrichting.....	9
2.2.1 Uitvoerende macht	9
2.2.2 Wetgevende macht.....	10
2.2.3 Rechterlijke macht	10
2.3 Politieke ontwikkelingen	13
2.3.1 Eritrese oppositiegroeperingen	16
2.3.2 Eritrese diaspora heffingen en vrijwillige bijdragen.....	17
2.4 Veiligheidssituatie	20
2.4.1 Landmijnen.....	20
2.4.2 Regionale context.....	21
3 Mensenrechten.....	25
3.1 Internationale verdragen en protocollen.....	25
3.2 Nationale wetgeving	25
3.3 Toezicht	26
3.4 Naleving en schendingen	26
3.4.1 Vrijheid van meningsuiting.....	26
3.4.2 Vrijheid van vereniging en vergadering	29
3.4.3 Vrijheid van godsdienst.....	29
3.4.4 Bewegingsvrijheid	35
3.4.5 Rechtsgang	41
3.4.6 Arrestaties en detenties	42
3.4.7 Mishandeling en foltering.....	45
3.4.8 Verdwijningen	45
3.4.9 Moorden en buitengerechtelijke executies	46
3.4.10 Doodstraf	46
3.4.11 Mensenhandel	47
4 Specifieke groepen	49
4.1 Vrouwen.....	49
4.1.1 Maatschappelijke positie.....	49
4.1.2 (Seksueel) geweld.....	49
4.1.3 Female Genital Mutilation (FGM)	50
4.2 Minderjarigen	51
4.2.1 Kindsoldaten	52
4.2.2 Kinderarbeid	52

4.2.3	Onderwijs	53
4.3	LGBT.....	54
4.4	Etnische minderheden.....	54
4.5	Nationale dienstplicht (Hagerawi Agelglot).....	55
4.5.1	Rekrutering.....	56
4.5.2	(Beperkte) vrijstelling van nationale dienstplicht.....	57
4.5.3	Deserteurs en dienstplichtontduikers	58
4.6	Ethiopiërs en personen van gemengde afkomst	59
5	Migratie	61
5.1	Migratiestromen.....	61
5.1.1	Ontheemden	61
5.1.2	Opvang in de regio	61
5.1.3	Terugkeer.....	62
5.2	Activiteiten van internationale organisaties	63
5.3	Standpunt UNHCR.....	64
6	Bijlagen	65
6.1	Oppositiegroeperingen	65
6.2	Detentie- en trainingscentra in Eritrea	67
6.3	Naslagwerken en rapporten	72
6.4	Persberichten	76
6.5	Websites.....	79
6.6	Lijst van afkortingen	81
6.7	Kaart van Eritrea.....	82

1 Inleiding

In dit algemeen ambtsbericht wordt de huidige situatie in Eritrea beschreven voor zover deze van belang is voor de beoordeling van asielverzoeken van personen die afkomstig zijn uit dit land en voor besluitvorming over de terugkeer van afgewezen Eritrese asielzoekers. Dit ambtsbericht is een actualisering van eerdere algemene ambtsberichten over de situatie in Eritrea (laatstelijk november 2011). Het algemeen ambtsbericht beslaat de periode van december 2011 tot en met februari 2013.

Dit ambtsbericht is gebaseerd op informatie uit openbare en vertrouwelijke bronnen. Bij de opstelling is onder andere gebruik gemaakt van informatie van verschillende organisaties van de Verenigde Naties, niet-gouvernementele organisaties (ngo's), de Eritrese overheid, vakliteratuur en berichtgeving in de media. Een overzicht van de geraadpleegde openbare bronnen is opgenomen in de literatuurlijst.

Daarnaast liggen bevindingen en vertrouwelijke rapportages van de Nederlandse vertegenwoordiging in Khartoem (Sudan), waaronder Eritrea ressorteert, aan dit algemeen ambtsbericht ten grondslag.

In het algemeen ambtsbericht wordt veelvuldig verwezen naar geraadpleegde openbare bronnen. Daarnaast wordt de tekst in veel gevallen (ook) ondersteund door informatie die op vertrouwelijke basis is ingewonnen.

In hoofdstuk twee wordt ingegaan op de recente ontwikkelingen op politiek en veiligheidsgebied. Ook is een korte passage over de geografie en de bevolking opgenomen.

In hoofdstuk drie wordt de mensenrechtensituatie in Eritrea geschetst. Na een beschrijving van de nationale wetgeving en internationale verdragen waarbij Eritrea partij is, komen mogelijkheden van toezicht op de naleving van de mensenrechten aan de orde. Daarna volgt de beschrijving van de naleving dan wel schending van enkele klassieke mensenrechten.

In hoofdstuk vier wordt de positie van specifieke groepen belicht, waaronder etnische minderheden, vrouwen en minderjarigen, evenals dienstplichtweigeraars en deserteurs.

In hoofdstuk vijf komen de opvang van binnenlands ontheemden en activiteiten van internationale organisaties, waaronder UNHCR, aan de orde.

2 Landeninformatie

2.1 Land en volk

2.1.1 *Ligging en klimaat*

De Staat van Eritrea¹, gelegen in de Hoorn van Afrika, grenst in het westen en noordwesten aan Sudan, in het zuiden aan Ethiopië en in het zuidoosten aan Djibouti. De kuststreek van Eritrea heeft een lengte van bijna 1.200 kilometer en grenst aan de Rode Zee. De Dahlak-archipel in de Rode Zee behoort eveneens tot het grondgebied van Eritrea, evenals een aantal andere eilanden in de Rode Zee. Met inbegrip van de ongeveer 300 eilanden heeft Eritrea een oppervlakte van bijna 125.000 km² (ongeveer driemaal Nederland). Het midden van Eritrea bestaat uit een hoogvlakte, waarvan de hoogte varieert van 1.800 tot 3.000 meter boven de zeespiegel. Asmara, de hoofdstad van Eritrea, ligt op ongeveer 2.300 meter.²

Aan de kust is het klimaat droog en woestijnachtig, met temperaturen die variëren van 24/32°C (oktober-februari) tot 30/45°C (juni-augustus). De hoogvlakte heeft een gematigd klimaat met temperaturen die uiteenlopen van 0°C (december-februari) tot 30°C (mei).³

2.1.2 *Bestuurlijke indeling*

Eritrea is verdeeld in de volgende zes administratieve regio's⁴:

1. Maakel (Asmara);
2. Debub (Mendefera);
3. Gash Barka (Barentu);
4. Anseba (Keren);
5. Semenawi Keyih Bahri (Massawa);
6. Debubawi Keyih Bahri (Assab).

Bij iedere regio staat de hoofdstad tussen haakjes vermeld.

De regio's Semenawi Keyih Bahri en Debubawi Keyih Bahri worden ook resp. Noordelijke Rode Zee zone en Zuidelijke Rode Zee zone genoemd, en de Maakel regio wordt eveneens Centrale zone genoemd.⁵

2.1.3 *Bevolking*

Schattingen over de totale bevolking van Eritrea lopen uiteen van ruim 5,2 tot ruim 6 miljoen inwoners. Daarvan woont ongeveer 20% in stedelijke gebieden. De

¹ *Staat van Eritrea* is de officiële naam van Eritrea. Aangezien in de praktijk kortweg *Eritrea* wordt gehanteerd, wordt in dit algemeen ambtsbericht deze benaming gebruikt.

² Central Intelligence Agency (CIA): *The World Factbook*, 14 januari 2013; Economist Intelligence Unit (EIU): *Country Report Eritrea May 2012*, 23 april 2012; US Department of State: *Background Note: Eritrea*, 20 januari 2012.

³ Central Intelligence Agency (CIA): *The World Factbook*, 14 januari 2013; Economist Intelligence Unit (EIU): *Country Report Eritrea May 2012*, 23 april 2012; US Department of State: *Background Note: Eritrea*, 20 januari 2012.

⁴ Regio = zoba / regio's = zobatata.

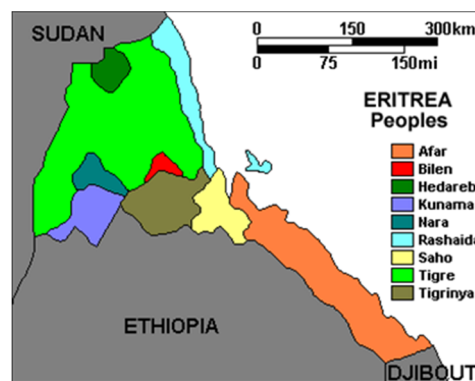
⁵ Central Intelligence Agency (CIA): *The World Factbook*, 14 januari 2013; US Department of State: *Background Note: Eritrea*, 20 januari 2012; Ambassade van Eritrea in Stockholm: *Location & Geography of Eritrea*, www.eritrean-embassy.se, geraadpleegd 5 juli 2012.

hoofdstad Asmara heeft ongeveer 680.000 inwoners, gevolgd door Assab met 98.000, Keren met 79.000, Massawa met 51.000 en Mendefera met 24.000 inwoners. De bevolkingsdichtheid is vrij laag.⁶

Het geboortecijfer wordt geschat op 32,1 en het sterftcijfer op bijna 8,0 per duizend bewoners. Naar verluidt is meer dan 20% van de mannelijke bevolking analfabeet; voor vrouwen ligt dit percentage op ruim 40%. Voor mannen is de gemiddelde levensverwachting bijna 61 jaar en voor vrouwen ongeveer 65 jaar. De kindersterfte ligt op bijna 46 voor jongens en bijna 35 voor meisjes per duizend geboortes.⁷

De Eritrese bevolking is onder te verdelen in de volgende etnische groepen:

- Afar;
- Bilen;
- Hedareb;
- Kunama;
- Nara;
- Rashaida;
- Saho;
- Tigre;
- Tigrinya.

De Tigrinya is de grootste etnische groep (55%), gevolgd door de Tigre (30%), de Saho (4%), de Bilen (2%), de Kunama (2%), de Rashaida (2%) en de Afar, de Hedarab en de Nara (samen 5%) (zie tevens 3.5.4 Etnische minderheden).⁸

Van de Eritrese beroepsbevolking werkt ongeveer 80% in de landbouw en 20% in de dienstensector en industrie.⁹

2.1.4

Taal

Taalkundig gezien vallen de negen meest gebruikte talen in Eritrea uiteen in drie verschillende taalfamilies. Het Afar, Bilen, Hedareb en Saho zijn Koesjitische talen, het Tigrinya, Tigre en Arabisch behoren tot de Semitische groep, en het Nara en Kunama zijn Nijl-Sahara talen. Het grootste deel van de bevolking spreekt een taal die behoort tot de Koesjitische of de Semitische taalfamilie. Ruim 80% van de bevolking, verspreid over heel Eritrea, spreekt zowel Tigrinya als Tigre.¹⁰

⁶ Vanwege het ontbreken van officiële cijfers lopen per bron de schattingen betreffende het aantal inwoners uiteen. Het vermelde aantal per stad is een gemiddelde schatting op basis van verschillende bronnen. Central Intelligence Agency (CIA): *The World Factbook*, 14 januari 2013; Economist Intelligence Unit (EIU): *Country Report Eritrea*, 19 februari 2013; World Gazetteer: *Eritrea: largest cities and towns and statistics of their population*, www.world-gazetteer.com, geraadpleegd 5 juli 2012.

⁷ Central Intelligence Agency (CIA): *The World Factbook*, 14 januari 2013; US Department of State: *Background Note: Eritrea*, 20 januari 2012.

⁸ De Hedareb zijn ook bekend onder de naam *Beni Amer* en de Nara zijn ook bekend onder de naam *Nera*. Joshua Project: *People in Country Profile, Eritrea*, www.joshuaproject.net, geraadpleegd 6 juli 2012; Central Intelligence Agency (CIA): *The World Factbook*, 14 januari 2013; International Labour Organization (ILO) and African Commission on Human & Peoples' Rights: *Eritrea: Constitutional, legislative and administrative provisions concerning indigenous peoples*, 2009.

⁹ Global Insight (IHS): *Country Intelligence: Report Eritrea*, 4 juni 2012; US Department of State: *Background Note: Eritrea*, 20 januari 2012.

¹⁰ Britannica Online Encyclopedia: *Eritrea*, www.britannica.com, geraadpleegd 8 april 2013; Ethnologue: *Eritrea*, www.ethnologue.com, geraadpleegd 29 maart 2013; Afronorway: *Language*, www.afronorway.com, geraadpleegd 29 maart 2013; International Labour Organization (ILO) and African Commission on Human & Peoples' Rights: *Eritrea: Constitutional, legislative and administrative provisions concerning indigenous peoples*, 2009.

Volgens artikel 4 van de grondwet¹¹ van Eritrea is de gelijkheid van alle Eritrese talen gegarandeerd. De wet bevat geen (uitputtende) lijst van Eritrese talen en noemt ook niet één bepaalde taal als officiële taal of werktal. In de praktijk kent Eritrea drie "werktalen": Tigrinya, Arabisch en Engels. Tigrinya en Arabisch worden vooral gebruikt voor officiële zaken en in het handelsverkeer. Daarnaast wordt in stedelijke gebieden veel Engels gesproken, wat tevens in het voortgezet en universitair onderwijs wordt gebruikt.¹²

Tijdens de Ethiopische bezetting van Eritrea werd Amhaars de officiële taal van Eritrea en waren Eritrese talen verboden. Maar de meeste Eritreërs weigerden Amhaars te spreken en bleven hun kinderen hun eigen moedertaal leren. Openbare bronnen noemen het Amhaars niet als taal van Eritrea. Op grond hiervan mag worden aangenomen dat er in Eritrea geen substantiële samenhangende groep meer bestaat van sprekers die het Amhaars als eerste taal gebruikt.¹³

2.1.5 *Godsdienst*

Hoewel betrouwbare statistieken niet beschikbaar zijn, is volgens de Eritrese overheid 50% van de bevolking christen en 50% islamitisch (soenniet). Volgens schattingen van internationale bronnen zou de bevolking voor ongeveer 40% uit christenen bestaan en 60% uit soennieten. Daarvan zouden de christenen voor 24% uit orthodoxe christenen bestaan, 10% uit katholieken en 4% uit andere groepen (waaronder protestanten, Zevende-dags Adventisten en Jehova's Getuigen). Verder is 2% van de bevolking animist en is er een kleine Baha'i gemeenschap. Geschat wordt dat er grotere populaties van niet geregistreerde en onbekende religieuze groepen in Eritrea actief zijn, zoals pinkstergemeentes (zie tevens 3.4.3 Vrijheid van godsdienst).¹⁴

De bevolking van de oostelijke en westelijke laagvlaktes is overwegend islamitisch en van de hoogvlaktes hoofdzakelijk christen. Onder alle etnische groepen is religieuze deelname hoog.¹⁵

2.1.6 *Munteenheid*

De munteenheid van Eritrea is de *Eritrean Nakfa* en de internationale monetaire afkorting is ERN. De *Bank of Eritrea* heeft een kunstmatige koers voor de Nakfa/USD vastgesteld van circa ERN 15,00 voor USD 1,00, terwijl de koers op de zwarte markt in Eritrea hoger is. In februari 2013 was de koers voor Euro 1,00 circa ERN 20,33.¹⁶

¹¹ De grondwet van Eritrea is op 23 mei 1997 door de *Constituent Assembly* geratificeerd, maar de grondwet is tot op heden nog niet geïmplementeerd.

¹² Ethnologue: *Eritrea*, www.ethnologue.com, geraadpleegd 29 maart 2013; Central Intelligence Agency (CIA): *The World Factbook*, 14 januari 2013; United Nations High Commissioner for Refugees (UNHCR) - Refworld: *The Constitution of Eritrea*, 23 mei 1997.

¹³ Ethnologue: *Eritrea*, www.ethnologue.com, geraadpleegd 29 maart 2013; Afronorway: *Language*, www.afronorway.com, geraadpleegd 29 maart 2013.

¹⁴ Persbericht: *Ranglijst Christenvervolgung 2012 - Eritrea*, www.opendoors.nl, 8 januari 2013; U.S. Department of State: *International Religious Freedom Report for 2011, Eritrea*, 2012.

¹⁵ Persbericht: *Ranglijst Christenvervolgung 2012 - Eritrea*, www.opendoors.nl, 8 januari 2013; U.S. Department of State: *International Religious Freedom Report for 2011, Eritrea*, 2012.

¹⁶ XE - Universal Currency Converter: *Currency Converter Widget*, www.xe.com, geraadpleegd 13 februari 2013; Global Insight (IHS): *Country Intelligence: Report Eritrea*, 4 juni 2012; Economist Intelligence Unit (EIU): *Country Report Eritrea*, 19 februari 2013.

2.2 Staatsinrichting

Na een volksreferendum werd Eritrea op 24 mei 1993 onafhankelijk van Ethiopië. Voor een periode van maximaal vier jaar werd een overgangsregering benoemd, hangende de vorming van een gekozen constitutionele regering.¹⁷

De overgangsregering bestond indertijd uit de *Transitional National Assembly* als wetgevende macht, de *State Council* als uitvoerende macht en de rechtbanken als rechterlijke macht. Op 8 juni 1993 werd Isaias Afewerki¹⁸ beëdigd als president van Eritrea. Afewerki stond aan het hoofd van zowel de *Transitional National Assembly* als de *State Council*, en was tevens opperbevelhebber van het leger en de veiligheidsdiensten.¹⁹

Op 23 mei 1997 werd de grondwet van Eritrea door de *Constituent Assembly* geratificeerd. Deze *Assembly* bestond uit 527 leden. In deze grondwet werden de wetgevende, uitvoerende en rechterlijke macht opgenomen als drie gelijkwaardige bestuursorganen. Tevens werd vastgelegd dat de president als staatshoofd, hoofd van de regering en opperbevelhebber van de strijdkrachten en veiligheidsdiensten zou fungeren. De grondwet van 1997 zou dan ook een einde maken aan de situatie dat het hoofd van de uitvoerende macht tevens het hoofd van de wetgevende macht was.²⁰

Echter, in de grondwet werd geen ingangsdatum vastgelegd en ook werden geen overgangsbepalingen opgenomen. De grondwet is sinds ratificatie in 1997 dan ook nog niet in werking getreden. Sinds zijn benoeming in 1993 staat president Afewerki daardoor nog steeds aan het hoofd van de wetgevende macht (*Transitional National Assembly*) en de uitvoerende macht (*State Council*). Volgens de Eritrese autoriteiten is vanwege het voortdurende grensconflict met Ethiopië implementatie van de grondwet niet mogelijk (zie tevens 2.2.1 Uitvoerende macht, 2.2.2 Wetgevende macht en 2.2.3 Rechterlijke macht).²¹

2.2.1 Uitvoerende macht

In Eritrea berust de uitvoerende macht bij de president en de *State Council*²² (zie tevens 2.2 Staatsinrichting).

De president wordt voor een termijn van vijf jaar door de *National Assembly* gekozen; een gekozen president is verkiesbaar voor een tweede termijn. Echter, de meest recente en enige verkiezing werd gehouden op 8 juni 1993. Het is onduidelijk wanneer de volgende presidentsverkiezingen worden gehouden. Verkiezingen die in

¹⁷ Central Intelligence Agency (CIA): *The World Factbook*, 14 januari 2013; Friedrich Ebert Stiftung: *Nation Building, State Construction and Development in Africa*, april 2010.

¹⁸ De naam Isaias Afewerki wordt ook wel geschreven als Isayas Afworki of Afwerki. In dit algemeen ambtsbericht wordt de naam Isaias Afewerki gebruikt.

¹⁹ Central Intelligence Agency (CIA): *The World Factbook*, 14 januari 2013; Friedrich Ebert Stiftung: *Nation Building, State Construction and Development in Africa*, april 2010; International Labour Organization (ILO) and African Commission on Human & Peoples' Rights: *Eritrea: Constitutional, legislative and administrative provisions concerning indigenous peoples*, 2009.

²⁰ Friedrich Ebert Stiftung: *Nation Building, State Construction and Development in Africa*, april 2010; United Nations High Commissioner for Refugees (UNHCR) - Refworld: *The Constitution of Eritrea*, 23 mei 1997.

²¹ Central Intelligence Agency (CIA): *The World Factbook*, 14 januari 2013; US Department of State: *2011 Country Reports on Human Rights Practices: Eritrea*, 24 mei 2012; Friedrich Ebert Stiftung: *Nation Building, State Construction and Development in Africa*, april 2010; International Labour Organization (ILO) and African Commission on Human & Peoples' Rights: *Eritrea: Constitutional, legislative and administrative provisions concerning indigenous peoples*, 2009.

²² De *State Council* is vergelijkbaar met een ministerraad.

december 2001 waren voorzien zijn voor onbepaalde tijd uitgesteld (zie tevens 2.2.2 Wetgevende Macht).²³

De *State Council* bestaat uit zeventien ministers en wordt voorgezeten door de president, die tevens de ministers benoemd²⁴. De *Council* is onder andere belast met het implementeren van beleid en wetten en is verantwoording schuldig aan de *Transitional National Assembly* (zie tevens 2.2.2 Wetgevende macht).²⁵

2.2.2 *Wetgevende macht*

De wetgevende macht in Eritrea berust bij de *Transitional National Assembly*. Deze *Assembly* bestaat sinds 1997 uit 150 leden: 75 leden van het *Central Committee* van de *People's Front for Democracy and Justice* (PFDJ) en 75 gekozen leden.²⁶

De leden van de *Transitional National Assembly* werden in 1997 rechtstreeks benoemd om na de ratificatie van de grondwet tot aan de verkiezingen van een *National Assembly* als wetgevende macht te fungeren. Echter, verkiezingen die in december 2001 waren voorzien zijn voor onbepaalde tijd uitgesteld. De huidige *Assembly* is sinds 1997 dan ook een overgangsparlement. De *Transitional National Assembly* komt zelden in vergadering bijeen om over wetgeving te debatteren (zie tevens 2.2 Staatsinrichting).²⁷

2.2.3 *Rechterlijke macht*

De niet geïmplementeerde grondwet (zie tevens 2.2 Staatsinrichting) en wetgeving voorzien in een onafhankelijke rechterlijke macht. In de praktijk is de rechterlijke macht echter onmachtig, niet alleen door bemoeienis van de uitvoerende macht, maar ook door gebrek aan middelen en bekwaam personeel. Verder is corruptie binnen de rechterlijke macht nog steeds een probleem.

De rechterlijke macht in Eritrea bestaat uit de volgende niveaus:

1. Speciale rechtbank (*Special Court*)
2. Militaire rechtbank (*Military Court*)
 - a. Hoog niveau
 - b. Laag niveau
3. Civiele rechtbanken (*Civil Courts*)
 - a. Hooggerechtshof (*High Court*)
 - b. Regionale rechtbanken (*Zoba Courts*)
 - c. Gemeenschapsrechtbanken (*Community Courts*)

²³ Central Intelligence Agency (CIA): *The World Factbook*, 14 januari 2013; Global Insight (IHS): *Country Intelligence: Report Eritrea*, 4 juni 2012.

²⁴ De zeventien ministeries zijn: Landbouw, Defensie, Onderwijs, Energie en Mijnen, Financiën, Buitenlandse Zaken, Gezondheid, Informatie, Arbeid en Welzijn, Land Water en Milieu, Maritieme Bronnen, Nationale Ontwikkeling, Justitie, Openbare Werken, Handel en Industrie, Transport en Communicatie, en Toerisme.

Central Intelligence Agency (CIA): *Eritrea: Chiefs of State and Cabinet Members of Foreign Governments*, www.cia.gov, geraadpleegd 12 juli 2012; Eritrean Ministry of Information: *Department of Ministries en MOI Contacts en Ministers (Ministers in Alphabetical Order)*, www.shabait.com, geraadpleegd 12 juli 2012.

²⁵ Central Intelligence Agency (CIA): *The World Factbook*, 14 januari 2013; US Department of State: *2011 Country Reports on Human Rights Practices: Eritrea*, 24 mei 2012.

²⁶ Central Intelligence Agency (CIA): *The World Factbook*, 14 januari 2013; Global Insight (IHS): *Country Intelligence: Report Eritrea*, 4 juni 2012.

²⁷ Central Intelligence Agency (CIA): *The World Factbook*, 14 januari 2013; Global Insight (IHS): *Country Intelligence: Report Eritrea*, 4 juni 2012.

Hoewel bovenstaande rechtbanken in principe ieder hun eigen rechtsbevoegdheid hebben, wordt in de praktijk hier niet altijd de hand aan gehouden (zie tevens 2.2.3.1 Speciale rechtbank (*Special Court*).²⁸

2.2.3.1 Speciale rechtbank (*Special Court*)

De Speciale rechtbank is in 1996 opgericht door president Afewerki en valt niet onder het toezicht van de President van het Hooggerechtshof (*High Court*). Rechters van de Speciale rechtbank zijn voornamelijk senior officieren van het voormalige *Eritrean People's Liberation Front* (EPLF). Zij worden geselecteerd door president Afewerki en zijn verantwoording verschuldigd aan zijn kantoor. Rechterlijke training of deskundigheid zijn geen vereisten voor een benoeming en veel rechters hebben weinig of geen juridische training op welk gebied dan ook. Het is niet bekend welke afdelingen de Speciale rechtbank kent.²⁹

De Procureur Generaal beslist welke zaken door de Speciale rechtbank behandeld worden. De rechtbank behandelt voornamelijk strafzaken waarop de doodstraf staat, en zaken zoals diefstal, verduistering, corruptie en ander ongespecificeerd misbruik door regering en partijfunctionarissen. Daarnaast geeft de Speciale rechtbank ook instructies uit aan andere rechtbanken met betrekking tot administratieve zaken.³⁰

De Speciale rechtbank is niet gebonden aan wetten of jurisprudentie. Rechters baseren in het algemeen hun beslissing op "geweten" - in relatie tot de geschiedenis van de Eritrese strijd en de rol van de EPLF daarin - zonder referentie aan de wet. De Speciale rechtbank heeft de macht om zaken die door civiele rechtbanken zijn afgehandeld te heropenen en zich over deze zaken uit te spreken. Verder kan de Speciale rechtbank ook opgelegde vonnissen van andere rechtbanken nietig verklaren en ongelimiteerd straffen verhogen voor misdrijven waarvan de regering vindt dat die onvoldoende vervolgd en bestraft zijn.³¹

De meeste rechtszaken van een Speciale rechtbank zijn niet toegankelijk voor publiek. Een beklagde heeft geen recht op een advocaat en het is niet toegestaan beroep aan te tekenen tegen het vonnis van een Speciale rechtbank.³²

2.2.3.2 Militaire rechtbank (*Military Court*)

De Militaire rechtbank behandelt strafzaken tegen leden van de strijdkrachten. Tot het rechtsgebied van deze rechtbank behoren evenals misdaden gepleegd door en

²⁸ Library of Congress: *Introduction to Eritrea's Legal System, Last Updated 07/26/2012*, www.loc.gov/law/help/eritrea.php, geraadpleegd 11 september 2012; The Oslo Center: *The Lasting Struggle for Freedom in Eritrea*, 2009.

²⁹ Library of Congress: *Introduction to Eritrea's Legal System, Last Updated 07/26/2012*, www.loc.gov/law/help/eritrea.php, geraadpleegd 11 september 2012; The Oslo Center: *The Last Struggle for Freedom In Eritrea*, 2009.

³⁰ U.S. Department of State: *2011 Country Reports on Human Rights Practices: Eritrea*, 24 mei 2012; The Oslo Center: *The Last Struggle for Freedom In Eritrea*, 2009.

³¹ Library of Congress: *Introduction to Eritrea's Legal System, Last Updated 07/26/2012*, www.loc.gov/law/help/eritrea.php, geraadpleegd 11 september 2012; U.S. Department of State: *2011 Country Reports on Human Rights Practices: Eritrea*, 24 mei 2012; The Oslo Center: *The Last Struggle for Freedom In Eritrea*, 2009.

³² Library of Congress: *Introduction to Eritrea's Legal System, Last Updated 07/26/2012*, www.loc.gov/law/help/eritrea.php, geraadpleegd 11 september 2012; U.S. Department of State: *2011 Country Reports on Human Rights Practices: Eritrea*, 24 mei 2012; The Oslo Center: *The Last Struggle for Freedom In Eritrea*, 2009.

tegen leden van de Eritrese strijdkrachten. De rechters zijn senior militaire officieren.³³

De Militaire rechtbank bestaat uit twee niveaus (hoger en lager) en de jurisdictie van de niveaus hangt af van de ernst van het misdrijf. Het is op beide niveaus niet toegestaan beroep aan te tekenen tegen het vonnis van een Militaire rechtbank. Het hogere niveau is onderdeel van het Eritrese Hooggerechtshof (*High Court*).³⁴

2.2.3.3 Hooggerechtshof (*High Court*)

Het Hooggerechtshof is in eerste instantie een hof van beroep en is daarnaast ook een Rechtbank van Eerste Aanleg voor een groot aantal zaken waaronder moord, verkrachting en andere ernstige misdaden. Civiele, strafrechtelijke en commerciële strafzaken worden door een meervoudige kamer beoordeeld die bestaat uit drie rechters; ook is er een shari'a afdeling. Rechters van het Hooggerechtshof worden door de regering naar eigen goeddunken benoemd en ontslagen. Zij bestaan voor een deel uit voormalige senior militaire officieren met weinig tot geen juridische training.³⁵

Bij afwezigheid van een Hoge Raad in Eritrea worden hoger beroepszaken door een meervoudige kamer bestaande uit vijf rechters van het Hooggerechtshof behandeld. De president van deze meervoudige kamer is de President van het Hooggerechtshof, die tevens Opperrechter is. Verder bestaat deze kamer uit vier rechters van andere afdelingen van het Hooggerechtshof.³⁶

2.2.3.4 Regionale rechtbanken (*Zoba Courts*)

Een Regionale rechtbank is in het algemeen een Rechtbank van Eerste Aanleg en heeft een civiele, een strafrechtelijke en een shari'a afdeling. Alle zaken van Eerste Aanleg worden behandeld door een enkelvoudige kamer bestaande uit één rechter. Verder heeft deze rechtbank een meervoudige kamer bestaande uit drie rechters, die oordeelt over besluiten die het Arbeidsbureau heeft genomen bij problemen tussen werknemer / werkgever. Rechters van Regionale rechtbanken worden door de regering naar eigen goeddunken benoemd en ontslagen. Zij bestaan voor een deel uit voormalige senior militaire officieren met weinig tot geen juridische training.³⁷

De shari'a afdeling oordeelt over zaken op het gebied van familie- en erfrecht als beide proces voerende partijen in civiele zaken moslim zijn. De regering staat de

³³ Library of Congress: *Introduction to Eritrea's Legal System, Last Updated 07/26/2012*, www.loc.gov/law/help/eritrea.php, geraadpleegd 11 september 2012; U.S. Department of State: *2011 Country Reports on Human Rights Practices: Eritrea*, 24 mei 2012.

³⁴ Library of Congress: *Introduction to Eritrea's Legal System, Last Updated 07/26/2012*, www.loc.gov/law/help/eritrea.php, geraadpleegd 11 september 2012; U.S. Department of State: *2011 Country Reports on Human Rights Practices: Eritrea*, 24 mei 2012.

³⁵ Library of Congress: *Introduction to Eritrea's Legal System, Last Updated 07/26/2012*, www.loc.gov/law/help/eritrea.php, geraadpleegd 11 september 2012; U.S. Department of State: *2011 Country Reports on Human Rights Practices: Eritrea*, 24 mei 2012; The Oslo Center: *The Last Struggle for Freedom In Eritrea*, 2009.

³⁶ Library of Congress: *Introduction to Eritrea's Legal System, Last Updated 07/26/2012*, www.loc.gov/law/help/eritrea.php, geraadpleegd 11 september 2012; U.S. Department of State: *2011 Country Reports on Human Rights Practices: Eritrea*, 24 mei 2012; The Oslo Center: *The Last Struggle for Freedom In Eritrea*, 2009.

³⁷ Library of Congress: *Introduction to Eritrea's Legal System, Last Updated 07/26/2012*, www.loc.gov/law/help/eritrea.php, geraadpleegd 11 september 2012; U.S. Department of State: *2011 Country Reports on Human Rights Practices: Eritrea*, 24 mei 2012; The Oslo Center: *The Last Struggle for Freedom In Eritrea*, 2009.

toepassing van shari'a toe, maar niet in zaken waar lichamelijke straffen zijn voorzien.³⁸

Tegen vonnissen die door de Regionale rechtbank zijn uitgesproken kan beroep worden aangetekend bij de desbetreffende afdelingen van het Hooggerechtshof.³⁹

2.2.3.5 Gemeenschapsrechtbanken (*Community Courts*)

De Gemeenschapsrechtbanken zijn in 2001 opgericht om de druk op de hogere rechtbanken te verminderen. Deze rechtbanken hebben een enkelvoudige kamer bestaande uit één rechter, die oordeelt over kleine overtredingen van de wet. De rechters baseren hun beslissingen op tradities van gewoonterecht in het gebied waar zij werkzaam zijn. Rechters van de Gemeenschapsrechtbanken worden door de regering naar eigen goeddunken benoemd en ontslagen. Zij bestaan voor een deel uit voormalige senior militaire officieren met weinig tot geen juridische training.⁴⁰

Tegen beslissingen van de Gemeenschapsrechtbanken kan beroep aangetekend worden bij de Regionale Rechtbanken. De meeste Eritreërs hebben doorgaans alleen met een Gemeenschapsrechtbank te maken als zij met de Eritrese rechtspraak te maken krijgen.⁴¹

2.3 Politieke ontwikkelingen

Evenals in de vorige verslagperiode bleven president Afewerki en de enige politieke partij in Eritrea, de *People's Front for Democracy and Justice* (PFDJ), de Eritrese politiek domineren. De president, bijgestaan door een kleine groep senior adviseurs en hoge militairen, bleef nagenoeg volledige controle uitoefenen over het politieke landschap, waaronder ook de *Transitional National Assembly*. Verkiezingen zijn voor onbepaalde tijd uitgesteld en in de verslagperiode waren er geen aanwijzingen dat in die situatie binnenkort verandering komt (zie tevens 2.2 Staatsinrichting en 2.2.1 Uitvoerende macht).⁴²

Op 5 december 2011 heeft de Veiligheidsraad van de Verenigde Naties een resolutie aangenomen waarin Eritrea werd veroordeeld voor het steunen van gewapende oppositiegroepen in de Hoorn van Afrika. Volgens de resolutie vormt de handelswijze van Eritrea een bedreiging voor de internationale vrede en veiligheid, door niet te hebben voldaan aan vorige resoluties van de Veiligheidsraad. Daarnaast heeft Eritrea vrede en verzoening ondermijnd in Somalië en de Hoorn van Afrika, en heeft Eritrea nagelaten het grensconflict met Djibouti op te lossen. De resolutie werd door

³⁸ Library of Congress: *Introduction to Eritrea's Legal System, Last Updated 07/26/2012*, www.loc.gov/law/help/eritrea.php, geraadpleegd 11 september 2012; U.S. Department of State: *2011 Country Reports on Human Rights Practices: Eritrea*, 24 mei 2012; The Oslo Center: *The Last Struggle for Freedom In Eritrea*, 2009.

³⁹ Library of Congress: *Introduction to Eritrea's Legal System, Last Updated 07/26/2012*, www.loc.gov/law/help/eritrea.php, geraadpleegd 11 september 2012; U.S. Department of State: *2011 Country Reports on Human Rights Practices: Eritrea*, 24 mei 2012; The Oslo Center: *The Last Struggle for Freedom In Eritrea*, 2009.

⁴⁰ Library of Congress: *Introduction to Eritrea's Legal System, Last Updated 07/26/2012*, www.loc.gov/law/help/eritrea.php, geraadpleegd 11 september 2012; U.S. Department of State: *2011 Country Reports on Human Rights Practices: Eritrea*, 24 mei 2012; The Oslo Center: *The Last Struggle for Freedom In Eritrea*, 2009.

⁴¹ Library of Congress: *Introduction to Eritrea's Legal System, Last Updated 07/26/2012*, www.loc.gov/law/help/eritrea.php, geraadpleegd 11 september 2012; U.S. Department of State: *2011 Country Reports on Human Rights Practices: Eritrea*, 24 mei 2012; The Oslo Center: *The Last Struggle for Freedom In Eritrea*, 2009.

⁴² Economist Intelligence Unit (EIU): *Country Report Eritrea*, 19 februari 2013; U.S. Department of State: *2011 Country Reports on Human Rights Practices: Eritrea*, 24 mei 2012.

de leden van de Veiligheidsraad met 13 stemmen vóór en 2 onthoudingen (China en Rusland) aangenomen. Door deze resolutie werden de door de Verenigde Naties in december 2009 reeds opgelegde sancties verder uitgebreid.⁴³

De roep om meer sancties tegen Eritrea was geïnitieerd door de *Intergovernmental Authority on Development* (IGAD), een regionale groep van zeven Afrikaanse landen.⁴⁴ Aanleiding hiervoor was de publicatie van een rapport door de *Monitoring Group on Somalia and Eritrea* van de Verenigde Naties. Volgens dit rapport bleef Eritrea onder meer politieke, financiële en logistieke steun verlenen aan gewapende oppositiegroepen, waaronder Al-Shabaab, die betrokken zijn bij het ondermijnen van vrede, veiligheid en stabiliteit in Somalië en de regio. Volgens het rapport was Eritrea ook betrokken bij de voorbereiding van een mislukte aanslag om de *African Union* (AU) conferentie te verstoren die in januari 2011 in de Ethiopische hoofdstad, Addis Abeba, werd gehouden.⁴⁵

De Eritrese autoriteiten hebben de nieuwe sancties van de Verenigde Naties verworpen. De Eritrese minister van Buitenlandse Zaken, Osman Mohamed Saleh, keurde in een brief aan de Veiligheidsraad van 19 december 2011 resolutie 2023 (2011) af vanwege het ontbreken van een juridische basis. Ook beschuldigde hij de Verenigde Staten ervan anti-Eritrese sentimenten onder de internationale gemeenschap te orkestreren.⁴⁶

Eind december 2011 heeft de *State Council* het budget- en ontwikkelingsplan 2012 van president Afewerki goedgekeurd. Aandachtsgebieden in het plan waren onder meer infrastructuur, voedselzekerheid, energie, gezondheid en onderwijs. Zoals gebruikelijk werden geen budgettaire details gepubliceerd.⁴⁷

Midden maart 2012 vielen Ethiopische strijdkrachten drie kampen in Eritrea aan (zie tevens 2.4.2.2 Ethiopië). President Afewerki heeft hierover op 27 maart 2012 een brief gestuurd aan de Veiligheidsraad van de Verenigde Naties. Hij beschuldigde in deze brief de Verenigde Staten van het financieren en verstrekken van geheime informatie aan de Ethiopische organisatie die de aanval had uitgevoerd. Afewerki heeft bij de Verenigde Naties aangedrongen op een onafhankelijk onderzoek naar de aanval.⁴⁸

Medio april 2012 deden geruchten de ronde dat president Afewerki ernstig ziek zou zijn. Het Eritrese ministerie van Informatie gaf naar aanleiding hiervan een verklaring uit dat de president in blakende gezondheid verkeerde. Ook verscheen

⁴³ Economist Intelligence Unit (EIU): *Country Report Eritrea February 2012*, 27 januari 2012; United Nations Security Council (UNSC): *Resolution 2023 (2011), Adopted by the Security Council at its 6674th meeting, on 5 December 2011*, 5 december 2011; United Nations News Centre: *Security Council expands sanctions on Eritrea over support for armed groups*, 5 december 2011.

⁴⁴ De IGAD bestaat uit Ethiopië, Djibouti, Somalië, Kenia, Oeganda, Sudan en Zuid-Sudan. Persbericht: *East African bloc admits South Sudan as member*, www.reuters.com, 25 november 2011; Intergovernmental Authority on Development (IGAD): *Communiqué of the 39th Extra-Ordinary Session of the IGAD Council of Ministers on the Security and Political Situation in Somalia, Sudan and Eritrea's Activities in the Region*, 28 juni 2011.

⁴⁵ Economist Intelligence Unit (EIU): *Country Report Eritrea February 2012*, 27 januari 2012; United Nations Security Council (UNSC): *Resolution 2023 (2011), Adopted by the Security Council at its 6674th meeting, on 5 December 2011*, 5 december 2011; United Nations News Centre: *Security Council expands sanctions on Eritrea over support for armed groups*, 5 december 2011.

⁴⁶ Economist Intelligence Unit (EIU): *Country Report Eritrea February 2012*, 27 januari 2012; Persbericht: *U.N. ratchets up sanctions on Eritrea*, www.cnn.com, 5 december 2011.

⁴⁷ Economist Intelligence Unit (EIU): *Country Report Eritrea February 2012*, 27 januari 2012; Persbericht: *Eritrea Approved Budget, Mapped out Action Plans for 2012*, www.tesfanews.net, 21 december 2011.

⁴⁸ Economist Intelligence Unit (EIU): *Country Report Eritrea May 2012*, 23 april 2012; Persbericht: *The Eritrean Government has made an official request to the United Nations Security Council*, www.shabait.com, 28 maart 2012.

president Afewerki op de televisie om geruchten tegen te spreken dat hij ziek of overleden zou zijn. Eritrea beschuldigde de *Central Intelligence Agency* (CIA) ervan verantwoordelijk te zijn voor het aanwakkeren van deze geruchten.⁴⁹

In juli 2012 verscheen een nieuw rapport van de *Monitoring Group on Somalia and Eritrea* van de Verenigde Naties. Volgens dit rapport leek Eritrea gevolg te hebben gegeven aan internationale druk om Eritrese betrokkenheid te beteugelen bij activiteiten die de internationale vrede en veiligheid bedreigen. Dit gold met name voor Eritrese steun aan de gewapende Somalische oppositiegroep Al-Shabaab. Desalniettemin gaf Eritrea volgens het rapport nog steeds geen gehoor aan vorige resoluties van de Veiligheidsraad en bleef Eritrea een destabiliserende factor in grote delen van de regio.⁵⁰

Hoewel de relatie tussen Eritrea en Ethiopië nog steeds gespannen is (zie tevens 2.4.2.2 Ethiopië), hebben de Eritrese autoriteiten, voor zover kon worden nagegaan, geen officiële reactie gegeven op het overlijden van de Ethiopische premier Meles Zenawi in augustus 2012. Wel heeft een Eritrese diplomaat bij de Permanente Vertegenwoordiging van de *African Union* (AU) in Addis Abeba het condoleance register getekend.⁵¹

Volgens verschillende bronnen zou de Eritrese minister van Informatie, Ali Abdu, tijdens een zakenreis naar Europa in november 2012 naar het buitenland zijn uitgeweken. Ali Abdu was behalve minister van Informatie, een functie die hij jarenlang bekleedde, ook een vertrouweling van president Afewerki en woordvoerder van de regering. Vele jaren stond hij aan het hoofd van het streng gecontroleerde Eritrese nieuws- en informatiesysteem. Eind januari 2013 zou Ali Abdu een interview hebben gegeven in een Zweedse krant waarin hij zijn ballingschap bevestigde.⁵²

Ali Abdu staat weliswaar nog steeds vermeld als minister van Informatie op het nieuwsportal van de Eritrese overheid, maar hij zou niet hebben deelgenomen aan de afgelopen vergaderingen van de ministerraad. Na de bekendmaking dat Ali Abdu zou zijn uitgeweken, zou zijn huis door veiligheidsagenten zijn doorzocht, en zouden zijn 15 jarige dochter, zijn vader en broer zijn gearresteerd. Het is onbekend waar Ali Abdu zich nu bevindt.⁵³

Op maandag 21 januari 2013 bezetten een groep van meer dan 100 muitende Eritrese soldaten het ministerie van Informatie in Asmara (zie tevens 2.4 Veiligheidssituatie). Kort na het gebeurde bagatelliseerde een aantal Eritrese ambassadeurs het incident, waaronder Araya Desta en Girma Asmeron, resp. ambassadeur bij de Verenigde Naties en de *African Union*. President Afewerki reageerde omstreeks 10 februari 2013 voor het eerst op de bezetting: hij bevestigde dat het incident had plaatsgevonden en drong bij de bevolking aan niet ongerust te

⁴⁹ Persbericht: *An intensive campaign of rumor purporting that "President Isaias is terminally ill, his health is deteriorating" has been spread over the last few weeks*, www.shabait.com, 23 april 2012; Persbericht: *Eritrea blames CIA for rumors of President's ill health*, www.sudantribune.com, 23 april 2012; Persbericht: *Eritrean President Isaias Afewerki goes on TV to dispel health rumors*, www.bbc.co.uk, 28 april 2012.

⁵⁰ Economist Intelligence Unit (EIU): *Country Report Eritrea August 2012*, 3 augustus 2012; United Nations Security Council (UNSC): *Letter dated 11 July 2012 from the Chair of the Security Council Committee pursuant to resolution 751 (1992) and 1907 (2009) concerning Somalia and Eritrea addressed to the President of the Security Council*, S/2012/545, 13 juli 2012.

⁵¹ Persbericht: *Eritrean government pays tribute to Meles Zenawi*, www.erigazette.org, 30 augustus 2012; Persbericht: *Ethiopians mourn leaders' death*, www.aljazeera.com, 22 augustus 2012.

⁵² Committee to Protect Journalists (CJP): *Eritrea: Ali Abdu pleads ignorance of Dawit Isaac's fate*, 1 februari 2013; Persbericht: *Ministern bekräftar: Har lämnat regimen*, www.expressen.se, 30 januari 2013; Committee to Protect Journalists (CJP): *Where is Eritrean Information Minister Ali Abdu*, 27 december 2012.

⁵³ Committee to Protect Journalists (CJP): *Eritrea: Ali Abdu pleads ignorance of Dawit Isaac's fate*, 1 februari 2013; Persbericht: *Ministern bekräftar: Har lämnat regimen*, www.expressen.se, 30 januari 2013; Committee to Protect Journalists (CJP): *Where is Eritrean Information Minister Ali Abdu*, 27 december 2012.

zijn. Afewerki maakte niet bekend wie achter de bezetting zat, maar zei dat nadere details te zijner tijd bekend gemaakt zouden worden.⁵⁴

Naar aanleiding van de bezetting van het ministerie van Informatie zijn eind januari demonstraties geweest bij Eritrese ambassades in onder andere Kaïro, Londen, Frankfurt, Rome en Stockholm door de Eritrese diaspora die hun steun wilden betuigen aan de muitende soldaten. In Londen was het de tweede Eritrese demonstratie in een week, waarbij de Eritrese ambassade kort werd bezet en foto's van president Afewerki werden verscheurd. Ook in Ethiopië demonstreerden Eritreërs als steunbetuiging aan de muitende soldaten.⁵⁵

2.3.1 Eritrese oppositiegroeperingen

De in 1997 geratificeerde maar nog niet geïmplementeerde grondwet van Eritrea voorziet in een meerpartijenstelsel. In de praktijk bestaat in Eritrea slechts één politieke partij, de *People's Front for Democracy and Justice* (PFDJ), met aan het hoofd president Afewerki.⁵⁶

Iedere vorm van oppositie wordt hardhandig onderdrukt en van enige binnenlandse oppositie is dan ook nauwelijks sprake. Wel heeft een jeugdbeweging met de naam *ArbiHarnet* (Freedom Friday) in de verslagperiode op diverse locaties in Asmara posters opgehangen met onder andere boodschappen over de dood van de Eritrese vrijheid. Verder lieten leden van *ArbiHarnet* weten dat diverse inwoners van Asmara werden opgepakt toen zij de posters lazen die *ArbiHarnet* in februari 2013 had opgehangen. Via de posters werd opgeroepen te demonstreren om de bezetters van het ministerie van Informatie, eind januari 2013, te ondersteunen.⁵⁷

Verder heeft *ArbiHarnet* in de laatste maanden van 2012 met bijna 40.000 geautomatiseerde robocalls in diverse steden de wreedheden van het Eritrese bewind benadrukt en de bevolking opgeroepen hun collectieve verontwaardiging tegen de onrechtvaardigheid te laten blijken. De jeugdbeweging streeft er naar om de band tussen de binnenlandse oppositie en de Eritrese diaspora te verstevigen, om in 2013 meer gecoördineerde initiatieven uit te kunnen voeren.⁵⁸

In het buitenland, waaronder de buurlanden Sudan en Ethiopië, zijn diverse Eritrese oppositie groeperingen actief waarvan een aantal beschikt over een gewapende vleugel (zie bijlage 6.1). Deze groeperingen zijn echter verdeeld en grotendeels ineffectief. Wel werd in januari 2013 het Eritrese ministerie van Informatie korte tijd

⁵⁴ Persbericht: *Eritrea's president says no fear of unrest after army mutiny*, www.news.yahoo.com, 11 februari 2013; Persbericht: *Eritrea's President Breaks Silence Over Army Mutiny Incident*, www.allafrica.com, 10 februari 2013; Economist Intelligence Unit (EIU): *Fallout from the attempted coup*, 28 januari 2013; Reporters Without Borders: *What really happened at Asmara's ministry of (dis)information?*, 24 januari 2013.

⁵⁵ Reporters Without Borders: *Government blocks access to Al Jazeera inside Eritrea*, 5 februari 2013; Persbericht: *Eritrean refugees protest in support of renegade soldiers*, www.news.yahoo.com, 2 februari 2013; Persbericht: *Eritreans in UK rally in support of army mutiny*, www.sudantribune.com, 29 januari 2013.

⁵⁶ Economist Intelligence Unit (EIU): *Country Report Eritrea August 2012*, 3 augustus 2012; U.S. Department of State: *2011 Country Reports on Human Rights Practices: Eritrea*, 24 mei 2012; United Nations High Commissioner for Refugees (UNHCR) - Refworld: *The Constitution of Eritrea*, 23 mei 1997.

⁵⁷ Persbericht: *Eritrea: Government arrests People for Reading Posters*, www.asmarino.com, 13 februari 2013; Persbericht: *Eritrea: Government Arrests People for Reading Posters*, www.ethiopianreview.com, 13 februari 2013; Persbericht: *20 Resistance posters in Asmara and nearly 40,000 robocalls*, www.asmarino.com, 6 januari 2013; Persbericht: *Resistance Posters on the Streets of Asmara*, www.asmarino.com, 1 augustus 2012; U.S. Department of State: *2011 Country Reports on Human Rights Practices: Eritrea*, 24 mei 2012.

⁵⁸ Persbericht: *20 Resistance posters in Asmara and nearly 40,000 robocalls*, www.asmarino.com, 6 januari 2013; Persbericht: *Resistance Posters on the Streets of Asmara*, www.asmarino.com, 1 augustus 2012.

bezet en werd in het buitenland gedemonstreerd tegen het bewind van Afewerki (zie tevens 2.3 Politieke ontwikkelingen en 2.4 Veiligheidssituatie).⁵⁹

Verder wordt sinds 14 februari 2012 in Kassala, Oost Sudan, de heer Mohammed Ali Ibrahim, vermist. Ibrahim is lid van het Centraal Comité van de *Eritrean People's Democratic Party* (EPDP), één van de Eritrese oppositie groeperingen in Sudan. De EPDP is ervan overtuigd dat Ibrahim is ontvoerd door Eritrese veiligheidsagenten. Voor zover kon worden nagegaan ontbreekt tot op heden ieder spoor van Ibrahim. Volgens de EPDP mogen van de Sudanese regering Eritrese oppositie groeperingen niet actief zijn in Sudan. Verder beschuldigde de EPDP de Sudanese regering van samenwerking met de Eritrese autoriteiten en veiligheidsdiensten, onder meer door het uitleveren van leden van de Eritrese oppositie aan Eritrea.⁶⁰

2.3.2 *Eritrese diaspora heffingen en vrijwillige bijdragen*

De regering van Eritrea legt belastingen op aan Eritreërs en buitenlanders van Eritrese afkomst die buiten Eritrea woonachtig zijn. Daarnaast worden leden van de Eritrese diaspora aangemoedigd "vrijwillige" bijdragen te doen voor verschillende doelen.⁶¹

De procedure voor betaling verschilt per plaats. In steden waar een Eritrese ambassade of consulaat is gevestigd, is het gebruikelijk dat rechtstreeks aan de ambassade of het consulaat wordt betaald. Als er geen officiële vertegenwoordiging is, treden lokale PFDJ vertegenwoordigers of Eritrese activisten op als belastingontvanger. Bij de inning zouden stelselmatig bedreigingen, intimidatie en dwangmaatregelen worden gebruikt.⁶²

2.3.2.1 2% diaspora belasting

De "diaspora belasting" die door de Veiligheidsraad van de Verenigde Naties in resolutie 2023 (2011) wordt genoemd, is volgens de Eritrese autoriteiten de "2% Ontwikkelings- en Rehabilitatie belasting". In 1994 zou deze belasting door de *National Assembly* tot wet zijn verheven. Opbrengsten zouden gebruikt worden ter financiële ondersteuning van Eritrese oorlogsslachtoffers en families van Eritrese martelaren.⁶³

Voor Eritreërs die in het buitenland wonen is betaling van de Eritrese "2% diaspora belasting" een voorwaarde om gebruik te kunnen maken van diensten van de Eritrese overheid. Heffing is retroactief tot aan de datum van de laatste betaling. Ieder contact met een Eritrese ambassade of consulaat, ongeacht of het gaat om bijvoorbeeld het vernieuwen van een paspoort, gezinshereniging of erfenis kwesties, leidt automatisch tot een verzoek om (retroactieve) betaling van belasting. Indien

⁵⁹ Economist Intelligence Unit (EIU): *Country Report Eritrea August 2012*, 3 augustus 2012; U.S. Department of State: *2011 Country Reports on Human Rights Practices: Eritrea*, 24 mei 2012.

⁶⁰ Sahel blog: *A Glance at the Eritrean Opposition Online*, www.sahelblog.wordpress.com, 17 februari 2012; Persbericht: *Eritrean opposition official missing in Sudan's Kassala*, www.sudantribune.com, 17 februari 2012.

⁶¹ United Nations Security Council (UNSC): *Letter dated 11 July 2012 from the Chair of the Security Council Committee pursuant to resolution 751 (1992) and 1907 (2009) concerning Somalia and Eritrea addressed to the President of the Security Council*, S/2012/545, 13 juli 2012; United Nations Security Council: *Resolution 2023 (2011)*, *Adopted by the Security Council at its 6674th meeting, on 5 December 2011*, 5 december 2011.

⁶² United Nations Security Council (UNSC): *Letter dated 11 July 2012 from the Chair of the Security Council Committee pursuant to resolution 751 (1992) and 1907 (2009) concerning Somalia and Eritrea addressed to the President of the Security Council*, S/2012/545, 13 juli 2012; United Nations Security Council: *Resolution 2023 (2011)*, *Adopted by the Security Council at its 6674th meeting, on 5 December 2011*, 5 december 2011.

⁶³ United Nations Security Council (UNSC): *Letter dated 11 July 2012 from the Chair of the Security Council Committee pursuant to resolution 751 (1992) and 1907 (2009) concerning Somalia and Eritrea addressed to the President of the Security Council*, S/2012/545, 13 juli 2012.

een Eritreër nog niet eerder de 2% belasting heeft betaald, wordt de achterstand door de belastingontvangers berekend met terugwerkende kracht tot 1992.⁶⁴

Eritreërs in het buitenland die van de diensten van de ambassade gebruik willen maken kunnen tevens verzocht worden om een *Immigration and citizenship services request form* te ondertekenen, ook bekend als een B4 formulier of spijtbetuiging. Door ondertekening van dit formulier verklaart de aanvrager "spijt te hebben van het plegen van een strafbaar feit door de militaire dienstplicht niet te hebben vervuld". Door ondertekening geeft de aanvrager ook te kennen bereid te zijn te zijner tijd een passende straf te accepteren.⁶⁵

Overigens kunnen verzoeken voor overheidsdiensten door familieleden *in Eritrea* ook leiden tot verzoeken aan Eritreërs in het buitenland om tot betaling van belasting over te gaan. Het verlengen van een jaarlijkse bedrijfsvergunning bijvoorbeeld of een verzoek om een volmacht kan geweigerd worden als een Eritrees familielid in het buitenland geen belasting heeft betaald. Indien het verzoek tot betaling wordt geweigerd, dan wordt van familieleden in Eritrea vaak vereist het diaspora familielid formeel te verstoten of de consequenties te dragen.⁶⁶

Tot slot kunnen leden van de Eritrese diaspora die Eritrea bezoeken openthoud ondervinden of gedetineerd worden als zij de 2% belasting niet hebben betaald. De Eritrese autoriteiten maken daarbij geen onderscheid tussen Eritreërs die in het buitenland wonen en buitenlanders van Eritrese afkomst.⁶⁷

2.3.2.2 Bijdragen aan het Eritrese defensie budget

In sommige landen worden leden van de Eritrese diaspora verzocht een financiële bijdrage te leveren aan het Eritrese defensie budget, bovenop de 2% diaspora belasting. Deze "bijdragen" hoeven echter niet altijd vrijwillig te zijn. Uit onderzoek is gebleken dat Eritreërs die akkoord gingen met het betalen van de 2% diaspora belasting, maar weigerden om een financiële bijdrage te leveren aan het Eritrese defensie budget, gestraft konden worden alsof zij de 2% diaspora belasting niet hadden betaald.⁶⁸

2.3.2.3 Eritrese fondsenwerving

Sinds aanneming van resolutie 1907 (2009) en 2023 (2011) door de Veiligheidsraad van de Verenigde Naties worden de methodes die Eritrea gebruikt voor de buitenlandse belastingheffing en het innen van vrijwillige bijdragen steeds kritischer bekeken. Ook betwist de Eritrese diaspora steeds vaker de rechtmatigheid van de

⁶⁴ Persbericht: *Ottawa forces Eritrea to nix '2% extortion tax' on citizens in Canada*, www.nationalpost.com, 20 september 2012; Persbericht: *Dutch Eritrean forced to pay "war tax"*, www.rnw.nl, 14 augustus 2013; United Nations Security Council (UNSC): *Letter dated 11 July 2012 from the Chair of the Security Council Committee pursuant to resolution 751 (1992) and 1907 (2009) concerning Somalia and Eritrea addressed to the President of the Security Council*, S/2012/545, 13 juli 2012.

⁶⁵ United Nations Security Council (UNSC): *Letter dated 11 July 2012 from the Chair of the Security Council Committee pursuant to resolution 751 (1992) and 1907 (2009) concerning Somalia and Eritrea addressed to the President of the Security Council*, S/2012/545, 13 juli 2012.

⁶⁶ United Nations Security Council (UNSC): *Letter dated 11 July 2012 from the Chair of the Security Council Committee pursuant to resolution 751 (1992) and 1907 (2009) concerning Somalia and Eritrea addressed to the President of the Security Council*, S/2012/545, 13 juli 2012.

⁶⁷ United Nations Security Council (UNSC): *Letter dated 11 July 2012 from the Chair of the Security Council Committee pursuant to resolution 751 (1992) and 1907 (2009) concerning Somalia and Eritrea addressed to the President of the Security Council*, S/2012/545, 13 juli 2012.

⁶⁸ Persbericht: *Ottawa forces Eritrea to nix '2% extortion tax' on citizens in Canada*, www.nationalpost.com, 20 september 2012; United Nations Security Council (UNSC): *Letter dated 11 July 2012 from the Chair of the Security Council Committee pursuant to resolution 751 (1992) and 1907 (2009) concerning Somalia and Eritrea addressed to the President of the Security Council*, S/2012/545, 13 juli 2012.

Eritrese belastingheffing binnen de wetgeving van het gastland. Vrijwillige bijdragen worden daarom in toenemende mate afhankelijk van fondsenwerving tijdens folklore festivals en andere culturele evenementen die in Europa en Noord Amerika worden georganiseerd, en in landen waar politieke bijeenkomsten zijn verboden. Tijdens deze evenementen peilen PFDJ vertegenwoordigers en activisten tevens de loyaliteit ten opzichte van de partij binnen de diaspora gemeenschappen. Fondsenwerving tijdens zulke festivals en concerten is in snel tempo een belangrijke bron van harde valuta voor de Eritrese autoriteiten geworden.⁶⁹

De organisatie van zulke evenementen is niet in alle gevallen even transparant of legaal. Veel PFDJ activiteiten worden omschreven als Eritrese gemeenschapsfeesten en niet als politieke activiteiten. Eritrese gemeenschapscentra die door de PFDJ gedomineerd worden, verbergen in sommige gevallen hun politieke karakter om financiële steun te verkrijgen van het gastland.⁷⁰

2.3.2.4 Reactie Eritrese regering en PFDJ op fondsenwerving

In een brief van 18 april 2012, gericht aan de *Monitoring Group on Somalia and Eritrea*, ontkende de Eritrese regering dat deze belasting onrechtmatig zou zijn. De brief verwees verder naar "sommige administratieve regels die van toepassing zijn op diegenen die deze belasting ontduiken of weigeren te betalen", waaronder "het vervallen verklaren van bepaalde rechten, zoals het eigendomsrecht op onroerend goed en zakenprivileges", maar bevestigde dat "deze regels buiten Eritrea niet ten uitvoer gelegd (kunnen) worden".⁷¹

In de praktijk hebben de Eritrese autoriteiten als reactie op resolutie 1907 (2009) en 2023 (2011) het proces van Eritrese belastingheffing buiten Eritrea nog informeler en ondoorzichtiger gemaakt. Eritrese belastingontvangers zijn in het algemeen geen diplomaten en evenmin geregistreerde vertegenwoordigers van een buitenlandse regering of politieke organisatie.⁷²

Eritrese ambassades en consulaten geven niet langer kwitanties om te bewijzen dat de belasting is betaald. Ambassade bewaren de schriftelijke "spijtbetuigingen" (zie tevens 2.3.2.1 2% diaspora belasting) en aan de ondertekenaar wordt geen kopie verstrekt. Geldstromen zijn verlegd van officiële bankrekeningen naar contante betalingen in harde valuta. Deze betalingen worden verwerkt door PFDJ vertegenwoordigers en activisten via daarvoor aangewezen privé bankrekeningen buiten Eritrea. Kaïro en Dubai worden nog steeds genoemd als de belangrijkste financiële centra voor de PFDJ, maar de rol van Kampala en Juba neemt in dit verband snel in belang toe.⁷³

⁶⁹ United Nations Security Council (UNSC): *Letter dated 11 July 2012 from the Chair of the Security Council Committee pursuant to resolution 751 (1992) and 1907 (2009) concerning Somalia and Eritrea addressed to the President of the Security Council*, S/2012/545, 13 juli 2012.

⁷⁰ United Nations Security Council (UNSC): *Letter dated 11 July 2012 from the Chair of the Security Council Committee pursuant to resolution 751 (1992) and 1907 (2009) concerning Somalia and Eritrea addressed to the President of the Security Council*, S/2012/545, 13 juli 2012.

⁷¹ Persbericht: *Ottawa forces Eritrea to nix '2% extortion tax' on citizens in Canada*, www.nationalpost.com, 20 september 2012; United Nations Security Council (UNSC): *Letter dated 11 July 2012 from the Chair of the Security Council Committee pursuant to resolution 751 (1992) and 1907 (2009) concerning Somalia and Eritrea addressed to the President of the Security Council*, S/2012/545, 13 juli 2012.

⁷² United Nations Security Council (UNSC): *Letter dated 11 July 2012 from the Chair of the Security Council Committee pursuant to resolution 751 (1992) and 1907 (2009) concerning Somalia and Eritrea addressed to the President of the Security Council*, S/2012/545, 13 juli 2012.

⁷³ United Nations Security Council (UNSC): *Letter dated 11 July 2012 from the Chair of the Security Council Committee pursuant to resolution 751 (1992) and 1907 (2009) concerning Somalia and Eritrea addressed to the President of the Security Council*, S/2012/545, 13 juli 2012.

2.4

Veiligheidssituatie

De veiligheidssituatie in Eritrea was, met uitzondering van het gehele grensgebied met de buurlanden (zie tevens 2.4.2 Regionale context), relatief rustig. Wel was er sprake van verhoogde spanning tussen Eritrea en Ethiopië (zie tevens 2.4.2.2 Ethiopië).⁷⁴

Op maandag 21 januari 2013 bezetten naar verluidt ruim 100 muitende Eritrese soldaten het ministerie van Informatie in Asmara. Het hoofd van de staatstelevisie *Eri-TV* werd gedwongen een verklaring voor te lezen, waarin om implementatie van de grondwet van 1997 en om de vrijlating van politieke gevangenen werd verzocht. Daarna werd de uitzending abrupt stopgezet. Troepen omsingelden het ministerie met tanks, maar tijdens de bezetting is geen schot gelost. Het is niet geheel duidelijk wat er is gebeurd met de opstandelingen. De dinsdag na de bezetting leek de situatie in Asmara weer rustig (zie tevens 2.3 Politieke ontwikkelingen).⁷⁵

Verder zouden omstreeks de dag waarop het ministerie van Informatie werd bezet naar verluidt ongeveer 20 religieuze leiders van niet erkende religies zijn gearresteerd (zie tevens 3.4.3 Vrijheid van godsdienst). Het is niet duidelijk of er een verband bestaat tussen beide gebeurtenissen.⁷⁶

2.4.1

Landmijnen

In Eritrea bevinden zich mijnen en niet-ontpofte explosieven uit diverse oorlogen, waaronder de Tweede Wereldoorlog, maar voor het grootste deel uit de tijd van de onafhankelijkheidsstrijd en het gewapende conflict met Ethiopië. Hierdoor vallen nog jaarlijks doden en gewonden, merendeels kinderen en vrouwen.⁷⁷

Op grond van het *Landmijnenverdrag* was Eritrea verplicht uiterlijk 1 februari 2012 alle mijnen in de gedefinieerde mijngebieden te hebben vernietigd. Op 31 maart 2011 vroeg Eritrea drie jaar uitstel aan. Gebrek aan fondsen, de hoeveelheid mijnen die nog geruimd moet worden, een tekort aan medische kits en oude metaaldetectoren noemde Eritrea als voornaamste redenen waarom de deadline van 1 februari 2012 niet gehaald kon worden.⁷⁸

De *Eritrean Demining Authority* (EDA) is onder meer verantwoordelijk voor het opruimen van de mijnen en werkt samen met UNICEF. Het accent voor UNICEF ligt daarbij op het geven van voorlichting over de risico's van mijnen aan kinderen en vrouwen die in mijngebieden wonen.⁷⁹

⁷⁴ Economist Intelligence Unit (EIU): *Country Report Eritrea*, 19 februari 2013; Persbericht: *Ten Christian Leaders Arrested In Eritrea in Government Attempt To Eliminate Underground Church*, www.opendoorsusa.org, 22 januari 2013.

⁷⁵ Reporters Without Borders: *What really happened at Asmara´s ministry of (dis)information?*, 24 januari 2013; Economist Intelligence Unit (EIU): *Eritrea: Attempted coup*, 21 januari 2013; Persbericht: *Coup Attempt by Rebel Soldiers Is Said to Fail in Eritrea*, www.nytimes.com, 21 januari 2013; Persbericht: *Eritrean troops besiege Ministry of Information*, www.dw.de, 21 januari 2013; Persbericht: *Eerste krasjes in dictatuur van Eritrea*, www.trouw.nl, 13 januari 2013.

⁷⁶ Persbericht: *New and targeted wave of arrests against underground church leaders*, www.asmarino.com, 28 januari 2013; Persbericht: *Leaders of Banned Churches Hunted, Arrested*, www.awate.com, 27 januari 2013; Persbericht: *Ten Christian Leaders Arrested In Eritrea in Government Attempt To Eliminate Underground Church*, www.opendoorsusa.org, 22 januari 2013.

⁷⁷ Volgens de *Eritrean Demining Authority* (DEA) zijn in 2010 in totaal 42 slachtoffers gevallen, waaronder 6 doden en 36 gewonden.

Landmine & Cluster Munition Monitor: *Eritrea, Casualties and Victim Assistance*, 17 december 2012; United Nations Children's Fund (UNICEF): *Mid-Year Review, 2011 UNICEF Humanitarian Action for Children*, 2011.

⁷⁸ Landmine & Cluster Munition Monitor: *Eritrea, Mine Action*, 22 september 2011.

⁷⁹ Landmine & Cluster Munition Monitor: *Eritrea, Casualties and Victim Assistance*, 17 december 2012; United Nations Children's Fund (UNICEF): *Mid-Year Review, 2011 UNICEF Humanitarian Action for Children*, 2011.

2.4.2 Regionale context

Eritrea onderhoudt relatief goede relaties met Sudan, Zuid Sudan en Jemen. Eritrea en Sudan werken bijvoorbeeld aan de invulling en verdieping van zowel bestaande als nieuwe samenwerkingsverdragen op verschillende gebieden, waaronder handel en landbouw. In 2011 werd Zuid Sudan door Eritrea erkend als een onafhankelijke en autonome staat. Ondanks berichten dat Eritrea de waarschijnlijke bron is van wapenleveranties aan Zuid Sudanese rebellen, heeft Zuid Sudan de hulp van Eritrea ingeroepen om te bemiddelen tussen Zuid Sudan en Sudan voor wat betreft de nog openstaande kwesties tussen beide landen. Jemen en Eritrea zouden tijdens bilaterale gesprekken zijn overeengekomen illegale Eritreërs die in Jemen verblijven te repatriëren naar Eritrea.⁸⁰

Hieronder worden in het kort de betrekkingen van Eritrea met de overige landen in de Hoorn van Afrika belicht (Djibouti, Ethiopië en Somalië).

2.4.2.1 Djibouti

Sinds de schermutselingen aan de grens van Eritrea met Djibouti in juni 2008 werden 19 militairen uit Djibouti vermist. Volgens de Djiboutiaanse autoriteiten zouden deze militairen in Eritrea krijgsgevangen worden gehouden, iets wat door Eritrea altijd werd ontkend.⁸¹

Op 16 september 2011 ontsnapten twee Djiboutiaanse krijgsgevangenen uit Eritrea. Na hun ontsnapping meldden zij zich bij de Sudanese politie in de grensplaats Karuurah. De krijgsgevangenen werden geïdentificeerd als Ahmed Eeleeeye Yaabe en Khadir Sumbul Ali, twee Djiboutiaanse militairen die sinds juni 2008 tijdens de schermutselingen aan de grens van Eritrea met Djibouti vermist werden. Volgens Yaabe en Ali werden zij op 10 juni 2008 vlakbij Ras Doumeira samen met vijf andere Djiboutiaanse militairen gevangen genomen. Vijf van de zeven militairen raakten gewond tijdens de gevechten en kregen minimale medische verzorging voordat zij werden overgebracht naar een gebouw in Assab. Daar werd de groep bijna twee maanden gevangen gehouden.⁸²

Van Assab werd de groep via Asmara overgebracht naar een gevangenis op een militair kamp in Shabay-Mandar, vlakbij de stad Afabet. Daar bleven zij drie jaar en één maand. Hoewel de gevangenen niet lichamelijk werden mishandeld, waren de omstandigheden in de gevangenis zwaar. Alle zeven krijgsgevangenen waren ondervoed en twee werden blind. Er was geen medische verzorging beschikbaar voor de gewonden met kogels en granaatscherven in hun lichaam; één gedetineerde

⁸⁰ Persbericht: *Eritrea and Yemen allegedly "conspire" to deport refugees*, www.sudantribune.com, 4 oktober 2012; Persbericht: *Eritrea and Sudan Signed Range of Cooperation Agreements*, www.tesfanews.net, 2 oktober 2012; Persbericht: *South Sudan seeks Eritrea's role to negotiations with Sudan*, www.sudantribune.com, 28 juni 2012; Persbericht: *South Sudan Solicits Eritrea to Advise Bashir*, www.allafrica.com, 17 juni 2012; Persbericht: *South Sudan: Rebels Armed By Sudan, Eritrea – Small Arms Survey*, www.allafrica.com, 17 april 2012; Persbericht: *South Sudan rebels armed by Sudan, Eritrea: Small Arms Survey*, www.sudantribune.com, 17 april 2012; Persbericht: *Eritrea opens its Embassy in South Sudan after giving its official Recognition*, www.tesfanews.net, 11 juli 2011.

⁸¹ Persbericht: *Djibouti: President Calls on Eritrea to Release Prisoners*, www.allafrica.com, 3 januari 2013; United Nations Security Council (UNSC): *Letter dated 11 July 2012 from the Chair of the Security Council Committee pursuant to resolution 751 (1992) and 1907 (2009) concerning Somalia and Eritrea addressed to the President of the Security Council*, S/2012/545, 13 juli 2012.

⁸² United Nations Security Council (UNSC): *Letter dated 11 July 2012 from the Chair of the Security Council Committee pursuant to resolution 751 (1992) and 1907 (2009) concerning Somalia and Eritrea addressed to the President of the Security Council*, S/2012/545, 13 juli 2012.

verloor het gebruik van een arm. Op de dag van de ontsnapping, 5 september 2011, waren alleen Yaabe en Ali sterk en gezond genoeg om te ontsnappen.⁸³

Volgens de *Monitoring Group on Somalia and Eritrea* is door de ontsnapping van Yaabe en Ali bewezen dat de Eritrese autoriteiten wel degelijk Djiboutiaanse krijgsgevangenen vasthouden. Ten minste vijf gevangenen waren in september 2011 nog steeds in leven, ondanks het feit dat zij onder zware omstandigheden worden vastgehouden. Eritrea blijft ontkennen dat zij Djiboutiaanse krijgsgevangenen vasthoudt en blijft weigeren informatie te verstrekken over het lot van deze gevangenen. De *Monitoring Group* heeft vervolgens vastgesteld dat Eritrea handelt in strijd met resolutie 1862 (2009) van de Veiligheidsraad van de Verenigde Naties. Daarnaast eist de Veiligheidsraad in resolutie 2023 (2011) van 5 december 2011 dat Eritrea relevante informatie verstrekt ten aanzien van de vermiste Djiboutiaanse militairen, zodat vastgesteld kan worden of deze krijgsgevangenen aanwezig zijn en wat hun toestand is.⁸⁴

Teneinde de relatie tussen Eritrea en Djibouti te herstellen, treedt Qatar op als bemiddelaar. Gezien de houding van de Eritrese autoriteiten wordt getwijfeld aan de Eritrese betrokkenheid met betrekking tot het (vastgelopen) bemiddelingsproces.⁸⁵

2.4.2.2

Ethiopië

Evenals in de vorige verslagperiode bleef de relatie met Ethiopië gespannen. Volgens de *Monitoring Group on Somalia and Eritrea* zou Eritrea de volgende Ethiopische gewapende oppositie groeperingen steunen:

- Afar Revolutionary Democratic Unity Front (*ARDUF*)
- Ogaden National Liberation Front (*ONLF*)
- Oromo Liberation Front (*OLF*)
- Tigray People's Democratic Movement (*TPDM*)⁸⁶
- Ginbot Sebat

Eritrea biedt ook onderdak aan restanten van andere Ethiopische oppositie groepen zoals de *Arbengnoch*, *Debub-Hizboch* en *Beni Shangul*. Deze groepen hebben echter nauwelijks leden en voor zover bekend hebben ze weinig tot geen operationele capaciteit.⁸⁷

In de verslagperiode hebben zich verschillende schermutselingen tussen Eritrea en Ethiopië voorgedaan. In de nacht van 17 op 18 januari 2012 overvielen gewapende overvallers een toeristenkamp, gelegen op de vulkaan *Erta'Ale* in de Afar regio in

⁸³ United Nations Security Council (UNSC): *Letter dated 11 July 2012 from the Chair of the Security Council Committee pursuant to resolution 751 (1992) and 1907 (2009) concerning Somalia and Eritrea addressed to the President of the Security Council*, S/2012/545, 13 juli 2012.

⁸⁴ United Nations Security Council (UNSC): *Letter dated 11 July 2012 from the Chair of the Security Council Committee pursuant to resolution 751 (1992) and 1907 (2009) concerning Somalia and Eritrea addressed to the President of the Security Council*, S/2012/545, 13 juli 2012; United Nations Security Council: *Resolution 2023 (2011)*, Adopted by the Security Council at its 6674th meeting, on 5 December 2011, 5 december 2011.

⁸⁵ Economist Intelligence Unit (EIU): *Country Report Eritrea August 2012*, 3 augustus 2012; United Nations Security Council (UNSC): *Letter dated 11 July 2012 from the Chair of the Security Council Committee pursuant to resolution 751 (1992) and 1907 (2009) concerning Somalia and Eritrea addressed to the President of the Security Council*, S/2012/545, 13 juli 2012.

⁸⁶ Tigray People's Democratic Movement (TPDM) is ook bekend als Demhit.

⁸⁷ Economist Intelligence Unit (EIU): *Country Report Eritrea*, 19 februari 2013; United Nations Security Council (UNSC): *Letter dated 11 July 2012 from the Chair of the Security Council Committee pursuant to resolution 751 (1992) and 1907 (2009) concerning Somalia and Eritrea addressed to the President of the Security Council*, S/2012/545, 13 juli 2012.

Oost Ethiopië. Op het moment van de overval waren twintig buitenlandse toeristen in het kamp aanwezig.⁸⁸

Vier buitenlanders werden doodgeschoten, twee buitenlanders raakten zwaar gewond, en vier Duitsers en twee Ethiopiërs werden gevangengenomen. Twee oudere Duitsers werden op 18 januari 2012 door de overvallers vrijgelaten. Op 21 januari 2012 eiste *ARDUF* de verantwoordelijkheid op voor de aanslag, waarbij volgens hun persverklaring 16 Ethiopische soldaten om het leven waren gekomen. Tevens werd in de verklaring verzekerd dat de Eritrese regering niets te doen had met het incident. In een persverklaring van het Ethiopische ministerie van Buitenlandse Zaken, d.d. 24 januari 2012, werd Eritrea verantwoordelijk gehouden voor de aanslag. Op 5 maart 2012 maakte *ARDUF* bekend dat de laatste twee Duitse gegijzelden waren vrijgelaten, gevolgd door de twee Ethiopische gegijzelden op 11 juni 2012.⁸⁹

Op 15 maart 2012 hebben Ethiopische strijdkrachten de Eritrese militaire kampen *Gibina*, *Gelehibe* en *Ramid* aangevallen, gelegen op ongeveer 18 kilometer afstand vanaf de Ethiopische grens. Volgens Ethiopië werden in die kampen "subversieve groepen" getraind om aanvallen in Ethiopië uit te voeren. Volgens het Ethiopische ministerie van Defensie zijn verscheidene soldaten en "anti-peace forces" gewond geraakt en gearresteerd. Het is onduidelijk hoeveel schade aan de kampen is aangericht. Naar verluidt was deze aanval een vergelding voor de hierboven genoemde aanval op het toeristenkamp *Erta'Ale* in Ethiopië.⁹⁰

Ook zouden Ethiopische strijdkrachten op 17 maart 2012 de dorpen *Adi Teklai*, *Sheshebit* en omgeving hebben aangevallen. Beide dorpen bevinden zich dicht bij het dorp *Badme*, dat het middelpunt was van de oorlog tussen Eritrea en Ethiopië. Tijdens deze oorlog, die duurde van 1998 tot 2000, zijn ongeveer 70.000 militairen omgekomen. De Eritrese regering heeft formeel niet gereageerd op de Ethiopische aanvallen in maart 2012.⁹¹

Premier Meles van Ethiopië beschuldigde in april 2012 de regering van Eritrea onder meer van ontvoering van ongeveer 100 Ethiopische jongeren die zich bezighielden met goudwinning in het noordwesten van Ethiopië. Meles vertelde niet wanneer Eritrea dit zou hebben gedaan. De beschuldigingen werden door Eritrea ontkend. Volgens Eritrea beschuldigde Ethiopië zoals gebruikelijk Eritrea van het plegen van aanslagen en werd daarvoor wederom weinig bewijs aangedragen.⁹²

⁸⁸ United Nations Security Council (UNSC): *Letter dated 11 July 2012 from the Chair of the Security Council Committee pursuant to resolution 751 (1992) and 1907 (2009) concerning Somalia and Eritrea addressed to the President of the Security Council*, S/2012/545, 13 juli 2012; Economist Intelligence Unit (EIU): *Country Report Eritrea February 2012*, 27 januari 2012; Persbericht: *Ethiopia-Eritrea: Threats over deadly Afar attacks*, www.theafricareport.com, 19 januari 2012.

⁸⁹ United Nations Security Council (UNSC): *Letter dated 11 July 2012 from the Chair of the Security Council Committee pursuant to resolution 751 (1992) and 1907 (2009) concerning Somalia and Eritrea addressed to the President of the Security Council*, S/2012/545, 13 juli 2012; Economist Intelligence Unit (EIU): *Country Report Eritrea February 2012*, 27 januari 2012; Persbericht: *Ethiopian rebels to release Kidnapped Germans, deny Eritrean role*, www.theafricareport.com, 23 januari 2012.

⁹⁰ Economist Intelligence Unit (EIU): *Country Report Eritrea May 2012*, 23 april 2012; Persbericht: *Ethiopië valt aartsrivaal Eritrea aan*, www.trouw.nl, 16 maart 2012; Persbericht: *After 10 years Ethiopia attack Eritrean military bases*, www.theafricareport.com, 15 maart 2012.

⁹¹ Persbericht: *Eritrea is being defeated*, www.ethiopeaceforum.wordpress.com, 5 juli 2012; Persbericht: *Website details likely reasons for quiet Eritrea-Ethiopia border clashes*, www.ethiosomali.com, 20 juni 2012; Persbericht: *UPDATE 2-Ethiopia again attacks rebel targets in Eritrea*, www.reuters.com, 17 maart 2012; Persbericht: *Ethiopia Occupies Adi Tekhlai, Sheshebit, Akhran etc. in Askaria*, www.ethiopianreview.com, 19 maart 2012.

⁹² Persbericht: *East Africa: Eritrea Continues Subversive Activities Bent on Destabilizing Ethiopia, Horn Africa*, www.allafrica.com, 17 april 2012; Persbericht: *Ethiopia accuses Eritrea of kidnap*, www.iol.co.za, 18 april 2012; Persbericht: *Ethiopia Makes Fresh Accusation Against Eritrea*, www.ethiosomali.com, 19 april 2012.

Na de acties van het Ethiopische leger in Eritrea en de dood van de Ethiopische premier Melis Zenawi in augustus 2012 was er sprake van verhoogde spanning vanwege geruchten dat nieuwe gevechten tussen beide landen weer zouden opblazen. Ook waren er meldingen dat de Eritrese overheid geweren onder huishoudens zou hebben verspreid voor het geval er weer oorlog zou uitbreken.⁹³

2.4.2.3

Somalië

In juli 2012 verscheen een nieuw rapport van de *Monitoring Group on Somalia and Eritrea* van de Verenigde Naties. Volgens dit rapport heeft de *Monitoring Group* tijdens de duur van hun mandaat geen bewijs (meer) gevonden van directe steun door Eritrea aan gewapende oppositie groeperingen in Somalië, waaronder Harakaat Al-Shabaab Al-Mujaahidiin, beter bekend als Al-Shabaab. De *Monitoring Group* sluit niet uit dat de Eritrese autoriteiten nog steeds financiële en andere vormen van assistentie verlenen aan gewapende oppositie groeperingen in Somalië, zonder dat die activiteiten zijn ontdekt. Uit onderzoek bleek echter dat zulk een assistentie te verwaarlozen is en dat Eritrea momenteel weinig of geen invloed heeft, zowel positief als negatief, op de gang van zaken in Somalië.⁹⁴

De groep is niettemin wel bezorgd over de voortdurende relatie van Eritrea met wapenhandelaren en bemiddelaars in Somalië, waarvan bekend is dat zij Al-Shabaab hebben voorzien van diensten en ondersteuning.⁹⁵

De *Monitoring Group on Somalia and Eritrea* ziet toe op de naleving van de wapenembargo's door Somalië en Eritrea. De groep onderzoekt ook alle activiteiten die opbrengsten genereren die gebruikt worden om de embargo's te omzeilen. Het mandaat van de *Monitoring Group* is onlangs met een jaar verlengd tot 23 augustus 2013.⁹⁶

⁹³ Economist Intelligence Unit (EIU): *Country Report Eritrea*, 19 februari 2013; Persbericht: *Ten Christian Leaders Arrested In Eritrea in Government Attempt To Eliminate Underground Church*, www.opendoorsusa.org, 22 januari 2013.

⁹⁴ United Nations Security Council (UNSC): *Letter dated 11 July 2012 from the Chair of the Security Council Committee pursuant to resolution 751 (1992) and 1907 (2009) concerning Somalia and Eritrea addressed to the President of the Security Council*, S/2012/544, 13 juli 2012; United Nations Security Council (UNSC): *Letter dated 11 July 2012 from the Chair of the Security Council Committee pursuant to resolution 751 (1992) and 1907 (2009) concerning Somalia and Eritrea addressed to the President of the Security Council*, S/2012/545, 13 juli 2012.

⁹⁵ United Nations Security Council (UNSC): *Letter dated 11 July 2012 from the Chair of the Security Council Committee pursuant to resolution 751 (1992) and 1907 (2009) concerning Somalia and Eritrea addressed to the President of the Security Council*, S/2012/544, 13 juli 2012; United Nations Security Council (UNSC): *Letter dated 11 July 2012 from the Chair of the Security Council Committee pursuant to resolution 751 (1992) and 1907 (2009) concerning Somalia and Eritrea addressed to the President of the Security Council*, S/2012/545, 13 juli 2012.

⁹⁶ Persbericht: *Mandate of UN monitoring group on Somalia and Eritrea extended for another year*, www.un.org, 25 juli 2012; Persbericht: *East Africa: Mandate of UN Monitoring Group On Somalia and Eritrea Extended for Another Year*, www.allafrica.com, 25 juli 2012.

3 Mensenrechten

Onderdrukking van fundamentele politieke rechten en burgerlijke vrijheden door de Eritrese regering gingen onverminderd door. In de verslagperiode waren er consistente en aanhoudende berichten met betrekking tot ernstige schendingen van de mensenrechten. Straffeloosheid was daarbij de norm.⁹⁷

3.1 Internationale verdragen en protocollen

Eritrea is partij bij de volgende verdragen van de Verenigde Naties op het terrein van mensenrechten, te weten:⁹⁸

- Het Verdrag inzake de Rechten van het Kind (sinds 1994), alsmede het optionele protocol betreffende kinderen in gewapende conflicten (sinds 2005) evenals het optionele protocol betreffende kinderhandel, kinderprostitutie en kinderpornografie (sinds 2005);
- Het Verdrag inzake de Uitbanning van Alle Vormen van Discriminatie van Vrouwen (sinds 1995);
- Het Internationaal Verdrag inzake de Uitbanning van Alle Vormen van Rassendiscriminatie (sinds 2011);
- Het Internationaal Verdrag inzake Economische, Sociale en Culturele Rechten (sinds 2001);
- Het Internationaal Verdrag inzake Burger- en Politieke Rechten (sinds 2002).

Eritrea voldoet nauwelijks aan de rapportageverplichtingen ten behoeve van de organen van toezicht.⁹⁹

Voorts is Eritrea partij bij:

- Het Afrikaanse Handvest inzake de Rechten van de Mens en Volkeren (sinds 1999);
- Het Afrikaanse Handvest inzake de Rechten en het Welzijn van het Kind (sinds 1999).

3.2 Nationale wetgeving

De nationale wetgeving van Eritrea is een combinatie van traditionele wetten en wetten die geërfd zijn van voormalige kolonisators, voornamelijk Ethiopië.¹⁰⁰

Op 23 mei 1997 werd de grondwet van Eritrea door de *Constituent Assembly* geratificeerd. Echter, in deze wet werd geen ingangsdatum vastgelegd en werden ook geen overgangsbepalingen opgenomen. De grondwet is sinds ratificatie in 1997 dan ook nog niet in werking getreden (zie tevens 2.2 Staatsinrichting).¹⁰¹

⁹⁷ U.S. Department of State: *2011 Country Reports on Human Rights Practices: Eritrea*, 24 mei 2012; U.S. Commission on International Religious Freedom (USCIRF): *Annual Report 2012 - Countries of Particular Concern - Eritrea*, maart 2012; Human Right Watch: *Country Summary Eritrea*, januari 2012; Freedom House: *Freedom in the World 2012 - Eritrea*, 2012.

⁹⁸ United Nations Treaty Collection (UNTC), www.un.org, geraadpleegd 11 oktober 2012.

⁹⁹ Office of the High Commissioner for Human Rights (OHCHR), www.ohchr.org, geraadpleegd 11 oktober 2012.

¹⁰⁰ Library of Congress: *Introduction to Eritrea's Legal System, Last Updated 07/26/2012*, www.loc.gov/law/help/eritrea.php, geraadpleegd 12 oktober 2012.

¹⁰¹ Central Intelligence Agency (CIA): *The World Factbook*, 14 januari 2013; Library of Congress: *Introduction to Eritrea's Legal System, Last Updated 07/26/2012*, www.loc.gov/law/help/eritrea.php, geraadpleegd 11

De grondwet, hoewel nog niet geïmplementeerd, is in hiërarchie de hoogste Eritrese wetgeving. Dan volgen de wetboeken van Ethiopië die ook na de onafhankelijkheid van Eritrea nog steeds van kracht zijn, met inbegrip van sommige amendementen en afkondigingen die zijn gepubliceerd na de onafhankelijkheid. Vervolgens gelden de wettelijke voorschriften die daartoe gemachtigde ministeries uitgeven en tot slot administratieve besluiten en richtlijnen van overige ministeries en andere autoriteiten.¹⁰²

Het ministerie van Justitie, als onderdeel van de uitvoerende macht, maakt concept wetten en kondigt wetten af in samenwerking met andere relevante ministeries en het kantoor van de president.¹⁰³

3.3 Toezicht

Binnen de overheid bestaat geen instantie die zich specifiek richt op mensenrechten. Daarnaast heeft de Eritrese regering ook alle nog resterende internationale ngo's gedwongen hun kantoren te sluiten en hun bezittingen onteigend. Organisaties van de Verenigde Naties werden beperkt in de uitvoering van hun activiteiten in het land. Dit gold ook voor het *International Committee of the Red Cross* (ICRC) (zie tevens 5.2 Activiteiten van Internationale Organisaties). De paar maatschappelijke organisaties die actief zijn in Eritrea hebben onvoldoende capaciteit, staan onder toezicht van de regering, en zijn bang voor vergeldingsmaatregelen.¹⁰⁴

3.4 Naleving en schendingen

3.4.1 *Vrijheid van meningsuiting*

De Eritrese wetgeving en de geratificeerde maar niet geïmplementeerde grondwet voorziet in vrijheid van meningsuiting. Echter, in de praktijk beperkte de Eritrese regering dit recht in grote mate. In september 2001 trad de regering hardhandig op tegen de media. Journalisten werden gedetineerd en media in particulier eigendom werden verboden. Sindsdien worden alle media in Eritrea, waaronder één krant die in drie talen verschijnt, drie radiostations en één televisiestation, van overheidswege streng gecontroleerd. De overheid controleerde post, e-mail, tekstberichten en telefoongesprekken zonder over de wettelijk vereiste machtigingen te beschikken. Veiligheidsagenten van de overheid monitorde actief de Eritrese diaspora op dit gebied.¹⁰⁵

Personen die publiekelijk of in privé kritiek uitten op de regering liepen kans gearresteerd of voor onbepaalde tijd gedetineerd te worden. Volgens schattingen

september 2012; Friedrich Ebert Stiftung: *Nation Building, State Construction and Development in Africa*, april 2010.

¹⁰² Library of Congress: *Introduction to Eritrea's Legal System, Last Updated 07/26/2012*, www.loc.gov/law/help/eritrea.php, geraadpleegd 12 oktober 2012.

¹⁰³ Library of Congress: *Introduction to Eritrea's Legal System, Last Updated 07/26/2012*, www.loc.gov/law/help/eritrea.php, geraadpleegd 12 oktober 2012.

¹⁰⁴ U.S. Department of State: *2011 Country Reports on Human Rights Practices: Eritrea*, 24 mei 2012; Freedom House: *Countries at the Crossroads 2011: Eritrea*, 2011; Friedrich Ebert Stiftung: *Nation Building, State Construction and Development in Africa*, april 2010.

¹⁰⁵ Freedom House: *Worst of the Worst 2012: The World's Most Repressive Societies*, 14 juni 2012; U.S. Department of State: *2011 Country Reports on Human Rights Practices: Eritrea*, 24 mei 2012; Human Right Watch: *Country Summary Eritrea*, januari 2012.

zitten in Eritrea ongeveer 30 journalisten in de gevangenis. De overheid weigerde informatie te verstrekken over de verblijfplaats van de gedetineerde journalisten, wat de juridische status van hun detentie is en wat hun gezondheidssituatie is. Ook wilde de overheid niet bevestigen dat sinds 2001 zeven gedetineerde journalisten zijn overleden als gevolg van een onmenselijke behandeling of zelfmoord.¹⁰⁶

In de *2012-2013 World Press Freedom Index* van *Reporters Without Borders* staat Eritrea voor het zesde achtereenvolgende jaar op de laatste plaats, en op de lijst van *10 Most Censored Countries* van het *Committee to Protect Journalists* staat Eritrea op de eerste plaats.¹⁰⁷

3.4.1.1 Radio en televisie

De wet staat privé eigendom van radio- of televisiestations niet toe. Verder vereist de Eritrese wetgeving dat journalisten een vergunning hebben. Eritrea beschikt over drie radiostations en één televisiestation die staatseigendom zijn. Satelliethotels zijn toegestaan door de regering. Wel gaf de regering restaurants en hotels opdracht nieuwsuitzendingen uit te zetten als die onrust konden veroorzaken. Deze maatregel had in het bijzonder betrekking op de gebeurtenissen in Noord-Afrika en het Midden-Oosten. De minderheid die het zich kon veroorloven een satelliethotel aan te schaffen had tot 1 februari 2013 toegang tot ongecensureerd internationaal nieuws.¹⁰⁸

Op 1 februari 2013 vaardigde het ministerie van Informatie een decreet uit dat uitzendingen van de televisiezender Al Jazeera verbod. Openbare locaties zoals restaurants, cafés en hotels werden in het bijzonder op naleving gecontroleerd. Aanleiding voor het verbod waren uitzendingen van Al Jazeera over de bezetting van het ministerie van Informatie door "muitende" soldaten, en de demonstraties bij Eritrese ambassades in onder andere Kaïro, Londen, Frankfurt, Rome en Stockholm door Eritrese diaspora. Uitzendingen via grote satelliethotels van bijvoorbeeld hotels en restaurants waren vrij snel weer beschikbaar na de afkondiging van het verbod, en vanaf 12 februari 2013 waren de kanalen van Al Jazeera overal weer beschikbaar, ook via de kleinere satelliethotels.¹⁰⁹

In augustus 2012 werd door de Eritrese overheid ook al de uitzendingen van het onafhankelijke Eritrese radiostation *Radio Erena* geblokkeerd. Dit radiostation zond uit vanuit Parijs.¹¹⁰

3.4.1.2 Gedrukte media

De wet staat privé eigendom van uitgeverijen niet toe. De regering controleert alle media, waaronder één krant die gepubliceerd wordt in drie talen.¹¹¹

¹⁰⁶ Reporters Without Borders: *2013 World Press Freedom Index*, februari 2013; Committee to Protect Journalists (CJP): *Number of jailed journalists sets global record*, 11 december 2012.

¹⁰⁷ De landenlijst voor de *2013 World Press Freedom Index* bestaat uit 179 landen. Dit aantal kan per jaar verschillen.

Reporters Without Borders: *2013 World Press Freedom Index*, februari 2013; Freedom House: *Worst of the Worst 2012: The World's Most Repressive Societies*, 14 juni 2012; U.S. Department of State: *2011 Country Reports on Human Rights Practices: Eritrea*, 24 mei 2012; Committee to Protect Journalists (CJP): *10 Most Censored Countries*, 2 mei 2012; Human Right Watch: *Country Summary Eritrea*, januari 2012.

¹⁰⁸ Freedom House: *Worst of the Worst 2012: The World's Most Repressive Societies*, 14 juni 2012; U.S. Department of State: *2011 Country Reports on Human Rights Practices: Eritrea*, 24 mei 2012.

¹⁰⁹ Reporters Without Borders: *Al Jazeera transmission restored*, 18 februari 2013; Reporters Without Borders: *Government blocks access to Al Jazeera inside Eritrea*, 5 februari 2013.

¹¹⁰ Reporters Without Borders: *Al Jazeera transmission restored*, 18 februari 2013; Reporters Without Borders: *Government blocks access to Al Jazeera inside Eritrea*, 5 februari 2013.

¹¹¹ Freedom House: *Worst of the Worst 2012: The World's Most Repressive Societies*, 14 juni 2012; U.S. Department of State: *2011 Country Reports on Human Rights Practices: Eritrea*, 24 mei 2012.

De Eritrese wetgeving beperkt ook het drukken en uitgeven van publicaties. Het drukken van een publicatie waarvoor geen toestemming is gegeven en het drukken of verspreiden van verboden buitenlandse publicaties worden beide bestraft met een gevangenisstraf. Ook voor het verspreiden van publicaties van religieuze of internationale organisaties is toestemming vereist van de regering.¹¹²

Tijdens de jaarlijkse boekenbeurs in Asmara die van 18 tot 25 maart 2011 werd gehouden en die gesponsord wordt door de regering, waren kopers verplicht hun nationale identiteitskaart te laten zien. Ook registreerden toezichthouders op de boekenkramen de naam en het nummer van de identiteitskaart van de kopers.¹¹³

3.4.1.3 Internet

In de verslagperiode waren er overheidsbeperkingen op de toegang tot internet en controleerde de overheid het internetverkeer. Alle internetgebruikers waren verplicht één van de drie internetaanbieders te gebruiken die eigendom zijn van de regering of onder toezicht staan van hooggeplaatste PFDJ partijleden. Informanten van de overheid bezochten internet cafés waar zij meekeken op de schermen van klanten en soms gegevens opvroegen welke webpagina's een klant had bezocht.¹¹⁴

De regering ontmoedigde haar burgers ook webpagina's te bezoeken die er om bekend stonden niet regeringsgezind te zijn, door deze webpagina's en hun ontwikkelaars "saboteurs van de regering" te noemen. Veel burgers waren bang gearresteerd te worden als ze betrappt zouden worden bij het bekijken van deze webpagina's. Vermoed werd dat de overheid ook het e-mail verkeer controleerde, overigens zonder over een bevelschrift te beschikken zoals de Eritrese wetgeving dat voorschrijft.¹¹⁵

In Asmara en andere steden waren internetcafés beschikbaar, maar die hadden een extreem lage bandbreedte. Het overgrote deel van de bevolking, zoals op de plattelandsgebieden, had geen toegang tot internet en de penetratiegraad voor internet in Eritrea is dan ook minder dan 4%. Diegenen die een hogere bandbreedte wilden hebben, zoals mijnbouw corporaties, betaalden daarvoor exorbitante prijzen die ver buiten het bereik lagen van de lokale bevolking. Mobiel internet is niet beschikbaar in Eritrea.¹¹⁶

3.4.1.4 (Mobiele) telefonie

Veel burgers gingen ervan uit dat de overheid in het bijzonder mobiele telefonie controleerde. Men heeft een vergunning nodig voor het gebruik van een simkaart om te kunnen bellen of informatie op te slaan op een mobiele telefoon. Hoewel slechts één simkaart per persoon was toegestaan, werd deze regel niet altijd even consequent toegepast. Ook was er een zwarte markt voor het delen van simkaarten. Burgers in militaire dienst mochten niet over een simkaart beschikken; ook zouden personen zijn gearresteerd omdat zij hun mobiele telefoon hadden verhuurd of gebruikt tijdens de vervulling van hun militaire dienst. Volgens cijfers van de

¹¹² U.S. Department of State: *2011 Country Reports on Human Rights Practices: Eritrea*, 24 mei 2012.

¹¹³ U.S. Department of State: *2011 Country Reports on Human Rights Practices: Eritrea*, 24 mei 2012.

¹¹⁴ U.S. Department of State: *2011 Country Reports on Human Rights Practices: Eritrea*, 24 mei 2012; Human Right Watch: *Country Summary Eritrea*, januari 2012.

¹¹⁵ U.S. Department of State: *2011 Country Reports on Human Rights Practices: Eritrea*, 24 mei 2012; Human Right Watch: *Country Summary Eritrea*, januari 2012.

¹¹⁶ U.S. Department of State: *2011 Country Reports on Human Rights Practices: Eritrea*, 24 mei 2012; Committee to Protect Journalists (CJP): *10 Most Censored Countries*, 2 mei 2012; Human Right Watch: *Country Summary Eritrea*, januari 2012.

International Telecommunication Union (ITU) bedroeg het aantal abonnementen voor mobiele telefoons in 2011 ruim 185.000.¹¹⁷

3.4.2 *Vrijheid van vereniging en vergadering*

De Eritrese wetgeving en de niet geïmplementeerde grondwet voorzien in vrijheid van vereniging en vergadering. In de praktijk echter staat de overheid geen van beide toe.¹¹⁸

3.4.2.1 Vrijheid van vereniging

De overheid stond de oprichting van welke politieke partij dan ook, anders dan de PFDJ, niet toe. Eveneens was de oprichting van welke vereniging of particuliere organisatie dan ook niet toegestaan.¹¹⁹

3.4.2.2 Vrijheid van vergadering

Voor openbare bijeenkomsten hebben organisatoren een vergunning nodig, hoewel zelden wordt toegezien op de naleving hiervan. In de verslagperiode verstoorden veiligheidsdiensten zowel openbare als religieuze en culturele bijeenkomsten. Door de overheid beheerde organisaties belegden de meeste bijeenkomsten, die ook werden gecontroleerd. Kenmerkend voor deze controles was dat de deelnemers door de veiligheidsdiensten gefotografeerd en ondervraagd werden, en ook dat hun namen werden geregistreerd.¹²⁰

Op 27 april 2011, in de stad Segheneyti, arresteerde de politie 120 katholieke parochianen, die in een protestmars onderweg waren naar het kantoor van de Regionale Bestuurder om te protesteren tegen een besluit van de overheid om hun priesters op te roepen zich te melden bij de Sawa Military School. Korte tijd later werden zij weer vrijgelaten.¹²¹

3.4.3 *Vrijheid van godsdienst*

De niet geïmplementeerde grondwet, andere wetten en beleid voorzien in vrijheid van godsdienst. In de praktijk echter beschermde en respecteerde de overheid deze vrijheid niet.¹²²

Hoewel meerdere religies in Eritrea voorkomen heeft de Eritrese regering vier religieuze groepen officieel erkend (zie tevens 2.1.5 Godsdienst); verzoeken om

¹¹⁷ International Telecommunication Union (ITU): *Key 2000-2011 country data (Excel format): Released in January 2013, Mobile-cellular subscription*, www.itu.int, geraadpleegd 11 maart 2013; U.S. Department of State: *2011 Country Reports on Human Rights Practices: Eritrea*, 24 mei 2012.

¹¹⁸ Freedom House: *Worst of the Worst 2012: The World's Most Repressive Societies*, 14 juni 2012; U.S. Department of State: *2011 Country Reports on Human Rights Practices: Eritrea*, 24 mei 2012; Human Right Watch: *Country Summary Eritrea*, januari 2012.

¹¹⁹ Freedom House: *Worst of the Worst 2012: The World's Most Repressive Societies*, 14 juni 2012; U.S. Department of State: *2011 Country Reports on Human Rights Practices: Eritrea*, 24 mei 2012; Human Right Watch: *Country Summary Eritrea*, januari 2012.

¹²⁰ Freedom House: *Worst of the Worst 2012: The World's Most Repressive Societies*, 14 juni 2012; U.S. Department of State: *2011 Country Reports on Human Rights Practices: Eritrea*, 24 mei 2012; Human Right Watch: *Country Summary Eritrea*, januari 2012.

¹²¹ U.S. Department of State: *2011 Country Reports on Human Rights Practices: Eritrea*, 24 mei 2012; Human Right Watch: *Country Summary Eritrea*, januari 2012.

¹²² Human Right Watch: *Country Summary Eritrea*, januari 2012; Freedom House: *Freedom in the World 2012 - Eritrea*, 2012; U.S. Department of State: *International Religious Freedom Report for 2011, Eritrea*, 2012.

erkenning van andere religies werden niet goedgekeurd (zie tevens 3.4.3.1 Erkende religies en 3.4.3.2 Niet erkende religies).¹²³

Leden van zowel erkende als niet erkende religies werden in voorkomende gevallen door de overheid lastiggevallen of gevangen genomen. De overheid hield deze groep gedetineerden zonder een eerlijk proces onder zware omstandigheden voor lange periodes vast. Er waren aanhoudende berichten dat gedetineerden gedwongen werden afstand te doen van hun geloof, en zelfs van marteling en overlijdensgevallen tijdens detentie (zie tevens 3.4.3.4 Religieuze gedetineerden).¹²⁴

Burgers waren doorgaans tolerant ten opzichte van leden van andere religieuze groeperingen, maar uitzonderingen kwamen voor. Er waren meldingen van sociale discriminatie vanwege religieuze verwantschap, geloofsovertuiging of godsdienstige praktijken. Ook stond de samenleving bijvoorbeeld negatief tegenover Jehova's Getuigen (zie tevens 3.4.3.3 Jehova's Getuigen en Pinkstergelovigen), principiële weigeraars die vanwege hun geloof militaire dienst niet wilden vervullen en leden van pinkstergemeentes.¹²⁵

In voorgaande jaren verleende de regering aan werknemers van een religieuze organisatie vaak vrijstelling van de militaire dienstplicht. Inmiddels heeft de regering ongeveer 3.000 van deze werknemers gedwongen op te komen voor de vervulling van hun militaire dienstplicht, die onbepaalde tijd duurt. Als gevolg hiervan en door intimidatie van de overheid moesten veel gebedshuizen sluiten.¹²⁶

De regering verbiedt religieuze organisaties om deel te nemen aan politiek en heeft ook het recht van de religieuze media om commentaar te leveren op politieke aangelegenheden beperkt.¹²⁷

3.4.3.1 Erkende religies

De Eritrese overheid heeft de volgende vier religieuze groeperingen officieel erkend:

- de Eritrese Orthodoxe kerk;
- de Evangelische (Lutherse) Kerk van Eritrea;
- de Rooms-Katholieke Kerk;
- de Soennitische Islam.¹²⁸

Erkende religieuze groepen mochten vaak niet hun eigen activiteiten en financiën beheren. Een door de regering benoemde leken-administrateur bijvoorbeeld leidde de activiteiten en beheerde alle ontvangen donaties van de Eritrese Orthodoxe Kerk. Ook heeft de Eritrese regering zowel de moefti van de Islamitische gemeenschap als de huidige patriarch van de Eritrese Orthodoxe Kerk benoemd, evenals personen op talrijke lagere posities. De president van de Evangelische (Lutherse) Kerk is niet

¹²³ Human Right Watch: *Country Summary Eritrea*, januari 2012; Freedom House: *Freedom in the World 2012 - Eritrea*, 2012; U.S. Department of State: *International Religious Freedom Report for 2011, Eritrea*, 2012.

¹²⁴ Human Right Watch: *Country Summary Eritrea*, januari 2012; Freedom House: *Freedom in the World 2012 - Eritrea*, 2012; U.S. Department of State: *International Religious Freedom Report for 2011, Eritrea*, 2012.

¹²⁵ Human Right Watch: *Country Summary Eritrea*, januari 2012; Freedom House: *Freedom in the World 2012 - Eritrea*, 2012; U.S. Department of State: *International Religious Freedom Report for 2011, Eritrea*, 2012.

¹²⁶ Freedom House: *Freedom in the World 2012 - Eritrea*, 2012; U.S. Department of State: *International Religious Freedom Report for 2011, Eritrea*, 2012; United Nations High Commissioner for Refugees (UNHCR): *UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Eritrea*, 20 april 2011.

¹²⁷ U.S. Department of State: *International Religious Freedom Report for 2011, Eritrea*, 2012; United Nations High Commissioner for Refugees (UNHCR): *UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Eritrea*, 20 april 2011.

¹²⁸ Human Right Watch: *Country Summary Eritrea*, januari 2012; Freedom House: *Freedom in the World 2012 - Eritrea*, 2012; U.S. Department of State: *International Religious Freedom Report for 2011, Eritrea*, 2012.

door de regering benoemd, maar volgens bronnen zou ook deze kerk onder controle van de overheid staan. De paus heeft de hoogste in rang van de katholieke kerk in Eritrea benoemd; echter, de regering oefende druk uit op de katholieke kerk om haar activiteiten in overeenstemming te brengen met het beleid van de regering.¹²⁹

De voormalige Orthodoxe patriarch Abune Antonios bleef onder huisarrest en is in juli 2011 in hongerstaking gegaan om te protesteren tegen zijn voortdurende detentie. Naar verluidt is als gevolg hiervan zijn gezondheid ernstig achteruit gegaan.¹³⁰

Ook waren de vier erkende religieuze groeperingen verplicht een ledenlijst te verstrekken voor mogelijke inschrijving van hun leden voor militaire en nationale dienst. Eenieder die openlijk protesteerde tegen deze directe vorm van beheer door de overheid werd gebrandmerkt als radicaal of homoseksueel, en werd voor onbepaalde tijd onder zware omstandigheden gevangen gezet, zelfs al was men lid van een erkende religieuze groepering.¹³¹

Religieuze groeperingen hebben toestemming van de overheid nodig voor het bouwen van gebedshuizen en dienen strikte regels in acht te nemen voor het onderhouden van hun relaties met buitenlandse donoren en sponsors. Daarnaast hebben de groeperingen toestemming nodig van het *Kantoor van Religieuze Zaken* om documenten te mogen printen en publiceren. Deze verzoeken worden routinematig goedgekeurd, maar uitsluitend voor erkende religieuze organisaties.¹³²

Bij het aanvragen van een uitreisvisum dient opgegeven te worden welke religie men aanhangt. Christenen dienen ook nog aan te geven tot welk kerkgenootschap zij behoren. Leden van erkende religieuze groeperingen krijgen doorgaans een uitreisvisum als zij aan alle vereisten van hun dienstplicht hebben voldaan en de pensioengerechtigde leeftijd hebben bereikt.¹³³

3.4.3.2 Niet erkende religies

Het *Kantoor van Religieuze Zaken* beoordeelt verzoeken van religieuze groepen die officieel erkend willen worden (de zogenaamde "nieuwe religies"). Verzoeken dienen te zijn voorzien van:

- een beschrijving van de geschiedenis van de religieuze groepering in het land;
- een verklaring hoe de groepering zich onderscheidt van andere religieuze groeperingen en welke voordelen de groepering biedt in vergelijking met andere religieuze groeperingen;
- namen en persoonlijke informatie van de leiders van de groepering;
- gedetailleerde informatie over bezittingen van de groepering;
- een beschrijving hoe de groepering past binnen de lokale cultuur;
- een verklaring inzake alle buitenlandse financieringsbronnen.¹³⁴

¹²⁹ Freedom House: *Freedom in the World 2012 - Eritrea*, 2012; U.S. Department of State: *International Religious Freedom Report for 2011, Eritrea*, 2012.

¹³⁰ Human Right Watch: *Country Summary Eritrea*, januari 2012; Freedom House: *Freedom in the World 2012 - Eritrea*, 2012; U.S. Department of State: *International Religious Freedom Report for 2011, Eritrea*, 2012.

¹³¹ U.S. Department of State: *International Religious Freedom Report for 2011, Eritrea*, 2012; United Nations High Commissioner for Refugees (UNHCR): *UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Eritrea*, 20 april 2011.

¹³² U.S. Department of State: *International Religious Freedom Report for 2011, Eritrea*, 2012; United Nations High Commissioner for Refugees (UNHCR): *UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Eritrea*, 20 april 2011.

¹³³ U.S. Department of State: *International Religious Freedom Report for 2011, Eritrea*, 2012.

¹³⁴ U.S. Department of State: *International Religious Freedom Report for 2011, Eritrea*, 2012; United Nations High Commissioner for Refugees (UNHCR): *UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Eritrea*, 20 april 2011.

Alle verzoeken dienen ondertekend te worden door de Eritrese president. Verzoeken om erkenning van de volgende religieuze groeperingen zijn niet goedgekeurd, ook al zouden deze groeperingen al sinds 2002 aan alle vereisten hebben voldaan:

- de Meherte Yesus Evangelical Presbyterian Church;
- de Zevende-dags Adventisten Kerk;
- de Faith Mission Church;
- de Baha 'i Faith¹³⁵.

Gelovigen van deze niet erkende groeperingen werden gearresteerd tijdens hun "illegale" religieuze bijeenkomsten.¹³⁶

Niet erkende religieuze groeperingen meldden dat de overheid de namen en adressen van al hun leden opvroeg onder bedreiging van arrestatie als niet aan het verzoek werd voldaan. Leden van niet erkende groeperingen die ledeninformatie hadden verstrekt werden vervolgens minder vaak door de overheid lastiggevallen en gearresteerd.¹³⁷

Bij het aanvragen van een uitreisvisum dient opgegeven te worden welke religie men heeft. Christenen dienen ook nog aan te geven tot welk kerkgenootschap zij behoren. Leden van niet erkende religieuze groeperingen waren verplicht om ook van het *Kantoor van Religieuze Zaken* toestemming te verkrijgen om het land te mogen verlaten. Dit kantoor wees verzoeken om een uitreisvisum van eenieder waarvan bekend was dat hij of zij lid was van een niet erkende groepering meestal af. Er waren ook meldingen van schijnbaar willekeurige maatregelen tegen leden van deze groeperingen, waaronder onmiddellijke detentie, wanneer een uitreisvisum werd aangevraagd.¹³⁸

3.4.3.3

Jehova 's Getuigen en Pinkstergelovigen

Jehova 's Getuigen en Pinkstergelovigen hadden te maken met maatschappelijke discriminatie: door burgers werden zij en hun activiteiten vaak aangegeven bij leden van de veiligheidsdiensten. Veel mensen geloofden regeringsverklaringen waarin Jehova 's Getuigen en Pinkstergelovigen werden gebrandmerkt als niet loyaal en ondermijnd.¹³⁹

De afgelopen jaren werden leden van verschillende religieuze groeperingen gedetineerd vanwege het niet vervullen van de militaire dienstplicht. De overheid behandelde Jehova's Getuigen slechter dan anderen. Hoewel Jehova's Getuigen en andere principiële dienstweigeraars doorgaans bereid waren niet-militaire dienstplicht te vervullen, werd dit door de overheid niet toegestaan.¹⁴⁰

¹³⁵ U.S. Department of State: *International Religious Freedom Report for 2011, Eritrea, 2012*; United Nations High Commissioner for Refugees (UNHCR): *UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Eritrea*, 20 april 2011.

¹³⁶ U.S. Department of State: *International Religious Freedom Report for 2011, Eritrea, 2012*; United Nations High Commissioner for Refugees (UNHCR): *UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Eritrea*, 20 april 2011.

¹³⁷ U.S. Department of State: *International Religious Freedom Report for 2011, Eritrea, 2012*; United Nations High Commissioner for Refugees (UNHCR): *UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Eritrea*, 20 april 2011.

¹³⁸ U.S. Department of State: *International Religious Freedom Report for 2011, Eritrea, 2012*.

¹³⁹ Freedom House: *Freedom in the World 2012 - Eritrea, 2012*; U.S. Department of State: *International Religious Freedom Report for 2011, Eritrea, 2012*.

¹⁴⁰ U.S. Department of State: *International Religious Freedom Report for 2011, Eritrea, 2012*; United Nations High Commissioner for Refugees (UNHCR): *UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Eritrea*, 20 april 2011.

President Afewerki vaardigde in oktober 1994 een decreet uit op grond waarvan Jehova's Getuigen die niet deelnamen aan de nationale militaire dienst doorgaans werden geweerd uit overheidsdienst en hun huis werden uitgezet als dat overheidseigendom was. Verder werden bedrijfsvergunningen introkken en werden onder meer aanvragen voor een paspoort, identiteitskaart en uitreisvisa afgewezen. Zonder Eritrese identiteitskaarten kunnen Jehova's Getuigen hun huwelijken niet door de civiele autoriteiten laten legaliseren of land in eigendom verkrijgen. Volgens de officiële webpagina van de Jehova's Getuigen zouden per 31 januari 2012 nog 48 Jehova's Getuigen gedetineerd zijn. De jongste is 21 en de oudste is 77 jaar.¹⁴¹

3.4.3.4 Religieuze gedetineerden

Door geheimhouding en intimidatie van bronnen door de overheid is het exacte aantal religieuze gedetineerden niet bekend. Dit wordt mede in de hand gewerkt doordat vrijlatingen en arrestaties doorgaans niet gemeld worden, en informatie over de situatie buiten de hoofdstad buitengewoon schaars is. Echter, volgens betrouwbare berichten werden als gevolg van hun religie meer personen gedetineerd dan vrijgelaten.¹⁴²

Eind 2011 werd geschat dat er 2.000 tot 3.000 religieuze gedetineerden in Eritrea waren. Deze schatting is exclusief de ongeveer 3.000 werknemers van de door de overheid erkende Eritrese Orthodoxe kerk en de Soennitische gemeenschappen die in mei / juni 2011 werden opgepakt. Zij werden overgebracht naar het Wi'á militaire kamp om hun militaire dienstplicht te vervullen. In november 2012 zaten volgens *Open Doors* nog 1.500 christenen gevangen in Eritrea.¹⁴³

In december 2011 werden acht Eritrese christenen van de Full Gospel Church tijdens een samenkomst in de stad Keren gearresteerd. Op 6 april 2012 (Goede Vrijdag) werden 21 evangelische christenen (tien mannen en elf vrouwen) door Eritrese legerfunctionarissen gearresteerd terwijl ze in het kader van de uitvoering van hun militaire dienstplicht les gaven in een militair trainingskamp in de stad Sawa. Ze worden gevangen gehouden in zeecontainers. Begin augustus 2012 arresteerde de geheime dienst van Eritrea een groep van zeventien evangelische christenen (zeven vrouwen en tien mannen) in de stad Keren. De christenen zaten bij elkaar in een huis toen de agenten binnenvielen. Deze groep zou zijn overgebracht naar een afgelegen militair trainingskamp in Aderset, een plaats in het westen van Eritrea. In dit kamp zouden ongeveer 100 christenen gevangen zitten. In de stad Emba-Derho, op nog geen vijftien kilometer van de hoofdstad Asmara, arresteerde de Eritrese veiligheidsdienst in oktober 2012 zeventien christenen tijdens een samenkomst bij één van de gelovigen thuis. Onder de gearresteerde christenen waren vijf getrouwde vrouwen met kinderen, die overgebracht werden naar een onbekende locatie.¹⁴⁴

¹⁴¹ Website www.jw-media.org, geraadpleegd 14 december 2012; U.S. Commission on International Religious Freedom (USCIRF): *Annual Report 2012 – Countries of Particular Concern - Eritrea*, maart 2012; U.S. Department of State: *International Religious Freedom Report for 2011, Eritrea*, 2012; United Nations High Commissioner for Refugees (UNHCR): *UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Eritrea*, 20 april 2011.

¹⁴² U.S. Department of State: *International Religious Freedom Report for 2011, Eritrea*, 2012.

¹⁴³ *Open Doors* is een internationale christelijke organisatie die ondersteuning biedt aan christenen in landen waar deze vervolgd worden en waar het christendom verboden is of in sterke mate maatschappelijk niet wordt geaccepteerd.

Persbericht: *Eritrese christen overlijdt in kerker*, www.opendoors.nl, 7 november 2012; United Nations High Commissioner for Refugees (UNHCR): *UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Eritrea*, 20 april 2011.

¹⁴⁴ U.S. Department of State: *International Religious Freedom Report for 2011, Eritrea*, 2012; Persbericht: *Eritrese christen overlijdt in kerker*, www.opendoors.nl, 7 november 2012.

Volgens vrijgelaten religieuze gedetineerden werden sommige gedetineerden opgesloten in overvolle metalen zeecontainers waar tot 50 andere personen waren opgesloten en de temperatuur extreem fluctueerde. Anderen ondergingen lange periodes van eenzame opsluiting. Ook werden religieuze gedetineerden opgesloten in ondergrondse cementen cellen zonder ventilatie en sanitaire voorzieningen, waar tot 200 andere personen waren opgesloten. Gedetineerden die flauwvielen van de hitte en de stank in hun cel mochten doorgaans even naar buiten om bij te komen. Vervolgens werden ze weer naar hun cel teruggebracht.¹⁴⁵

Ook vertelden zij dat sommige religieuze gedetineerden verscheidene weken in pijnlijke posities in bomen werden gehangen totdat zij hun armen en benen niet meer konden bewegen, waardoor andere gedetineerden hun moesten verzorgen. Religieuze gedetineerden vertelden ook dat zij één uur per dag gedwongen werden blootsvoets over scherpe stenen en doornen te lopen, en dat zij met harde kunststof en metalen staven werden geslagen om zodoende "bekentenissen" af te dwingen. Ook werden ze met de dood bedreigd als zij hun geloof niet zouden herroepen. In 2012 zouden volgens *Open Doors* 31 christenen zijn gestorven tijdens hun gevangenschap.¹⁴⁶

Eind december 2012 werd bekendgemaakt dat een groot aantal religieuze gedetineerden vrijgelaten zou worden, wat uiteindelijk resulteerde in de vrijlating van ongeveer 30 religieuze gedetineerden. Deze groep bestond voornamelijk uit christelijke studenten van de Mai-Nefhi universiteit, die sinds 2006 werden vastgehouden in het militaire trainingskamp Sawa (zie tevens 4.2.3 Onderwijs). Onder de vrijgelaten studenten waren 14 vrouwen. De studenten werden indertijd gearresteerd omdat zij vanwege hun geloof weigerden deel te nemen aan de viering van Onafhankelijkheidsdag.¹⁴⁷

Verder zou rondom 23 januari 2013, de dag waarop het ministerie van Informatie in Asmara werd bezet (zie tevens 2.4 Veiligheidssituatie) naar verluidt ongeveer 20 religieuze leiders van niet erkende religies door de overheid zijn gearresteerd, waaronder volgelingen van de Mesrete Kiristos en Mulu Wongel (Mennoniet, Full-Gospel) kerk. Naar aanleiding hiervan zouden diverse religieuze leiders zijn ondergedoken. Het is niet duidelijk of er een verband bestaat tussen beide gebeurtenissen.¹⁴⁸

Sinds januari 2013 zouden reeds 125 christenen zijn gearresteerd. Hiervan zouden ongeveer 80 christenen zijn gearresteerd in de stad Barentu, gelegen in de regio Anseba (*Keren*). Voorafgaand aan de arrestaties zou de veiligheidschef op een openbare vergadering tegen de bewoners van Barentu hebben gezegd, dat leden

¹⁴⁵ U.S. Department of State: *International Religious Freedom Report for 2011, Eritrea, 2012*; United Nations High Commissioner for Refugees (UNHCR): *UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Eritrea*, 20 april 2011.

¹⁴⁶ Persbericht: *Ten Christian Leaders Arrested In Eritrea in Government Attempt To Eliminate Underground Church*, www.opendoorsusa.org, 22 januari 2013; U.S. Department of State: *International Religious Freedom Report for 2011, Eritrea, 2012*; United Nations High Commissioner for Refugees (UNHCR): *UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Eritrea*, 20 april 2011.

¹⁴⁷ Persbericht: *Leaders of Banned Churches Hunted, Arrested*, www.awate.com, 27 januari 2013; Persbericht: *Ten Christian Leaders Arrested In Eritrea in Government Attempt To Eliminate Underground Church*, www.opendoorsusa.org, 22 januari 2013.

¹⁴⁸ Persbericht: *New and targeted wave of arrests against underground church leaders*, www.asmarino.com, 28 januari 2013; Persbericht: *Leaders of Banned Churches Hunted, Arrested*, www.awate.com, 27 januari 2013; Persbericht: *Ten Christian Leaders Arrested In Eritrea in Government Attempt To Eliminate Underground Church*, www.opendoorsusa.org, 22 januari 2013.

van niet-erkende religies in het geheim bezig zijn de vrede en eenheid van Eritrea te verstoren.¹⁴⁹

Volgens de jaarlijkse *Ranglijst Christenvervolging 2013* van *Open Doors* staat Eritrea op de 10de plaats van de 50 landen waar christenen het zwaarst worden vervolgd. Dit betekent een verslechtering ten opzicht van 2012, toen Eritrea op de 11^e plaats stond.¹⁵⁰

3.4.4 *Bewegingsvrijheid*

Wetgeving en de niet geïmplementeerde grondwet voorzien in bewegingsvrijheid, buitenlandse reizen, emigratie en repatriëring. In de praktijk echter beperkte de overheid al deze vrijheden. Ter illustratie: verzoeken om afgifte van binnenlandse reisvergunningen, paspoorten en uitreisvisa van burgers die hun militaire dienstplicht vervulden werden vaak afgewezen, tenzij aan de verzoeker speciale privileges waren toegekend of de verzoeker smeergeld betaalde.¹⁵¹

3.4.4.1 Identiteitskaart

Iedere persoon die ouder is dan achttien jaar dient in het bezit te zijn van een identiteitskaart, die blauw is. De *Immigratie Dienst*, met bijkantoren in alle administratieve regio's of *Zobatat* (zie tevens 2.1.2 Bestuurlijke indeling), is belast met de uitgifte van deze identiteitskaarten. Identiteitskaarten worden gebruikt voor allerlei bureaucratische procedures. Als men niet over een identiteitskaart beschikt kan dat de toegang tot overheidsdiensten belemmeren.¹⁵²

Iemand die een identiteitskaart wil aanvragen dient eerst contact op te nemen met het lokale administratiekantoor (*Mmhdar*), dat vervolgens een aanbevelingsbrief schrijft voor het regionale immigratiekantoor. Een identiteitskaart bevat de volledige naam, geboorteplaats en -datum, adres en foto van de houder, en de kaart dient men altijd bij zich te dragen. Als iemand niet in het bezit is van een identiteitskaart wordt die persoon bij controle gearresteerd totdat hij of zij zich kan identificeren met zijn of haar identiteitskaart. Politie en leger zijn bevoegd routinecontroles uit te voeren op het bezit van een identiteitskaart. Leden van de diplomatieke gemeenschap zijn van deze controles uitgezonderd.¹⁵³

Echter, sinds de grensoorlog met Ethiopië (1998-2000) hebben dienstplichtigen alleen een laissez-passer (*Mänqäsaqäsi*) nodig (en geen identiteitskaart), om controleposten te passeren. Dienstplichtigen die werkzaam zijn in de militaire sector hebben een gele laissez-passer die is uitgegeven door het ministerie van Defensie. Dienstplichtigen die zijn toegewezen aan een ander ministerie of maatschappelijke instelling hebben een witte laissez-passer. De laissez-passers zijn niet allemaal

¹⁴⁹ Persbericht: *Forty-Five More Eritrean Christians Rounded Up*, www.opendoorsusa.org, 6 maart 2013; Persbericht: *Invallen Eritrea vanwege geloof*, www.nd.nl, 5 maart 2013; Persbericht: *Politie Eritrea arresteert zeker 85 christenen*, www.refdag.nl, 4 maart 2013.

¹⁵⁰ Persbericht: *Christenvervolging in Afrikaanse landen neemt drastisch toe*, www.opendoors.nl, 8 januari 2013; Persbericht: *2013 WorldWatchList*, www.WorldWatchList.us, geraadpleegd 11 februari 2013.

¹⁵¹ U.S. Department of State: *2011 Country Reports on Human Rights Practices: Eritrea*, 24 mei 2012; Freedom House: *Freedom in the World 2012 - Eritrea*, 2012.

¹⁵² UK Border Agency: *Country of Origin Information (COI) Report - Eritrea*, 17 augustus 2012; Federal Department of Justice and Police (FDJP): *Agreed Minutes Presentation by Dr. David Bozzini - National Service and State Structures in Eritrea*, 16 februari 2012.

¹⁵³ UK Border Agency: *Country of Origin Information (COI) Report - Eritrea*, 17 augustus 2012; Human Right Watch (HRW): *Eritrea - Service for Life, State Repression and Indefinite Conscriptio in Eritrea*, april 2009.

hetzelfde qua ontwerp en informatie: sommige laissez-passers zijn bijvoorbeeld eenvoudige brieven.¹⁵⁴

In het buitenland kunnen identiteitskaarten aangevraagd worden bij Eritrese ambassades of consulaten. Bij aanvragen in het buitenland dienen belastingen en kosten betaald te worden; deserteurs en dienstweigeraars dienen ook een formulier te ondertekenen waarin duidelijk hun "nationale misdrijf" vermeld staat (zie tevens 2.3.2.1 2% diaspora belasting).¹⁵⁵

3.4.4.2

Paspoort

Personen die werkzaam zijn bij een ministerie of agentschap hebben ministeriële toestemming nodig voordat zij een paspoort kunnen aanvragen. Andere personen hebben eerst toestemming nodig van de lokale overheid. Daarvoor dient men een geboortecertificaat en een identiteitskaart te overleggen, evenals, indien van toepassing, militaire medische documenten waaruit vrijstelling van militaire dienst blijkt, en dient het verschuldigde tarief betaald te worden. Vervolgens geeft de lokale overheid opdracht aan de *Immigratie Dienst* om een paspoort af te geven. Deze dienst heeft bijkantoren in alle administratieve regio's of *Zobatat* (zie tevens 2.1.2 Bestuurlijke indeling) en deze bijkantoren hebben de bevoegdheid om paspoorten af te geven. Er is geen garantie dat een paspoortaanvraag gehonoreerd wordt.¹⁵⁶

In het buitenland kunnen paspoorten aangevraagd worden bij Eritrese ambassades of consulaten. Bij aanvragen in het buitenland dienen kosten en belastingen betaald te worden; deserteurs en dienstweigeraars dienen een formulier te ondertekenen waarin duidelijk hun "nationale misdrijf" vermeld staat (zie tevens 2.3.2.1 2% diaspora belasting).¹⁵⁷

Vanaf medio 2010 heeft Eritrea nieuwe paspoorten uitgegeven voorzien van een machine leesbare zone en er zijn plannen voor afgifte van paspoorten met biometrische kenmerken. Eritrese paspoorten worden uitgegeven in het Engels, Tigrinya en het Arabisch.¹⁵⁸

3.4.4.3

Nationaliteit

De Eritrese nationaliteitswetgeving is vastgelegd in de nog niet geïmplementeerde grondwet van 1997 en de Eritrese Nationaliteitsproclamatie No. 21/1992, die op 6 april 1992 in wetgeving is omgezet.¹⁵⁹

Deze wetgeving beschrijft onder meer hoe men de Eritrese nationaliteit kan verkrijgen door geboorte, naturalisatie, adoptie en huwelijk, en hoe men de Eritrese

¹⁵⁴ UK Border Agency: *Country of Origin Information (COI) Report – Eritrea*, 17 augustus 2012; Federal Department of Justice and Police (FDJP): *Agreed Minutes Presentation by Dr. David Bozzini – National Service and State Structures in Eritrea*, 16 februari 2012.

¹⁵⁵ UK Border Agency: *Country of Origin Information (COI) Report – Eritrea*, 17 augustus 2012; Federal Department of Justice and Police (FDJP): *Agreed Minutes Presentation by Dr. David Bozzini – National Service and State Structures in Eritrea*, 16 februari 2012.

¹⁵⁶ UK Border Agency: *Country of Origin Information (COI) Report – Eritrea*, 17 augustus 2012.

¹⁵⁷ UK Border Agency: *Country of Origin Information (COI) Report – Eritrea*, 17 augustus 2012; Federal Department of Justice and Police (FDJP): *Agreed Minutes Presentation by Dr. David Bozzini – National Service and State Structures in Eritrea*, 16 februari 2012.

¹⁵⁸ UK Border Agency: *Country of Origin Information (COI) Report – Eritrea*, 17 augustus 2012.

¹⁵⁹ Open Society Justice Initiative: *Discrimination in Access to Nationality*, april 2009; United Nations High Commissioner for Refugees (UNHCR) – Refworld: *Constitution of Eritrea*, 23 mei 1997; United Nations High Commissioner for Refugees (UNHCR) – Refworld: *Eritrean Nationality Proclamation (No. 21/1992)*, 6 april 1992.

nationaliteit kan verliezen. Op grond van de proclamatie zou het bezit van dubbele nationaliteit in één geval toegestaan kunnen worden, zie hieronder.¹⁶⁰

In artikel 2 van de Eritrese Nationaliteitsproclamatie No. 21/1992 is onder andere vastgelegd dat eenieder die bij geboorte een vader of moeder van Eritrese afkomst in Eritrea of in het buitenland heeft, door geboorte Eritrees onderdaan is. Op grond van de Nationaliteitsproclamatie wordt eenieder die in 1933 ingezetene van Eritrea was, beschouwd als "van Eritrese afkomst". Een persoon die in Eritrea uit onbekende ouders is geboren wordt beschouwd als Eitrees onderdaan door geboorte tenzij anders wordt bewezen. Op grond van het vijfde lid van dit artikel kan eenieder die via geboorte de Eritrese nationaliteit heeft verkregen, in het buitenland woonachtig is, en een buitenlandse nationaliteit bezit, bij het ministerie van Binnenlandse Zaken een verzoek indienen:

- om formeel afstand te doen van zijn buitenlandse nationaliteit en om de Eritrese nationaliteit te verkrijgen, of,
- met voldoende redenen omkleed, om het verzoek van de aanvrager tot verkrijging van de Eritrese nationaliteit in te willigen met behoud van diens buitenlandse nationaliteit.¹⁶¹

In artikel 3 van de Nationaliteitsproclamatie is onder meer vastgelegd dat de Eritrese nationaliteit door naturalisatie kan worden verkregen door eenieder die niet van Eritrese afkomst is, en in de periode begin 1934 / eind 1951 Eritrea is binnengekomen en daar woonachtig is geweest. Eenieder die uit een persoon wordt geboren die op deze wijze de Eritrese nationaliteit heeft verkregen, verkrijgt door geboorte eveneens de Eritrese nationaliteit.¹⁶²

In artikel 4 van de proclamatie is onder andere vastgelegd dat eenieder die niet van Eritrese afkomst is, en in 1952 of daarna Eritrea is binnengekomen en daar woonachtig is geweest, een verzoek voor de verkrijging van de Eritrese nationaliteit kan indienen bij de Secretaris van Binnenlandse Zaken. De Secretaris verleent de Eritrese nationaliteit door naturalisatie als de aanvrager aan een aantal voorwaarden voldoet. De aanvrager dient onder meer:

- vóór 1974 legaal Eritrea te zijn binnengekomen en daar voor een periode van tien jaar te hebben gewoond, of voor een periode van twintig jaar in Eritrea te hebben gewoond en periodiek reizen naar het buitenland te hebben gemaakt;
- over een hoge mate van integriteit te beschikken en niet te zijn veroordeeld voor het plegen van een misdaad;
- één van de Eritrese talen te verstaan en te spreken.¹⁶³

Eenieder die uit een persoon wordt geboren nadat die persoon op grond van bovenstaand artikel tot Eitreeër is genaturaliseerd, verkrijgt door geboorte eveneens de Eritrese nationaliteit.¹⁶⁴

In artikel 5 van de proclamatie is vastgelegd dat het Secretariaat van Binnenlandse Zaken de Eritrese nationaliteit door middel van naturalisatie kan toekennen aan een persoon die legaal is geadopteerd. Een Eritrese onderdaan die door geboorte of

¹⁶⁰ UK Border Agency: *Country of Origin Information (COI) Report – Eritrea*, 17 augustus 2012; United Nations High Commissioner for Refugees (UNHCR) – Refworld: *Eritrean Nationality Proclamation (No. 21/1992)*, 6 april 1992.

¹⁶¹ UK Border Agency: *Country of Origin Information (COI) Report – Eritrea*, 17 augustus 2012; United Nations High Commissioner for Refugees (UNHCR) – Refworld: *Eritrean Nationality Proclamation (No. 21/1992)*, 6 april 1992.

¹⁶² UK Border Agency: *Country of Origin Information (COI) Report – Eritrea*, 17 augustus 2012; United Nations High Commissioner for Refugees (UNHCR) – Refworld: *Eritrean Nationality Proclamation (No. 21/1992)*, 6 april 1992.

¹⁶³ UK Border Agency: *Country of Origin Information (COI) Report – Eritrea*, 17 augustus 2012; United Nations High Commissioner for Refugees (UNHCR) – Refworld: *Eritrean Nationality Proclamation (No. 21/1992)*, 6 april 1992.

¹⁶⁴ UK Border Agency: *Country of Origin Information (COI) Report – Eritrea*, 17 augustus 2012; United Nations High Commissioner for Refugees (UNHCR) – Refworld: *Eritrean Nationality Proclamation (No. 21/1992)*, 6 april 1992.

naturalisatie de Eritrese nationaliteit heeft verkregen, of de geadopteerde persoon zelf, kan hiervoor een verzoek indienen.¹⁶⁵

In artikel 6 van de Nationaliteitsproclamatie is onder meer vastgelegd dat eenieder die niet van Eritrese afkomst is, de Eritrese nationaliteit door huwelijk kan verkrijgen. Deze persoon dient legaal getrouwd te zijn met een Eritrese onderdaan die door geboorte of naturalisatie de Eritrese nationaliteit heeft verkregen. Een verzoek daartoe dient ingediend te worden bij de Secretaris van Binnenlandse Zaken, die de Eritrese nationaliteit door naturalisatie verleent als de aanvrager aan een aantal voorwaarden voldoet. De aanvrager dient onder meer:

- met de partner ten minste drie jaar in Eritrea gewoond te hebben;
- zijn buitenlandse nationaliteit op te geven en bereid te zijn de Eritrese nationaliteit te verkrijgen.¹⁶⁶

Het Secretariaat van Binnenlandse Zaken ontnemt eenieder die de Eritrese nationaliteit door huwelijk heeft verkregen de Eritrese nationaliteit als deze persoon er voor kiest zijn of haar oorspronkelijke nationaliteit opnieuw te verkrijgen na het overlijden van de partner, bij echtscheiding, of wanneer het huwelijk nietig wordt verklaard door een rechtbank.¹⁶⁷

In artikel 6 van de Eritrese Nationaliteitsproclamatie No. 21/1992 is onder andere vastgelegd dat een persoon die op grond van artikel vier van de proclamatie de Eritrese nationaliteit door geboorte of naturalisatie heeft verkregen, en de leeftijd van achttien jaar heeft bereikt, zijn of haar Eritrese nationaliteit kan verliezen als deze persoon bijvoorbeeld:

- vrijwillig een buitenlandse nationaliteit heeft verkregen na publicatie van Nationaliteitsproclamatie No. 21/1992;
- formeel afstand heeft gedaan van zijn of haar Eritrese nationaliteit;
- door een rechtbank is veroordeeld voor verraad.¹⁶⁸

Een persoon die op grond van de artikelen vier tot zes van de proclamatie de Eritrese nationaliteit door naturalisatie heeft verkregen kan zijn of haar Eritrese nationaliteit verliezen als deze persoon bijvoorbeeld:

- door middel van fraude, bedrog of verzwijging van doorslaggevende feiten de Eritrese nationaliteit of een certificaat van nationaliteit heeft verkregen;
- door illegaal contact te zoeken met buitenlandse machten handelingen heeft gepleegd die een vijand heeft geholpen en aangemoedigd;
- in staat van beschuldiging is gesteld voor een misdaad en is veroordeeld tot meer dan vijf jaar gevangenisstraf.¹⁶⁹

Eenieder die het niet eens is met een beslissing van het Secretariaat van Binnenlandse Zaken met betrekking tot Eritrese nationaliteitskwesties of met een beslissing inzake het verlies van de Eritrese nationaliteit, kan beroep aantekenen bij het Hooggerechtshof. De beslissing van het Hooggerechtshof is bindend.¹⁷⁰

¹⁶⁵ UK Border Agency: *Country of Origin Information (COI) Report – Eritrea*, 17 augustus 2012; United Nations High Commissioner for Refugees (UNHCR) – Refworld: *Eritrean Nationality Proclamation (No. 21/1992)*, 6 april 1992.

¹⁶⁶ UK Border Agency: *Country of Origin Information (COI) Report – Eritrea*, 17 augustus 2012; United Nations High Commissioner for Refugees (UNHCR) – Refworld: *Eritrean Nationality Proclamation (No. 21/1992)*, 6 april 1992.

¹⁶⁷ UK Border Agency: *Country of Origin Information (COI) Report – Eritrea*, 17 augustus 2012; United Nations High Commissioner for Refugees (UNHCR) – Refworld: *Eritrean Nationality Proclamation (No. 21/1992)*, 6 april 1992.

¹⁶⁸ UK Border Agency: *Country of Origin Information (COI) Report – Eritrea*, 17 augustus 2012; United Nations High Commissioner for Refugees (UNHCR) – Refworld: *Eritrean Nationality Proclamation (No. 21/1992)*, 6 april 1992.

¹⁶⁹ UK Border Agency: *Country of Origin Information (COI) Report – Eritrea*, 17 augustus 2012; United Nations High Commissioner for Refugees (UNHCR) – Refworld: *Eritrean Nationality Proclamation (No. 21/1992)*, 6 april 1992.

¹⁷⁰ UK Border Agency: *Country of Origin Information (COI) Report – Eritrea*, 17 augustus 2012; United Nations High Commissioner for Refugees (UNHCR) – Refworld: *Eritrean Nationality Proclamation (No. 21/1992)*, 6 april 1992.

3.4.4.4 Binnenlandse reizen

Voor de meeste binnenlandse reizen hebben burgers toestemming van de overheid nodig, evenals om te mogen verhuizen. Voor reizen naar grensgebieden gelden strenge overheidsbeperkingen en de overheid heeft busverbindingen naar bepaalde steden vlakbij de grens met Ethiopië verboden.¹⁷¹

Militaire politie zette periodiek ad hoc controleposten op in Asmara en op wegen tussen steden om ontduikers van de nationale dienstplicht en deserteurs te vinden. Politie hield ook mensen aan op straat. Personen die zich niet konden identificeren of geen papieren konden overleggen dat zij toestemming hadden zich in dat gebied te bevinden werden gearresteerd.¹⁷²

De in 2006 opgelegde reisbeperkingen voor personen die geen onderdaan van Eritrea zijn bleven van kracht. Diplomaten, medewerkers van humanitaire organisaties, personeel van de Verenigde Naties en buitenlandse toeristen waren verplicht vooraf aan de overheid toestemming te vragen om Asmara te mogen verlaten. Op naleving van de reisbeperkingen werd toegezien door militaire controleposten en militaire patrouilles.¹⁷³

Terwijl sommige buitenlanders een reisvergunning kregen om naar bepaalde locaties te mogen reizen, weigerde de overheid reisvergunningen aan anderen die dezelfde locaties wilden bezoeken. Daarnaast reageerde de overheid vaak niet op verzoeken om afgifte van een reisvergunning.¹⁷⁴

3.4.4.5 Buitenlandse reizen

Voor reizen naar het buitenland golden strenge overheidsbeperkingen. De overheid paste voortdurend de vereisten voor het verkrijgen van paspoorten en uitreisvisa aan. Soms werd zonder voorafgaande waarschuwing de uitgifte van paspoorten of uitreisvisa gestaakt.¹⁷⁵

De hoge kosten voor het verkrijgen van een paspoort waren voor veel mensen een obstakel om naar het buitenland te reizen. Ter illustratie: voor iemand die zijn nationale dienstplicht vervulde kostte een paspoort 40% van zijn of haar bruto jaarsalaris. Sommige Eritreërs die voorheen een paspoort kregen konden hun paspoort niet verlengen en kregen ook geen uitreisvisum.¹⁷⁶

3.4.4.6 Uitreisvisum

Eritreërs en sommige buitenlanders dienden over een uitreisvisum te beschikken om het land te kunnen uitreizen. Uitreisvisa zijn geldig voor één maand en één reis (uitreisvisa voor meerdere reizen worden niet verstrekt). De volgende groepen personen werden stelselmatig een uitreisvisum geweigerd:

- Mannen jonger dan 54 jaar, ongeacht of zij hun militaire dienstplicht hebben vervuld;

¹⁷¹ U.S. Department of State: *2011 Country Reports on Human Rights Practices: Eritrea*, 24 mei 2012.

¹⁷² U.S. Department of State: *2011 Country Reports on Human Rights Practices: Eritrea*, 24 mei 2012; Human Rights Watch (HRW): *Eritrea – Service for Life, State Repression and Indefinite Conscription in Eritrea*, april 2009.

¹⁷³ U.S. Department of State: *2011 Country Reports on Human Rights Practices: Eritrea*, 24 mei 2012; Federal Department of Justice and Police (FDJP): *Agreed Minutes Presentation by Dr. David Bozzini – National Service and State Structures in Eritrea*, 16 februari 2012.

¹⁷⁴ UK Border Agency: *Country of Origin Information (COI) Report – Eritrea*, 17 augustus 2012; U.S. Department of State: *2011 Country Reports on Human Rights Practices: Eritrea*, 24 mei 2012.

¹⁷⁵ UK Border Agency: *Country of Origin Information (COI) Report – Eritrea*, 17 augustus 2012; U.S. Department of State: *2011 Country Reports on Human Rights Practices: Eritrea*, 24 mei 2012.

¹⁷⁶ U.S. Department of State: *2011 Country Reports on Human Rights Practices: Eritrea*, 24 mei 2012.

- Vrouwen jonger dan 47 jaar;
- Jehova's Getuigen en leden van andere niet-erkende religies;
- Personen die hun militaire dienstplicht niet hebben vervuld;
- Personen die uit de gunst zijn van de regering of gezien worden als kritisch ten opzichte van de regering.¹⁷⁷

Hoewel niet consequent toegepast zijn in voorkomende gevallen de vereisten voor een uitreisvisum wat versoepeld. Hierdoor kon een onbekend aantal personen die binnen bovenstaande criteria vielen het land verlaten, zonder dat zij daarvoor aanvullende steekpenningen moesten betalen of andere gunsten moesten leveren aan de betreffende ambtenaren.¹⁷⁸

Vanaf 2006 weigerde de overheid uitreisvisa te verstrekken aan kinderen vanaf 11 jaar. Daarna begon de overheid in toenemende mate uitreisvisa voor kinderen van alle leeftijden te weigeren, of omdat zij de leeftijd naderden om hun militaire dienstplicht te vervullen, of omdat hun in het buitenland gevestigde ouders niet de verplichte 2% inkomstenbelasting hadden betaald (zie tevens 2.3.2.1 2% diaspora belasting). In het algemeen verstrekke de Eritrese overheid geen uitreisvisa aan hele gezinnen of aan gelijktijdig reizende ouders met kinderen, om te verhinderen dat families het land zouden ontvluchten. Sommige Eritreërs kregen pas een uitreisvisum na het storten van een garantiesom van ongeveer 150.000 Nakfa (Usd 10.000) of meer.¹⁷⁹

Maandelijks verlaat een groot aantal Eritreërs het land illegaal (zie tevens 3.4.4.7 Illegale grensoverschrijding), hoewel het op grond van de Eritrese wetgeving verboden is het land te verlaten zonder uitreisvisum. Hiervoor kan men veroordeeld worden tot een gevangenisstraf van maximaal vijf jaar, of een boete van Bir 10.000 (tegenwoordig circa 15.000 Nakfa), of beide.¹⁸⁰

3.4.4.7

Illegale grensoverschrijding

Eritrea kent al jarenlang strenge uitreiscontroles. Hoewel vanwege deze controles Eritreërs verschillende routes en strategieën hebben ontwikkeld om het land te kunnen verlaten, zijn niet bij al deze routes mensensmokkelaars betrokken (zie tevens 3.4.11 Mensenhandel).

De meeste illegale grensoverschrijdingen komen voor tussen Eritrea en Sudan. De grens tussen Eritrea en Sudan is meer dan 660 kilometer lang, met drie officiële grensdoorlaatposten: Awad, Lafa en Gergif. Volgens schattingen van de UNHCR staken de afgelopen jaren maandelijks ongeveer 3.000 Eritreërs illegaal de grens met Sudan over, waaronder een groot aantal alleenstaande minderjarigen. Sinds de tweede helft van 2012 is dit aantal aanzienlijk gedaald, en steken nu tussen de 350 tot 500 Eritreërs illegaal de grens over. De UNHCR onderzoekt waarom dit aantal zo

¹⁷⁷ UK Border Agency: *Country of Origin Information (COI) Report – Eritrea*, 17 augustus 2012; U.S. Department of State: *2011 Country Reports on Human Rights Practices: Eritrea*, 24 mei 2012; United Nations High Commissioner for Refugees (UNHCR): *UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Eritrea*, 20 april 2011.

¹⁷⁸ U.S. Department of State: *2011 Country Reports on Human Rights Practices: Eritrea*, 24 mei 2012; United Nations High Commissioner for Refugees (UNHCR): *UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Eritrea*, 20 april 2011.

¹⁷⁹ U.S. Department of State: *2011 Country Reports on Human Rights Practices: Eritrea*, 24 mei 2012; United Nations High Commissioner for Refugees (UNHCR): *UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Eritrea*, 20 april 2011.

¹⁸⁰ United Nations High Commissioner for Refugees (UNHCR) – Refworld: *Proclamation No. 24/1992 issued to regulate the issuing of travel documents, entry and exit visa form Eritrea, and to control residence permits of foreigners in Eritrea*, januari 1992.

drastisch is gedaald, aangezien de oorzaken hiervan niet bekend zijn (zie tevens 3.4.11 Mensenhandel en 5.1.2 Opvang in de regio).¹⁸¹

Overigens kunnen Eritreërs die een vluchtelingenpas hebben in Sudan een Eritrees paspoort aanvragen bij de Eritrese ambassade in Khartoem. Volgens diverse bronnen geeft de Eritrese ambassade Eritrese paspoorten af aan Eritreërs die illegaal het land hebben verlaten. Dit geldt naar verluidt niet voor Eritrese vluchtelingen die over een gele identiteitskaart beschikken: die werden in het verleden afgegeven aan oppositieleden van de huidige regering.

Naast Sudan steken volgens de UNHCR maandelijks tussen de 800 en 1.000 Eritreërs de grens over naar Ethiopië, waaronder een groot aantal alleenstaande minderjarigen en kinderen die van hun familie zijn gescheiden; ook stak een aantal Eritreërs de grens over naar Djibouti en Jemen (zie 5.1.2 Opvang in de regio).¹⁸²

Volgens bronnen zou er een "shoot to kill" beleid zijn, gericht tegen eenieder die de grens probeert over te steken. Daarnaast ging de overheid door met executies en het folteren en mishandelen van personen die trachtten zonder documenten Eritrea te verlaten (zie tevens 3.4.7 Mishandeling en foltering en 3.4.9 Moorden en buitengerechtigde executies).¹⁸³

3.4.5

Rechtsgang

De meerderheid van de gearresteerde personen in Eritrea is nog niet voor de rechter gebracht; van de personen die gearresteerd zijn vanwege de nationale veiligheid of politieke redenen is voor zover bekend nog niemand voor de rechter gebracht. Kinderen tussen de 15 en 17 jaar werden berecht als volwassenen.¹⁸⁴

In de "gewone" rechtbanken (zie tevens 2.2.3 Rechterlijke macht) heeft de beklagde het recht om bij de zitting aanwezig te zijn en met een advocaat te overleggen. Echter, veel beklagden konden zich geen advocaat veroorloven en de overheid voorzag zelden in rechtshulp. In 2010 heeft de overheid de faculteit der rechtsgeleerdheid heropend en nieuwe advocaten werken voor de overheid.¹⁸⁵

Er waren geen civiel gerechtelijke procedures voor personen die claimden dat hun mensenrechten door de overheid waren geschonden. Daarnaast waren er voor de meerderheid van de burgers maar een paar rechtsmiddelen om een rechterlijke uitspraak te kunnen afdwingen. Echter, personen die gelieerd waren aan de uitvoerende macht, voormalige strijders en de rijken konden hiervoor hun invloed bij de rechtbank aanwenden.¹⁸⁶

¹⁸¹ U.S. Department of State: *Trafficking in Persons Report – June 2012*, juni 2012; Human Right Watch (HRW): *Country Summary – Eritrea*, januari 2012.

¹⁸² United Nations High Commissioner for Refugees (UNHCR): *2013 UNHCR country operations profile – Djibouti*, www.unhcr.org, geraadpleegd 29 januari 2013; United Nations High Commissioner for Refugees (UNHCR): *2013 UNHCR country operations profile – Ethiopia*, www.unhcr.org, geraadpleegd 29 januari 2013; United Nations High Commissioner for Refugees (UNHCR): *2013 UNHCR country operations profile – Yemen*, www.unhcr.org, geraadpleegd 29 januari 2013.

¹⁸³ Europe External Policy Advisors (EEPA): *Human Trafficking in the Sinai: Refugees between Life and Death*, 26 september 2012; U.S. Department of State: *2011 Country Reports on Human Rights Practices: Eritrea*, 24 mei 2012; United Kingdom Foreign & Commonwealth Office: *Human Rights and Democracy: The 2011 Foreign & Commonwealth Office Report – Eritrea*, april 2012.

¹⁸⁴ U.S. Department of State: *2011 Country Reports on Human Rights Practices: Eritrea*, 24 mei 2012; The African Child Policy Forum: *Harmonisation of Children's Laws in Eritrea*, 2012.

¹⁸⁵ U.S. Department of State: *2011 Country Reports on Human Rights Practices: Eritrea*, 24 mei 2012.

¹⁸⁶ UK Border Agency: *Country of Origin Information (COI) Report – Eritrea*, 17 augustus 2012, U.S. Department of State: *2011 Country Reports on Human Rights Practices: Eritrea*, 24 mei 2012.

3.4.6

Arrestaties en detenties

De Eritrese wet en de niet geïmplementeerde grondwet verbiedt willekeurige arrestaties en detenties, maar in de praktijk kwam dit vaak voor. De politie, strijdkrachten en veiligheidsdiensten arresteerden en detineerden personen zonder een behoorlijk proces, waarbij vaak ook geweld werd gebruikt.¹⁸⁷

Volgens de Eritrese wetgeving dient de politie eerst onderzoek te doen en een arrestatiebevel te verkrijgen voordat iemand gearresteerd kan worden, tenzij een misdrijf gaande is. In zaken waarbij de nationale veiligheid in het geding is mag hiervan worden afgezien. In de praktijk echter werden zeer weinig personen gearresteerd met een arrestatiebevel.¹⁸⁸

Gearresteerde personen dienden volgens de Eritrese wetgeving binnen 48 uur na arrestatie voor een rechter te verschijnen. Ook mogen zij niet langer dan 28 dagen worden vastgehouden zonder in staat van beschuldiging te zijn gesteld. Echter, in de praktijk werden verdachten veel langer vastgehouden zonder dat zij voor een rechter verschenen, in staat van beschuldiging werden gesteld of, zoals in sommige gevallen, wisten waarvoor zij gearresteerd waren. Vaak werd de tenlastelegging van verdachten door de autoriteiten veranderd tijdens detentie. De overheid betoogde dat indien gearresteerde personen niet in staat van beschuldiging worden gesteld, aangenomen kan worden dat zij aangeklaagd zijn om redenen van nationale veiligheid.¹⁸⁹

Veiligheidsdiensten arresteerden om redenen van nationale veiligheid willekeurig burgers die naast de Eritrese ook nog een andere nationaliteit bezaten. Volgens verschillende meldingen konden mensen die connecties hadden met hooggeplaatste ambtenaren personen laten arresteren tegen wie zij een wrok hadden. In veel van die gevallen werden gearresteerden niet formeel in staat van beschuldiging gesteld.¹⁹⁰

Soms werden gedetineerden onder de volgende omstandigheden vrijgelaten:

- Na overlegging van bewijs dat de nationale dienstplicht werd vervuld;
- Na met de dood bedreigd te zijn vanwege religieuze of homoseksuele activiteiten;
- Na herroeping van de religieuze overtuiging of het afleggen van een verklaring van trouw aan de Eritrese Orthodoxe kerk;
- Na betaling van een boete in *Eritrean Nakfa* waarvan de tegenwaarde varieerde van enige honderden tot duizenden euro's (zie 2.1.6 Munteenheid), of nadat een andere persoon zijn huis als onderpand gaf voor de vrijlating;
- Na het verrichten van onbetaalde dwangarbeid, zoals het plukken van groente voor enige maanden;
- Bij naderend overlijden veroorzaakt door foltering tijdens detentie.

De wet voorziet in vrijlating op borgtocht, behalve voor personen die om redenen van nationale veiligheid in staat van beschuldiging zijn gesteld, of voor personen die misdaden hebben gepleegd waarop de doodstraf staat. In de praktijk werd vrijlating op borgtocht willekeurig toegepast, werd het niet altijd gebruikt en ging borgtocht

¹⁸⁷ U.S. Department of State: *2011 Country Reports on Human Rights Practices: Eritrea*, 24 mei 2012; Human Right Watch: *Country Summary Eritrea*, januari 2012.

¹⁸⁸ U.S. Department of State: *2011 Country Reports on Human Rights Practices: Eritrea*, 24 mei 2012; Human Right Watch: *Country Summary Eritrea*, januari 2012.

¹⁸⁹ UK Border Agency: *Country of Origin Information (COI) Report – Eritrea*, 17 augustus 2012; U.S. Department of State: *2011 Country Reports on Human Rights Practices: Eritrea*, 24 mei 2012.

¹⁹⁰ U.S. Department of State: *2011 Country Reports on Human Rights Practices: Eritrea*, 24 mei 2012.

vaak gepaard met het betalen van steekpenningen na bemiddeling door iemand met overheidsconnecties.¹⁹¹

Gearresteerden in politiestations die niet om redenen van nationale veiligheid werden vastgehouden, hadden meestal toegang tot rechtsbijstand en familiebezoek; gedetineerden in gevangenissen hadden dit vaak niet. Eenzame opsluiting kwam veel voor.¹⁹²

3.4.6.1 Rol van politie en veiligheidsdiensten

De politie was verantwoordelijk voor de binnenlandse veiligheid en het leger was verantwoordelijk voor de buitenlandse veiligheid. Echter, de overheid gebruikte de strijdkrachten, reservetroepen en gedemobiliseerde soldaten om zowel de binnenlandse als buitenlandse veiligheid te kunnen waarborgen.¹⁹³

Agenten van het *Nationale Veiligheidskantoor*¹⁹⁴ waren verantwoordelijk voor het arresteren van personen die ervan werden verdacht een bedreiging te zijn voor de nationale veiligheid. Ook de strijdkrachten waren bevoegd personen te arresteren en te detineren. In het algemeen speelde de politie geen rol in zaken met betrekking tot de nationale veiligheid, maar zij waren wel intensief betrokken bij het oppakken van personen die de dienstplicht ontdoken. Veiligheidsdiensten bleven doorgaan met het detineren van ouders en partners van dienstplichtontduikers of personen die het land waren ontvlucht.¹⁹⁵

3.4.6.2 Situatie in gevangenissen en detentiecentra

De omstandigheden in de gevangenissen en detentiecentra bleven zwaar en levensbedreigend (zie tevens 3.4.3.4 Religieuze gedetineerden en 3.4.7 Mishandeling en foltering). Van overheidswege werd geen adequate medische basis- of nood zorg verstrekt in gevangenissen en detentiecentra; er zijn gedetineerden overleden als gevolg van het ontbreken van medische behandeling. Eten was niet toereikend en drinkwater was in het algemeen niet beschikbaar.¹⁹⁶

Er waren vele onofficiële detentiecentra, meestal in militaire kampen, die werden gebruikt als extra detentiecapaciteit na massa arrestaties en razzia's. Ook de omstandigheden in detentiecentra voor personen die tijdelijk werden vastgehouden voor het ontduiken van de nationale dienstplicht waren zwaar en levensbedreigend. Er waren honderden gevallen van deze gedetineerden. Naar verluidt werden dienstplichtontduikers naar het militaire Wi'a kamp gestuurd, waar zij werden mishandeld. Sommigen werden twee jaar vastgehouden voordat zij aan hun eenheid werden toegewezen.¹⁹⁷

Volgens voormalige gedetineerden was psychologische foltering gebruikelijk. Eén techniek die door de ondervrager vaak werd toegepast was het voortdurend openen en sluiten van een celdeur, zoals het leek of de gedetineerde voor ondervraging en

¹⁹¹ UK Border Agency: *Country of Origin Information (COI) Report – Eritrea*, 17 augustus 2012; U.S. Department of State: *2011 Country Reports on Human Rights Practices: Eritrea*, 24 mei 2012.

¹⁹² UK Border Agency: *Country of Origin Information (COI) Report – Eritrea*, 17 augustus 2012; U.S. Department of State: *2011 Country Reports on Human Rights Practices: Eritrea*, 24 mei 2012.

¹⁹³ U.S. Department of State: *2011 Country Reports on Human Rights Practices: Eritrea*, 24 mei 2012.

¹⁹⁴ Het *Nationale Veiligheidskantoor* rapporteert aan het kantoor van de president.

¹⁹⁵ UK Border Agency: *Country of Origin Information (COI) Report – Eritrea*, 17 augustus 2012; U.S. Department of State: *2011 Country Reports on Human Rights Practices: Eritrea*, 24 mei 2012.

¹⁹⁶ UK Border Agency: *Country of Origin Information (COI) Report – Eritrea*, 17 augustus 2012; U.S. Department of State: *2011 Country Reports on Human Rights Practices: Eritrea*, 24 mei 2012.

¹⁹⁷ UK Border Agency: *Country of Origin Information (COI) Report – Eritrea*, 17 augustus 2012; U.S. Department of State: *2011 Country Reports on Human Rights Practices: Eritrea*, 24 mei 2012.

mishandeling meegenomen zou worden. Het weigeren van medische verzorging, eten of familiebezoek werd ook gebruikt om gedetineerden te straffen. Sommige gedetineerden werden vrijgelaten nadat familie of goede vrienden hun huis of ander bezit aanboden als onderpand.¹⁹⁸

De overheid onderzocht en controleerde de omstandigheden in gevangenissen en detentiecentra niet. In Eritrea zijn meer dan 300 gevangenissen en detentiecentra, die allemaal tot de nok toe vol zitten.¹⁹⁹

Hoewel in Asmara een jeugd detentiecentrum staat, werden jongeren vaak samen met hun moeders en andere volwassenen vastgehouden in gevangenissen en detentiecentra voor volwassenen. Sommige jonge kinderen werden opgesloten met hun moeders. Arrestanten in voorarrest werden niet gescheiden van veroordeelde gevangenen.²⁰⁰

Gevangenen hadden geen redelijke regeling met betrekking tot het ontvangen van bezoekers. Vervulling van hun godsdienstige plichten werd niet altijd toegestaan. Vaak werden gedetineerden naar locaties ver van hun familie overgebracht om familiebezoek onmogelijk te maken. In sommige gevallen werd aan veroordeelde gedetineerden toegestaan driemaal per week familiebezoek te ontvangen; echter, dit was alleen gebruikelijk voor diegenen met familieleden die voor de overheid werkten. Personen die om redenen van de nationale veiligheid of voor het ontduiken van de dienstplicht gedetineerd, gearresteerd of veroordeeld waren mochten geen familie ontvangen; vaak werden ze in eenzame opsluiting vastgehouden. Gedetineerden werden vaak ondervraagd naar hun religieuze verwantschap en gevraagd leden van religieuze groeperingen die niet erkend waren te identificeren, zoals Jehova Getuigen.²⁰¹

Gevangenen mochten van de autoriteiten alleen gecensureerde klachten bij de justitiële autoriteiten indienen. Het was gedetineerden niet toegestaan een onderzoek aan te vragen naar de onmenselijke omstandigheden in gevangenissen en detentiecentra. Er was geen *Ombudsman* voor de gedetineerden; ook waren er geen instanties die zich bezighielden met de status en omstandigheden inzake de detentie van jeugdige delinquenten, voorlopige hechtenis of borgtocht. Ook waren er geen waarborgen dat gedetineerden niet langer gedetineerd bleven voor het ten laste gelegde misdrijf dan de wettelijk vastgestelde maximumstraf.²⁰²

De overheid stond niet toe dat het Internationale Rode Kruis de omstandigheden in de gevangenissen en detentiecentra controleerde. Ook werd het Internationale Rode Kruis niet toegestaan Ethiopische (oorlogs)gevangenen te bezoeken die in Eritrea worden vastgehouden.²⁰³

¹⁹⁸ UK Border Agency: *Country of Origin Information (COI) Report – Eritrea*, 17 augustus 2012; U.S. Department of State: *2011 Country Reports on Human Rights Practices: Eritrea*, 24 mei 2012.

¹⁹⁹ UK Border Agency: *Country of Origin Information (COI) Report – Eritrea*, 17 augustus 2012; U.S. Department of State: *2011 Country Reports on Human Rights Practices: Eritrea*, 24 mei 2012.

²⁰⁰ U.S. Department of State: *2011 Country Reports on Human Rights Practices: Eritrea*, 24 mei 2012; The African Child Policy Forum: *Harmonisation of Children's Laws in Eritrea*, 2012.

²⁰¹ UK Border Agency: *Country of Origin Information (COI) Report – Eritrea*, 17 augustus 2012; U.S. Department of State: *2011 Country Reports on Human Rights Practices: Eritrea*, 24 mei 2012.

²⁰² U.S. Department of State: *2011 Country Reports on Human Rights Practices: Eritrea*, 24 mei 2012.

²⁰³ International Committee of the Red Cross (ICRC): *Annual report 2011: Eritrea*, 25 juni 2012; U.S. Department of State: *2011 Country Reports on Human Rights Practices: Eritrea*, 24 mei 2012.

3.4.7 *Mishandeling en foltering*

Eritrese wetgeving en de niet geïmplementeerde grondwet verbieden foltering. Echter, foltering en mishandeling waren geïstitutionaliseerd in gevangenissen en detentiecentra. Meldingen inzake overlijden van gedetineerden als gevolg van foltering, slechte sanitaire voorzieningen en gebrekkige medische behandeling waren gebruikelijk. Door heimelijkheid en het gebrek aan toegang tot gevangenissen en detentiecentra was het echter niet mogelijk het aantal personen dat als gevolg hiervan is overleden vast te stellen.²⁰⁴

Veiligheidsdiensten folterden en mishandelden deserteurs, dienstplichtontduikers, personen die in de buurt van mijnbouw kampen woonden wegens verstooring van mijnbouw activiteiten, personen die zonder reisdocumenten probeerden Eritrea te ontvluchten en leden van bepaalde religieuze groepen. Gedetineerden werden langdurig aan zonlicht blootgesteld, waarbij de temperatuur kon oplopen tot bijna 50 °C. Gedetineerden werden opgesloten in overvolle metalen zeecontainers zonder ventilatie, met extreem fluctuerende temperaturen, of in ondergrondse cementen cellen zonder ventilatie en sanitaire voorzieningen. Buiten Asmara is één detentiecentrum waar gedetineerden door de autoriteiten worden vastgehouden in een ondergrondse hal zonder licht of ventilatie en waar het soms overvol is.²⁰⁵

Gedetineerden werden gedwongen blootsvoets over scherpe voorwerpen te lopen en handen, ellebogen en voeten werden voor langere tijd in verdraaide posities vastgebonden. Ook werden gedetineerden opgehangen aan bomen met hun armen achter op hun rug gebonden, een techniek die bekend staat als *almaz* (diamant). Een andere techniek was de *helikopter*: een gedetineerde met het gezicht naar beneden in de woestijn neerleggen met zijn handen en voeten vastgebonden, en vervolgens suiker op de gedetineerde strooien om bijtende en stekende insecten te lokken.²⁰⁶

In het leger was ook seksueel misbruik van vrouwelijke dienstplichtigen, waaronder verkrachting, veel voorkomend. Dit gebeurde niet alleen door hoge officieren, maar ook door collega's van dezelfde leeftijd.²⁰⁷

De overheid stond deze foltering- en mishandelingsmethoden toe en er zijn geen gevallen bekend dat de daders zijn gestraft.²⁰⁸

3.4.8 *Verdwijningen*

In Eritrea is een onbekend aantal personen verdwenen; verondersteld wordt dat zij door de overheid zijn gedetineerd of dat zij zijn overleden tijdens hun detentie. De familie wordt hierover doorgaans door de overheid niet ingelicht en vragen over de status van gedetineerden worden niet beantwoord. Dit geldt ook voor personen die vanwege hun politieke en religieuze overtuiging zijn gedetineerd, journalisten, en

²⁰⁴ UK Border Agency: *Country of Origin Information (COI) Report – Eritrea*, 17 augustus 2012; U.S. Department of State: *2011 Country Reports on Human Rights Practices: Eritrea*, 24 mei 2012.

²⁰⁵ UK Border Agency: *Country of Origin Information (COI) Report – Eritrea*, 17 augustus 2012; U.S. Department of State: *2011 Country Reports on Human Rights Practices: Eritrea*, 24 mei 2012.

²⁰⁶ UK Border Agency: *Country of Origin Information (COI) Report – Eritrea*, 17 augustus 2012; U.S. Department of State: *2011 Country Reports on Human Rights Practices: Eritrea*, 24 mei 2012.

²⁰⁷ U.S. Department of State: *2011 Country Reports on Human Rights Practices: Eritrea*, 24 mei 2012; Federal Department of Justice and Police (FDJP): *Agreed Minutes Presentation by Dr. David Bozzini – National Service and State Structures in Eritrea*, 16 februari 2012; Human Right Watch: *Country Summary Eritrea*, januari 2012.

²⁰⁸ UK Border Agency: *Country of Origin Information (COI) Report – Eritrea*, 17 augustus 2012; U.S. Department of State: *2011 Country Reports on Human Rights Practices: Eritrea*, 24 mei 2012.

personen waarvan verondersteld wordt de nationale dienstplicht te hebben ontdoken.²⁰⁹

Razzia's in Asmara voorafgaand aan de jaarlijkse Onafhankelijkheidsdag (24 mei) waren gecoördineerder dan in voorgaande jaren. In de hoofdstedelijke regio arresteerden de autoriteiten duizenden mensen; sommigen werden tijdelijk vastgehouden en een onbekend aantal is naar verluidt verdwenen.²¹⁰

3.4.9 *Moorden en buitengerechtelijke executies*

De overheid bleef gedetineerden onderwerpen aan zware en levensbedreigende gevangenisomstandigheden, waaronder marteling, met de dood tot gevolg.²¹¹

Bronnen meldden de dood van drie religieuze gevangenen in de *Metier* gevangenis als gevolg van marteling en het onthouden van medische zorg. Naar verluidt overleden als gevolg van slechte behandeling ook personen die gedetineerd waren voor ontduiking van de nationale dienstplicht. Jonge mannen en vrouwen werden naar men zegt ernstig afgeranseld en gedood tijdens razzia's voor de dienstplicht. Wijdverbreide mishandeling en ontgroeningen van dienstplichtigen hadden soms de dood of zelfmoord van deze dienstplichtigen tot gevolg. Ook vielen er doden als gevolg van het gebruik van geweld tegen personen die zich verzetten tegen of probeerden te vluchten voor de vervulling van hun nationale dienstplicht.²¹²

De overheid ging door met standrechtelijke executies en het beschieten van personen die zich ophielden in de omgeving van mijnbouw kampen wegens versterking van mijnbouw activiteiten. Hetzelfde gebeurde met personen in grensgebieden die trachtten Eritrea illegaal te verlaten (zie tevens 3.4.4.7 Illegale grensoverschrijding).²¹³

Meldingen van mishandeling door veiligheidsdiensten werden door de Eritrese overheid niet onderzocht.²¹⁴

3.4.10 *Doodstraf*

Formeel kent Eritrea de doodstraf voor misdrijven zoals moord, maar het land wordt in de praktijk beschouwd als abolitionist. Aangenomen wordt dat Eritrea een beleid of gangbare praktijk heeft om executies niet te voltrekken. Sinds de onafhankelijkheid van Eritrea in 1993 zouden naar verluidt geen doodvonnissen meer zijn voltrokken.²¹⁵

²⁰⁹ Committee to Protect Journalists (CJP): *Number of jailed journalists sets global record*, 11 december 2012; U.S. Department of State: *2011 Country Reports on Human Rights Practices: Eritrea*, 24 mei 2012.

²¹⁰ U.S. Department of State: *2011 Country Reports on Human Rights Practices: Eritrea*, 24 mei 2012.

²¹¹ UK Border Agency: *Country of Origin Information (COI) Report – Eritrea*, 17 augustus 2012; U.S. Department of State: *2011 Country Reports on Human Rights Practices: Eritrea*, 24 mei 2012.

²¹² UK Border Agency: *Country of Origin Information (COI) Report – Eritrea*, 17 augustus 2012; U.S. Department of State: *2011 Country Reports on Human Rights Practices: Eritrea*, 24 mei 2012.

²¹³ UK Border Agency: *Country of Origin Information (COI) Report – Eritrea*, 17 augustus 2012; U.S. Department of State: *2011 Country Reports on Human Rights Practices: Eritrea*, 24 mei 2012.

²¹⁴ U.S. Department of State: *2011 Country Reports on Human Rights Practices: Eritrea*, 24 mei 2012.

²¹⁵ Amnesty International: *Death Penalty: Countries Abolitionist in Practice*, www.amnesty.org, 17 januari 2013; Website www.handsoffcain.info: *Country Status on the Death Penalty (as of 18 September 2012)*, geraadpleegd 17 januari 2013; United Kingdom Foreign & Commonwealth Office: *Human Rights and Democracy: The 2011 Foreign & Commonwealth Office Report – Eritrea*, april 2012; Amnesty International: *Death Sentences And Executions 2011*, maart 2012.

3.4.11 *Mensenhandel*

De Eritrese wetgeving verbiedt vrouwenhandel en handel in jonge personen voor seksuele exploitatie. Hiervoor kan tot vijf jaar gevangenisstraf opgelegd worden of tot tien jaar als er sprake is van verzwarende omstandigheden. De geratificeerde maar niet geïmplementeerde Eritrese grondwet verbiedt slavernij en dwangarbeid, behalve wanneer dit bij wet is toegestaan. In de praktijk is Eritrea een herkomstland voor mannen, vrouwen en kinderen die gebruikt worden voor dwangarbeid en in mindere mate voor handel met seksuele doeleinden.²¹⁶

In de verslagperiode was dwangarbeid toe te schrijven aan de nationale dienstplicht voor onbepaalde tijd (zie tevens 4.5 Nationale dienstplicht (Hagerawi Agelglot)). Ter verrijking van de overheid, de regerende partij en hoge militaire officieren zette het leger naar verluidt dienstplichtigen in voor onder andere commerciële activiteiten, de aanleg van infrastructuur en in de landbouw. Daarnaast continueerde het ministerie van Onderwijs het nationale programma *Mahtot*: studenten van groep 9 t/m 11 werden in de zomer onder andere ingezet bij de bouw en onderhoud van wegen, productie en onderhoud van schoolmeubilair, en het leggen van elektriciteits- en telefoonkabels.²¹⁷

Voor zover kon worden nagegaan werden geen zaken inzake mensenhandel voor het gerecht gebracht. In de verslagperiode publiceerde de Eritrese overheid geen informatie over eventuele onderzoeken of vervolgingen betreffende mensenhandel. Evenmin werd informatie gepubliceerd over ambtelijke medeplichtigheid aan het gebruik van dwangarbeid (zie voorgaande alinea). Het ministerie van Arbeid en Welzijn is belast met mensenhandel, maar naar verluidt worden individuele gevallen van grensoverschrijdende mensenhandel behandeld door de Eritrese ambassade in het land van bestemming. Informatie met betrekking tot de inspanningen van de Eritrese ambassades betreffende hun ondersteuning aan slachtoffers van mensenhandel werd niet verstrekt.²¹⁸

Mensenhandel komt ook voor bij Eritreërs die tegen betaling via Sudan en Egypte (Sinaï) vanuit Eritrea naar Israël gesmokkeld worden. Zij worden hierbij geholpen door Rashaida smokkelaars die hen in Egypte overdragen aan Bedoeïenen smokkelaars. In plaats van de passagiers af te leveren op hun bestemming, is het gebruikelijk dat de Bedoeïenen hen gevangen houden en exorbitante bedragen aan losgeld vragen aan de families voor hun vrijlating (doorgaans tussen de Usd 30.000 en Usd 50.000). De gevangenen worden meedogenloos gemarteld of gedood als het losgeld niet wordt betaald. Sommige Bedoeïenen vertellen hun gevangenen dat zij hun vitale organen verwijderen en verkopen als er niet betaald wordt.²¹⁹

Ook worden Eritreërs die illegaal de grens met Sudan zijn overgestoken en Eritreërs uit vluchtelingenkampen in Oost Sudan door Rashaida smokkelaars ontvoerd. Tevens verkopen deze smokkelaars in Sudan voor gemiddeld Usd 3.000 per persoon plaatsen op vrachtauto's aan voornamelijk Eritreërs en personen met een andere nationaliteit, om naar Israël gesmokkeld te worden. De vrachtauto's zijn geladen met wapens en ammunitie, en de passagiers en hun goederen zitten daar bovenop om de vracht te verbergen. In Egypte aangekomen worden deze personen verkocht

²¹⁶ U.S. Department of State: *Trafficking in Persons Report, June 2012*, juni 2012; United Nations High Commissioner for Refugees (UNHCR) - Refworld: *The Constitution of Eritrea*, 23 mei 1997.

²¹⁷ U.S. Department of State: *Trafficking in Persons Report, June 2012*, juni 2012; Human Right Watch (HRW): *Eritrea – Service for Life, State Repression and Indefinite Conscriptioin in Eritrea*, april 2009.

²¹⁸ U.S. Department of State: *Trafficking in Persons Report, June 2012*, juni 2012.

²¹⁹ Europe External Policy Advisors (EEPA): *Human Trafficking in the Sinai: Refugees between Life and Death*, 26 september 2012; United Nations Security Council (UNSC): *Letter dated 11 July 2012 from the Chair of the Security Council Committee pursuant to resolution 751 (1992) and 1907 (2009) concerning Somalia and Eritrea addressed to the President of the Security Council, S/2012/545*, 13 juli 2012.

aan Bedoeïenen smokkelaars, die ze pas na betaling van exorbitante bedragen aan losgeld vrijlaten (zie voorgaande alinea).²²⁰

Bij de illegale grensoverschrijdingen zouden zowel Eritrese als Sudanese militairen en grensbewaking betrokken zijn.²²¹

Eritrea staat op de *Tier 3 Watchlist* van het Amerikaanse ministerie van Buitenlandse Zaken, wat inhoudt dat Eritrea niet volledig voldoet aan de minimumnormen om mensenhandel te elimineren, en ook geen grote inspanningen daartoe verricht.²²²

²²⁰ Europe External Policy Advisors (EEPA): *Human Trafficking in the Sinai: Refugees between Life and Death*, 26 september 2012; United Nations Security Council (UNSC): *Letter dated 11 July 2012 from the Chair of the Security Council Committee pursuant to resolution 751 (1992) and 1907 (2009) concerning Somalia and Eritrea addressed to the President of the Security Council*, S/2012/545, 13 juli 2012.

²²¹ United Nations Security Council (UNSC): *Letter dated 11 July 2012 from the Chair of the Security Council Committee pursuant to resolution 751 (1992) and 1907 (2009) concerning Somalia and Eritrea addressed to the President of the Security Council*, S/2012/545, 13 juli 2012.

²²² U.S. Department of State: *Trafficking in Persons Report, June 2012*, juni 2012.

4 Specifieke groepen

De Eritrese wetgeving en de niet geïmplementeerde grondwet verbieden onder andere discriminatie tegen vrouwen, gehandicapten, en discriminatie gebaseerd op ras, taal en sociale status. In de praktijk echter werd door de overheid hier niet de hand aan gehouden.²²³

4.1 Vrouwen

4.1.1 *Maatschappelijke positie*

Vrouwen hebben een wettelijk recht tot gelijke onderwijsmogelijkheden, op dezelfde beloning voor hetzelfde werk, en dezelfde eigendomsrechten. Echter, in de praktijk behielden mannen hun bevoorrechte toegang tot onderwijs, werk en de controle over economische bronnen, met name op het platteland. Vrouwen bekleedden slechts een paar ministersposten; voorts waren er een aantal vrouwelijke burgemeesters en vrouwelijke regionale administrateurs. In het algemeen was de sociale status van vrouwen niet gelijk aan die van mannen.²²⁴

Het ministerie van Arbeid en Menselijk Welzijn en het ministerie van Gezondheid zijn de belangrijkste overheidsinstanties die verantwoordelijk zijn voor de waarborging van vrouwenrechten. Ook de Eritrese ngo *National Union of Eritrean Women* (NUEW), een quasi overheidsinstantie, houdt zich bezig met het verbeteren van de positie van Eritrese vrouwen.²²⁵

4.1.2 *(Seksueel) geweld*

Volgens Eritrese wetgeving is verkrachting een misdrijf waar maximaal tien jaar gevangenisstraf op staat. Op groepsverkrachting, verkrachting van een minderjarige of een invalide staat maximaal vijftien jaar gevangenisstraf. Verkrachting binnen het huwelijk is niet uitdrukkelijk bij wet verboden. Bij meldingen van een verkrachting werd de dader meestal door de autoriteiten aangemoedigd om met het slachtoffer te trouwen. Beschuldigingen door vrouwen van seksuele intimidatie en verkrachting tijdens de opleiding in kamp Sawa en vervulling van de militaire dienstplicht waren gebruikelijk (zie tevens 3.4.7 Mishandeling en foltering). Informatie hoe vaak verkrachting voorkomt was niet beschikbaar.²²⁶

Op aanranding staat een gevangenisstraf die varieert van zes maanden tot acht jaar. Seksuele intimidatie is illegaal; culturele normen echter weerhielden vrouwen van het doen van aangifte. Voor zover bekend is niemand in staat van beschuldiging gesteld of vervolgd voor seksuele intimidatie.²²⁷

²²³ U.S. Department of State: *2011 Country Reports on Human Rights Practices: Eritrea*, 24 mei 2012; United Nations High Commissioner for Refugees (UNHCR) - Refworld: *The Constitution of Eritrea*, 23 mei 1997.

²²⁴ Persbericht: Official: *Progress for Eritrea Women*, www.voanews.com, 7 juni 2012; U.S. Department of State: *2011 Country Reports on Human Rights Practices: Eritrea*, 24 mei 2012.

²²⁵ The National Union of Eritrean Women (NUEW): *About NUEW*, www.nuew.org, geraadpleegd 23 januari 2013; U.S. Department of State: *2011 Country Reports on Human Rights Practices: Eritrea*, 24 mei 2012.

²²⁶ U.S. Department of State: *2011 Country Reports on Human Rights Practices: Eritrea*, 24 mei 2012; Human Right Watch (HRW): *Country Summary – Eritrea*, januari 2012; Human Right Watch (HRW): *Eritrea – Service for Life, State Repression and Indefinite Conscriptation in Eritrea*, april 2009.

²²⁷ U.S. Department of State: *2011 Country Reports on Human Rights Practices: Eritrea*, 24 mei 2012.

Huiselijk geweld kwam voor en was alomtegenwoordig op het platteland. Hoewel huiselijk geweld een misdrijf is, werden dit soort zaken zelden voor de rechter gebracht. Vanwege sociale druk discussieerden vrouwen zelden openlijk over huiselijk geweld. Als er al over werd gesproken, dan werd dit doorgaans gedaan binnen families of de kerk. Actie van de autoriteiten tegen huiselijk geweld werd belemmerd door een gebrek aan getraind personeel, onvoldoende fondsen en een negatieve maatschappelijke houding ten aanzien van de aanpak van huiselijk geweld.²²⁸

4.1.3 *Female Genital Mutilation (FGM)*

Sinds maart 2007 verbiedt de Eritrese wetgeving *Female Genital Mutilation (FGM)*. Voorlichtingscampagnes door de overheid hebben ertoe bijgedragen dat de toepassing van FGM in de stedelijke gebieden grotendeels is geëlimineerd. Een meerderheid van de plattelandsbevolking past nog wel FGM toe; infibulatie, de zwaarste vorm van FGM, komt nog voor in de laaglanden.²²⁹

Om het gebruik van FGM te ontmoedigen ondersteunden de overheid en andere organisaties, waaronder UNICEF, UNFPA, de *National Union of Eritrean Women (NUEW)*²³⁰ (zie tevens 4.1.1 Maatschappelijke positie) en de *National Union of Eritrean Youth and Students (NUEYS)*²³¹, diverse voorlichtingsprogramma's en andere activiteiten.²³²

In alle dorpen zijn anti-FGM comités opgericht, waar tevens leden van de lokale politie lid van zijn. Als in een dorp een meisje wordt geboren, bezoekt het lokale comité het gezin en wordt het gezin gewaarschuwd geen FGM toe te passen. De vader wordt hiervoor als verantwoordelijke aangesteld. Als de wet op het verbod van FGM uit 2007 wordt overtreden, meldt het comité dit bij de politie en justitie.²³³

In 2011 vonden in vijf administratieve regio's trainingen plaats om de rol van de comités te versterken. Ook ontving iedere familie een kopie van de wet van 2007 in de lokale taal, en werden zij geïnformeerd dat iedere overtreding bij de autoriteiten gemeld zou worden. Eind 2011 waren 54 besnijders en ouders in staat van beschuldiging gesteld, en veroordeeld tot een boete en een gevangenisstraf. Twaalf

²²⁸ UK Border Agency: *Country of Origin Information (COI) Report – Eritrea*, 17 augustus 2012; U.S. Department of State: *2011 Country Reports on Human Rights Practices: Eritrea*, 24 mei 2012.

²²⁹ UK Border Agency: *Country of Origin Information (COI) Report – Eritrea*, 17 augustus 2012; U.S. Department of State: *2011 Country Reports on Human Rights Practices: Eritrea*, 24 mei 2012.

²³⁰ De NUEW werd in 1979 opgericht als één van de organisaties van de Eritrean People's Liberation Front (EPLF). In de huidige vorm is de NUEW volgens eigen zeggen een zelfstandige ngo die als doel heeft de maatschappelijke positie van Eritrese vrouwen te verbeteren. Het hoofdkantoor is in Asmara gevestigd en daarnaast beschikt de NUEW over kantoren in alle zes regio's (zie 2.1.2 Bestuurlijke indeling). Volgens opgave van de NUEW zouden meer dan 200.000 vrouwen lid zijn. De NUEW organiseert seminars, workshops en trainingen onder andere op het gebied van gender bewustzijn, FGM, communicatieve en leidinggevende vaardigheden, reproductieve gezondheid en landrechten voor vrouwen.

²³¹ De NUEYS werd in 1978 opgericht en zegt voortgekomen te zijn uit het verzet van Eritrese studenten tegen kolonialisme. De NUEYS is naar eigen zeggen een "onafhankelijke nationale democratische jeugdinstantie, die alle Eritrese jeugd omarmt om hun te oriënteren met betrekking tot hun nationale identiteit, traditie en geschiedenis". Het hoofdkantoor is in Asmara gevestigd en daarnaast beschikt de NUEYS over zeven regionale kantoren en meer dan 50 bijkantoren in Eritrea. NUEYS strekt zich ook uit tot de Eritrese diaspora: het heeft de beschikking over 20 internationale verenigingen in meer dan 15 landen wereldwijd. De NUEYS organiseert onder meer seminars en trainingen onder andere op het gebied van gender, mensenrechten, democratie en gezondheidswaarden. Verder verstrekt de NUEYS medische voorzieningen op het gebied van reproductieve gezondheid, hotline advisering, EHBO en verstrekt de NUEYS voorbehoedsmiddelen.

²³² National Union of Eritrean Women (NUEW): *About NUEW*, www.nuew.org, geraadpleegd 9 april 2013; National Union of Eritrean Youth and Students (NUEYS): *About NUEYS*, en *Vision, Mission, Objectives*, en de fact sheet *What is NUEYS?*, www.nueys.org, geraadpleegd 8 april 2013; U.S. Department of State: *2011 Country Reports on Human Rights Practices: Eritrea*, 24 mei 2012.

²³³ United Nations Populations Fund (UNFPA) en United Nations Children's Fund (UNICEF): *UNFPA-UNICEF Joint Programme on Female Genital Mutilation/Cutting, Accelerating Change, Annual Report 2011, 2012*.

radio- en televisiestations discussieerden over de vele aspecten van FGM, waaronder de historische achtergronden en de schadelijke gevolgen. Tijdens de uitzendingen kwamen religieuze leiders, overheidsfunctionarissen, dorpingen en voormalige besnijders aan het woord. Verder werd via tijdschriften, reclameborden en video boodschappen de bevolking opgeroepen afstand te nemen van FGM.²³⁴

Ook vonden bijeenkomsten plaats met 190 religieuze leiders en invloedrijke personen over de schadelijke effecten van FGM en het loslaten van de koppeling tussen FGM en religie. De leiders van de vier erkende religies (zie tevens 3.4.3.1 Erkende religies) verklaarden dat FGM geen vereiste is voor het belijden van hun religie.²³⁵

Uit cijfers van UNICEF blijkt dat van de Eritrese vrouwen tussen de 15 en 49 jaar:

- 89% FGM heeft ondergaan;
- 63% ten minste één dochter heeft die FGM heeft ondergaan;
- 49% gelooft dat FGM moet blijven bestaan.

Officiële cijfers met betrekking tot de toepassing van FGM in Eritrea ontbreken. Het effect van het verbod op FGM, dat sinds maart 2007 van kracht is, is dan ook lastig vast te stellen.²³⁶

4.2 Minderjarigen

De definitie van een minderjarige is volgens de Eritrese wetgeving een persoon die jonger is dan 18 jaar, tenzij de wetgeving nadrukkelijk anders beslist.²³⁷

De wettelijke minimumleeftijd om in het huwelijk te mogen treden is volgens het Burgerlijk Wetboek voor mannen en vrouwen 18 jaar. Het Burgerlijk Wetboek erkent echter ook huwelijken die volgens het gewoonterecht zijn gesloten en waarvan de huwelijkspartners tussen de 15 en 18 jaar oud zijn. Volgens UNICEF waren in 2009 46% van de meisjes getrouwd voordat zij de leeftijd van 18 jaar hadden bereikt.²³⁸

Vanaf 18 jaar is het niet meer strafbaar om met wederzijdse instemming seksuele handelingen te verrichten. Een persoon jonger dan 18 jaar wordt beschouwd als handelingsonbekwaam. De wettelijke minimumleeftijd om te mogen werken is 14 jaar, hoewel dit niet geldt voor zelfstandigen. Evenals de minimumleeftijd voor gevaarlijk werk (zie tevens 4.2.2 Kinderarbeid) is de minimumleeftijd voor rekrutering in het leger 18 jaar (zie tevens 4.5 Nationale dienstplicht (Hagerawi Agelglot)).²³⁹

Volgens het *Transitionele Wetboek van Strafrecht* was iemand die de leeftijd van 15 jaar bereikte strafrechtelijk meerderjarigheid. Het *Concept Wetboek van Strafrecht*

²³⁴ United Nations Populations Fund (UNFPA) en United Nations Children's Fund (UNICEF): *UNFPA-UNICEF Joint Programme on Female Genital Mutilation/Cutting, Accelerating Change, Annual Report 2011, 2012.*

²³⁵ United Nations Populations Fund (UNFPA) en United Nations Children's Fund (UNICEF): *UNFPA-UNICEF Joint Programme on Female Genital Mutilation/Cutting, Accelerating Change, Annual Report 2011, 2012.*

²³⁶ United Nations Children's Fund (UNICEF): *Childinfo: Statistics by Area / Child Protection*, februari 2013; United Nations High Commissioner for Refugees (UNHCR): *UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Eritrea*, 20 april 2011.

²³⁷ UK Border Agency: *Country of Origin Information (COI) Report – Eritrea*, 17 augustus 2012; The African Child Policy Forum: *Harmonisation of Children's Laws in Eritrea*, 2012.

²³⁸ Library of Congress: *Legal Research Guide: Eritrea*, www.loc.gov, geraadpleegd 12 oktober 2012; U.S. Department of State: *2011 Country Reports on Human Rights Practices: Eritrea*, 24 mei 2012; The African Child Policy Forum: *Harmonisation of Children's Laws in Eritrea*, 2012.

²³⁹ U.S. Department of State: *2011 Country Reports on Human Rights Practices: Eritrea*, 24 mei 2012; The African Child Policy Forum: *Harmonisation of Children's Laws in Eritrea*, 2012.

verlaagde de strafrechtelijke leeftijd van 15 naar 12 jaar en de strafrechtelijke verantwoordelijkheid van 12 naar 9 jaar (het *Concept Wetboek* werd in 2007 afgekondigd).²⁴⁰

De Eritrese wetgeving stelt kinderhandel, kinderprostitutie, pornografie en seksuele uitbuiting van kinderen strafbaar. Er waren verschillende plaatsen bekend in Asmara waar prostitutie en ook kinderprostitutie plaatsvond. Lichamelijke straffen waren wijdverbreid en maatschappelijk geaccepteerd. Eritrese wetgeving voorziet echter niet in het strafbaar stellen van kindermishandeling; ook zijn er geen overheidsprogramma's om dit probleem tegen te gaan.²⁴¹

De Eritrese wetgeving bepaalt dat ouders en familie verantwoordelijk zijn voor de zorg van hun kinderen. Desondanks betaalde de overheid de zorg van bepaalde kansarme kinderen in zorginstellingen. Ook bracht de overheid kinderen onder in groepstehuizen en Foster gezinnen, maar de beperkte financiële middelen van de overheid leidde tot onvoldoende steun. Tevens nam de overheid in 2008 een aantal kinderveeschuizen en kleuterscholen in beslag.²⁴²

Mede als gevolg van economische problemen nam het aantal straatkinderen toe ten opzichte van voorgaande jaren. UNICEF financierde programma's voor straatkinderen, maar de toename van het aantal straatkinderen overtrof de capaciteit van deze programma's.²⁴³

4.2.1 *Kindsoldaten*

De Eritrese wetgeving verbiedt de rekrutering van kinderen jonger dan 18 jaar voor de strijdkrachten. Echter, door de verplichting het laatste jaar van de middelbare school op het militaire en opleidingskamp Sawa te moeten volgen (zie tevens 4.2.3 Onderwijs), werden in de praktijk ook kinderen jonger dan 18 jaar gerekruteerd. Zij die daar niet aan deelnamen liepen het risico gearresteerd te worden. Volgens bronnen zouden minderjarigen ook zijn gerekruteerd tijdens de jaarlijkse rekruteringsrondes of via razzia's van de politie en strijdkrachten om deserteurs en dienstplichtontduikers op te sporen.²⁴⁴

4.2.2 *Kinderarbeid*

De wettelijke minimumleeftijd om te mogen werken is 14 jaar, hoewel dit niet geldt voor zelfstandigen. De minimumleeftijd voor gevaarlijk werk is 18 jaar. De wet verbiedt minderjarigen om in de transportindustrie te werken, of ondergronds, zoals in mijnen en rioleringen. Kinderen die in de praktijk een leertraject volgen mogen wel gevaarlijk werk uitvoeren, mits zij onder supervisie staan van een competente autoriteit. Het was onduidelijk vanaf welke leeftijd een kind een dergelijk leertraject mocht volgen.²⁴⁵

Het ministerie van Onderwijs continueerde het nationale programma *Mahtot*, waarbij scholen studenten van groep 9 t/m 11 aanwijzen om in de zomer deel te nemen aan

²⁴⁰ The African Child Policy Forum: *Harmonisation of Children's Laws in Eritrea*, 2012.

²⁴¹ U.S. Department of State: *2011 Country Reports on Human Rights Practices: Eritrea*, 24 mei 2012; The African Child Policy Forum: *Harmonisation of Children's Laws in Eritrea*, 2012.

²⁴² The African Child Policy Forum: *Harmonisation of Children's Laws in Eritrea*, 2012; United Nations High Commissioner for Refugees (UNHCR) - Refworld: *The Constitution of Eritrea*, 23 mei 1997.

²⁴³ U.S. Department of State: *2011 Country Reports on Human Rights Practices: Eritrea*, 24 mei 2012;

²⁴⁴ U.S. Department of State: *2011 Country Reports on Human Rights Practices: Eritrea*, 24 mei 2012; Child Soldiers International: *Louder than words: An agenda for action to end state use of child soldiers*, 2012.

²⁴⁵ UK Border Agency: *Country of Origin Information (COI) Report - Eritrea*, 17 augustus 2012; U.S. Department of State: *2011 Country Reports on Human Rights Practices: Eritrea*, 24 mei 2012.

werkprogramma's. Volgens nieuwsberichten op de staatstelevisie werden deze studenten onder andere ingezet bij de bouw en onderhoud van wegen, productie en onderhoud van schoolmeubilair en het leggen van elektriciteits- en telefoonkabels. Daarnaast zijn de studenten van groep 12 verplicht het laatste jaar van de middelbare school op het militaire en opleidingskamp Sawa te volgen (zie tevens 4.2.3 Onderwijs).²⁴⁶

Op het platteland hielpen kinderen op de boerderij, het halen van brandhout en water, evenals het hoeden van vee. In stedelijke gebieden werkten kinderen in kleinschalige productie, reparatiebedrijfjes voor auto's en fietsen, thee en koffieshops, of het transport van graan en andere goederen met behulp van ezelskarren. Sommige kinderen maakten op straat auto's schoon of verkochten daar sigaretten, kranten of kauwgom. Bedelen en prostitutie kwamen ook voor onder de kinderen in Asmara (zie tevens 4.2 Minderjarigen).²⁴⁷

Eritrese vluchtelingen vertelden dat de politie kinderen arresteerde en hen onder dwang inlijfde voor de militaire dienst en andere vormen van nationale dienst, ondanks dat ze jonger waren dan de minimumleeftijd om te mogen werken (zie tevens 4.5.3 Deserteurs en dienstplichtontduikers).²⁴⁸

Het ministerie van Arbeid en Menselijk Welzijn is verantwoordelijk voor het toezicht op de naleving van de wetgeving op het gebied van kinderarbeid. In de praktijk was er echter nauwelijks toezicht: inspecties, voor zover die werden gehouden, waren niet veelvuldig en bij het uitdelen van boetes, voor zover opgelegd, werd willekeur toegepast.²⁴⁹

4.2.3 *Onderwijs*

In Eritrea is onderwijs tot en met groep zes verplicht en gratis; uniformen, schoolartikelen en transport dienden de studenten echter zelf te betalen en dat was voor veel families onbetaalbaar. Voor onderwijs vanaf groep zeven diende een kleine vergoeding betaald te worden en dit onderwijs was niet verplicht. Naar verluidt was hoger onderwijs gratis, en kwamen alle kosten voor huisvesting en eten voor rekening van de Eritrese overheid. Op alle niveaus was er een gebrek aan scholen en leraren. Drie studenten dienden bijvoorbeeld vaak één stoel te delen. Op het platteland stoppen jonge meisjes doorgaans met school om thuis te helpen.²⁵⁰

Alle studenten zijn verplicht het laatste jaar van de middelbare school (groep 12) te volgen op het militaire en opleidingskamp Sawa, gelegen in het westen van Eritrea. Getrouwde meisjes zijn hiervan doorgaans uitgezonderd. Studenten die dit laatste jaar niet hebben gevolgd krijgen geen diploma en kunnen ook niet deelnemen aan examens om te bepalen welke vorm van hoger onderwijs geschikt is. Veel studenten bleven zitten, gingen na groep 11 vroegtijdig van school of probeerden het land te

²⁴⁶ U.S. Department of State: *2011 Country Reports on Human Rights Practices: Eritrea*, 24 mei 2012; Human Right Watch (HRW): *Eritrea – Service for Life, State Repression and Indefinite Conscriptioin in Eritrea*, april 2009.

²⁴⁷ UK Border Agency: *Country of Origin Information (COI) Report – Eritrea*, 17 augustus 2012; U.S. Department of State: *2011 Country Reports on Human Rights Practices: Eritrea*, 24 mei 2012.

²⁴⁸ U.S. Department of State: *2011 Country Reports on Human Rights Practices: Eritrea*, 24 mei 2012; Child Soldiers International: *Louder than words: An agenda for action to end state use of child soldiers*, 2012.

²⁴⁹ U.S. Department of State: *2011 Country Reports on Human Rights Practices: Eritrea*, 24 mei 2012.

²⁵⁰ Norwegian Agency for Quality Assurance in Education (NOKUT): *Report on recognition of higher education in Eritrea and Ethiopia*, januari 2013; UK Border Agency: *Country of Origin Information (COI) Report – Eritrea*, 17 augustus 2012; U.S. Department of State: *2011 Country Reports on Human Rights Practices: Eritrea*, 24 mei 2012.

verlaten om te vermijden onder dwang naar kamp Sawa gestuurd te worden. Naar verluidt werden de minder slimme studenten naar kamp Wi'a gestuurd.²⁵¹

Daarnaast trouwden sommige vrouwelijke studenten om te vermijden onder dwang een opleiding op het kamp te moeten volgen (zie tevens 4.5.2 (Beperkte) vrijstelling van nationale dienstplicht). Er waren meldingen dat studenten waarvan de ouders vrijheidsstrijders waren een voorkeursbehandeling kregen bij de toewijzing van woonruimte op het kamp, korter in militaire dienst hoefden, vaker toestemming kregen voor kortdurend verlof tijdens de militaire opleiding en meer mogelijkheden kregen om te kunnen studeren.²⁵²

4.3 LGBT

De Eritrese wet stelt seksuele handelingen met wederzijdse instemming tussen mensen van het hetzelfde geslacht strafbaar. Volgens artikel 600 van het Eritrese wetboek van Strafrecht van 1957²⁵³ kan men hiervoor door een rechtbank worden veroordeeld tot een gevangenisstraf die kan oplopen van tien dagen tot drie jaar. Ook werden personen gedetineerd voor vermeende seksuele handelingen met wederzijdse instemming. Volgens geruchten hield de overheid periodiek razzia's onder personen die beschouwd werden als homoseksueel of lesbienne (zie tevens 3.4.6 Arrestaties en detenties).²⁵⁴

Ook werden homoseksuelen en lesbiennes met ernstige sociale discriminatie geconfronteerd (zie tevens 3.4.3.1 Erkende religies). De overheid beschuldigde herhaaldelijk buitenlandse regeringen van het propageren van homoseksualiteit om de positie van de regering te ondermijnen. Er waren meldingen van ernstige mishandeling van homoseksuelen en lesbiennes in het leger waarvan de seksuele geaardheid bekend was. In Eritrea waren geen lesbische, homoseksuele, biseksuele of transgender organisaties actief die openlijk voor de belangen van homoseksuelen opkwamen.²⁵⁵

4.4 Etnische minderheden

De bevolking van Eritrea bestaat uit negen etnische groepen (zie tevens 2.1.3 Bevolking en 2.1.4 Taal) en discriminatie tegen deze minderheden kwam voor.²⁵⁶

Er waren berichten van overheids- en maatschappelijke discriminatie tegen de Kunama groep. Ook zou de overheid de impact van de Nabro vulkaanuitbarsting op

²⁵¹ U.S. Department of State: *2011 Country Reports on Human Rights Practices: Eritrea*, 24 mei 2012; Landinfo – Country of Origin Information Centre: *Eritrea: Nationaldienst, Inoffizielle Übersetzung einer Analyse von Landinfo Norwegen von Bundesamt für Migration BFM, Schweiz*, 28 juli 2011; Human Right Watch (HRW): *Eritrea – Service for Life, State Repression and Indefinite Conscription in Eritrea*, april 2009.

²⁵² UK Border Agency: *Country of Origin Information (COI) Report – Eritrea*, 17 augustus 2012; U.S. Department of State: *2011 Country Reports on Human Rights Practices: Eritrea*, 24 mei 2012.

²⁵³ Het Eritrese wetboek van Strafrecht 1957 heeft betrekking op *The Penal Code of Ethiopia 1957*, die Eritrea sinds haar onafhankelijkheid gebruikt. Deze wet wordt aangehaald als *The Penal Code Proclamation of 1957*, of als *Eritrean Transitional Penal Code*.

²⁵⁴ U.S. Department of State: *2011 Country Reports on Human Rights Practices: Eritrea*, 24 mei 2012; International Lesbian, Gay, Bisexual, Trans and Intersex Association (ILGA): *State-sponsored Homophobia, A world survey of laws criminalising same-sex sexual acts between consenting adults*, mei 2012; United Nations High Commissioner for Refugees (UNHCR) – Refworld: *Penal Code of Ethiopia*, 23 juli 1957.

²⁵⁵ UK Border Agency: *Country of Origin Information (COI) Report – Eritrea*, 17 augustus 2012; U.S. Department of State: *2011 Country Reports on Human Rights Practices: Eritrea*, 24 mei 2012.

²⁵⁶ Library of Congress: *Legal Research Guide: Eritrea*, www.loc.gov, geraadpleegd 12 oktober 2012; U.S. Department of State: *2011 Country Reports on Human Rights Practices: Eritrea*, 24 mei 2012.

etnische minderheden die in de buurt van de vulkaan woonden hebben onderschat.²⁵⁷

Verzoeken van bewoners op het platteland (waar minderheidsgroepen doorgaans wonen) om basisvoorzieningen, zoals voldoende scholen, werden stelselmatig door de overheid genegeerd.²⁵⁸

4.5 Nationale dienstplicht (Hagerawi Agelglot)

Schattingen betreffende de omvang van de Eritrese strijdkrachten lopen uiteen van 200.000 tot 320.000 manschappen (200.000 militairen en 120.000 reservetroepen). Daarmee is het leger van Eritrea het grootste in de sub Sahara regio.²⁵⁹

Volgens de Eritrese wetgeving (*Proclamation on National Service No. 82/1995*) waren alle Eritrese mannen en vrouwen in de leeftijd van 18 tot 50 jaar verplicht hun nationale dienstplicht te vervullen. Deze dienstplicht omvat een "actieve" militaire dienst en een "reserve" militaire dienst. Actieve dienstplicht duurde volgens deze wet 18 maanden en bestond uit 6 maanden militaire training en 12 maanden vervulling van een militaire functie of tewerkstelling bij een civiel project. Onder speciale omstandigheden, te bepalen door de overheid, kon eenieder in actieve dienst verplicht worden langer dan de voorgeschreven periode te dienen.²⁶⁰

Na de oorlog met Ethiopië (2000) introduceerde de overheid in mei 2002 de *Warsai Yekalo Development Campaign* (WYDC), een proclamatie waarmee de nationale dienstplicht voor onbepaalde tijd werd verlengd. Volgens verschillende bronnen zou de bovengrens voor mannen en vrouwen nu 55 jaar zijn, terwijl volgens andere bronnen voor mannen een bovengrens geldt van 57 jaar en voor vrouwen 47 jaar.²⁶¹

De nationale dienstplicht hoeft niet alleen uit militaire dienstplicht te bestaan. Veel dienstplichtigen dienen niet in het leger maar worden ingezet bij openbare werken of tewerkgesteld bij commerciële bedrijven terwijl hun salaris door het ministerie van Defensie wordt betaald. Als iemand niet meer op zijn werk verschijnt wordt dit onder militaire wetgeving dan ook als desertie beschouwd. Naar verluidt worden Eritreërs onderworpen aan een militaire diensttijd die veel langer duurt dan de wettelijk voorgeschreven 18 maanden.²⁶²

²⁵⁷ UK Border Agency: *Country of Origin Information (COI) Report – Eritrea*, 17 augustus 2012; U.S. Department of State: *2011 Country Reports on Human Rights Practices: Eritrea*, 24 mei 2012.

²⁵⁸ UK Border Agency: *Country of Origin Information (COI) Report – Eritrea*, 17 augustus 2012; U.S. Department of State: *2011 Country Reports on Human Rights Practices: Eritrea*, 24 mei 2012.

²⁵⁹ United Nations High Commissioner for Refugees (UNHCR): *UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Eritrea*, 20 april 2011.

²⁶⁰ United Nations High Commissioner for Refugees (UNHCR): *UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Eritrea*, 20 april 2011; Human Right Watch (HRW): *Eritrea – Service for Life, State Repression and Indefinite Conscriptioin in Eritrea*, april 2009; United Nations High Commissioner for Refugees (UNHCR) - Refworld: *Proclamation on National Service No. 82/1995*, 23 oktober 1995.

²⁶¹ Human Right Watch (HRW): *Eritrea – Service for Life, State Repression and Indefinite Conscriptioin in Eritrea*, april 2009; United Nations High Commissioner for Refugees (UNHCR) - Refworld: *Proclamation on National Service No. 82/1995*, 23 oktober 1995.

²⁶² Amnesty International: *Annual Report 2012 – Eritrea*, 2012; United Nations High Commissioner for Refugees (UNHCR): *UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Eritrea*, 20 april 2011; Human Right Watch (HRW): *Eritrea – Service for Life, State Repression and Indefinite Conscriptioin in Eritrea*, april 2009.

Beschuldigingen door vrouwen van verkrachting tijdens de opleiding in kamp Sawa en vervulling van de militaire dienstplicht waren gebruikelijk (zie tevens 3.4.7 Mishandeling en foltering en 4.1.2 (Seksueel) geweld).²⁶³

Dienstweigering kan door de Eritrese autoriteiten worden beschouwd als een uiting van politieke oppositie tegen de regering (zie tevens 4.5.3 Deserteurs en dienstplichtontduikers).²⁶⁴

4.5.1

Rekrutering

Volgens artikel 11 van de *Proclamation on National Service No. 82/1995* zijn alle Eritreërs tussen de 18 en 40 jaar verplicht zich te registreren voor de nationale dienstplicht. Daarvoor dienen zij zich persoonlijk te melden bij het registratiekantoor in het gebied waar zij woonachtig zijn. Eveneens worden alle jongeren die de leeftijd van 17 jaar hebben bereikt opgeroepen zich te melden bij het registratiekantoor in hun gebied om zich op voorhand te laten registreren om zodoende hun paraatheid te waarborgen. Nadat het registratiekantoor de identiteit van de geregistreerde persoon heeft vastgesteld, ontvangt betrokkene van het registratiekantoor een *Nationale Dienstplicht Registratiekaart (National Service Registration Card)*. Deze registratiekaarten worden uitgegeven door het ministerie van Defensie.²⁶⁵

Inschrijving voor de militaire dienst wordt in opdracht van het ministerie van Regionale Administratie doorgaans uitgevoerd door een lokale raad, het kleinste onderdeel van een lokale overheid.²⁶⁶ Lokale raden beschikken over gedetailleerde gegevens van de families in hun gebied en zorgen ervoor dat meerderjarigen worden ingeschreven. Tijdens de jaarlijkse rekruteringsrondes zouden ook minderjarigen zijn gerekruteerd (zie tevens 4.2.1 Kindsoldaten).²⁶⁷

Daarnaast zijn studenten verplicht het laatste jaar van de middelbare school (groep 12) te volgen op het militaire en opleidingskamp Sawa, gelegen in het westen van Eritrea. Sawa is het enige kamp waar de opleiding voor studenten wordt gegeven. Tijdens dit laatste schooljaar staan de studenten onder militair gezag en eenmaal in het kamp is hun militaire opleiding begonnen.²⁶⁸ De minder slimme studenten werden naar kamp Wi'a gebracht (zie tevens 4.2.3 Onderwijs). Dit kamp staat bekend om zijn buitengewoon zware omstandigheden.²⁶⁹

²⁶³ U.S. Department of State: *2011 Country Reports on Human Rights Practices: Eritrea*, 24 mei 2012; Human Right Watch (HRW): *Country Summary – Eritrea*, januari 2012.

²⁶⁴ United Nations High Commissioner for Refugees (UNHCR): *UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Eritrea*, 20 april 2011.

²⁶⁵ United Nations High Commissioner for Refugees (UNHCR) - Refworld: *Proclamation on National Service No. 82/1995*, 23 oktober 1995.

²⁶⁶ Lokale overheid wordt soms aangeduid met *kebelle*, soms als *memehidar*, wat in het algemeen *administratie* betekent.

Human Right Watch (HRW): *Eritrea – Service for Life, State Repression and Indefinite Conscription in Eritrea*, april 2009; United Nations High Commissioner for Refugees (UNHCR) - Refworld: *Proclamation on National Service No. 82/1995*, 23 oktober 1995.

²⁶⁷ U.S. Department of State: *2011 Country Reports on Human Rights Practices: Eritrea*, 24 mei 2012; Child Soldiers International: *Louder than words: An agenda for action to end state use of child soldiers*, 2012; Human Right Watch (HRW): *Eritrea – Service for Life, State Repression and Indefinite Conscription in Eritrea*, april 2009.

²⁶⁸ Uit geraadpleegde bronnen viel niet af te leiden hoeveel tijd in de verslagperiode aan schoolopleiding en hoeveel tijd aan militaire training werd besteed.

Landinfo – Country of Origin Information Centre: *Eritrea: Nationaldienst, Inoffizielle Übersetzung einer Analyse von Landinfo Norwegen von Bundesamt für Migration BFM, Schweiz*, 28 juli 2011.

²⁶⁹ U.S. Department of State: *2011 Country Reports on Human Rights Practices: Eritrea*, 24 mei 2012; Landinfo – Country of Origin Information Centre: *Eritrea: Nationaldienst, Inoffizielle Übersetzung einer Analyse von Landinfo Norwegen von Bundesamt für Migration BFM, Schweiz*, 28 juli 2011; Human Right Watch (HRW): *Eritrea – Service for Life, State Repression and Indefinite Conscription in Eritrea*, april 2009.

Kinderen van hooggeplaatste personen, personen die bij hun geboorte niet geregistreerd zijn en daarom niet voorkomen in de nationale gegevensbestanden, en personen die niet bij een school geregistreerd staan kunnen in de praktijk, naar verluidt, de nationale dienstplicht ontlopen.²⁷⁰

4.5.2 (Beperkte) vrijstelling van nationale dienstplicht

Op grond van artikel 12 van de *Proclamation on National Service No. 82/1995* zijn de volgende burgers vrijgesteld van actieve nationale dienstplicht:

- Zij die de nationale dienstplicht hebben vervuld vóór afkondiging van de *Proclamation on National Service No. 82/1995*;
- Alle strijders en gewapende boeren die kunnen aantonen dat zij al hun tijd hebben besteed aan de vrijheidsstrijd.²⁷¹

Volgens artikel 13 van bovengenoemde proclamatie wordt eenieder die ongeschikt is verklaard voor de strijdkrachten, voor een periode van 18 maanden tewerkgesteld in een openbare of overheidsinstelling. Personen die wegens gezondheidsproblemen ongeschikt zijn verklaard, kunnen volgens artikel 14 worden opgeroepen voor de nationale dienstplicht zodra hun gezondheid is verbeterd. Op grond van ditzelfde artikel kan een student die een reguliere dagelijkse studie volgt tijdelijk vrijgesteld worden van actieve nationale dienstplicht, als aan een aantal voorwaarden wordt voldaan.²⁷²

Hoewel niet opgenomen in de *Proclamation on National Service No. 82/1995* zouden naar verluidt moslim vrouwen, zwangere vrouwen, moeders die borstvoeding geven, gehuwde vrouwen en vrouwen met kinderen doorgaans niet opgeroepen worden voor de nationale dienstplicht. Vrouwen mogen niet trouwen tijdens de gebruikelijke eerste zes maanden militaire training van de nationale dienstplicht. Daarna mogen zij in het huwelijk treden en kunnen zij een verzoek voor demobilisatie wegens huwelijk indienen. Een aanvraagster dient hiervoor, naast de gebruikelijke stukken, een huwelijksakte te overleggen. Vrouwen die gedemobiliseerd worden krijgen eerst een certificaat op basis waarvan zij zijn vrijgesteld van dienst, gevolgd door een demobilisatie-kaart. Een verzoek voor demobilisatie vanwege huwelijk wordt niet altijd ingewilligd.²⁷³

De Eritrese wetgeving voorziet niet in vrijstelling van nationale dienstplicht op grond van gewetensbezwaren. Ook is er geen alternatieve of vervangende dienstplicht mogelijk voor diegenen die vanwege hun geloof bezwaar maken tegen vervulling van de dienstplicht.²⁷⁴

Eritreërs die vanaf hun kinderjaren al in het buitenland wonen en degenen die in het buitenland zijn geboren zijn niet vrijgesteld van nationale dienst. Eritreërs die hetzij

²⁷⁰ United Nations High Commissioner for Refugees (UNHCR): *UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Eritrea*, 20 april 2011.

²⁷¹ United Nations High Commissioner for Refugees (UNHCR) - Refworld: *Proclamation on National Service No. 82/1995*, 23 oktober 1995.

²⁷² United Nations High Commissioner for Refugees (UNHCR) - Refworld: *Proclamation on National Service No. 82/1995*, 23 oktober 1995.

²⁷³ UK Border Agency: *Country of Origin Information (COI) Report – Eritrea*, 17 augustus 2012; U.S. Department of State: *2011 Country Reports on Human Rights Practices: Eritrea*, 24 mei 2012; Federal Department of Justice and Police (FDJP): *Agreed Minutes Presentation by Dr. David Bozzini – National Service and State Structures in Eritrea*, 16 februari 2012; United Nations High Commissioner for Refugees (UNHCR): *UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Eritrea*, 20 april 2011; United Nations High Commissioner for Refugees (UNHCR) - Refworld: *Eritrea: Whether women serving in the military are discharged when they marry; if so, evidence required to prove marriage*, 28 januari 2008.

²⁷⁴ United Nations High Commissioner for Refugees (UNHCR): *UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Eritrea*, 20 april 2011.

gedwongen, hetzij vrijwillig terugkeren naar Eritrea dienen zich in te schrijven voor de nationale dienstplicht voor zover zij voldoen aan de leeftijdscriteria en medisch geschikt zijn.²⁷⁵

4.5.3

Deserteurs en dienstplichtontduikers

Behoudens het Eritrese Wetboek van Strafrecht van 1991 voor het opleggen van zwaardere straffen zijn in de *Proclamation on National Service No. 82/1995* voor deserteurs en dienstplichtontduikers de volgende strafmaatregelen opgenomen:

- eenieder die de bepalingen van de *Proclamation on National Service No. 82/1995* overtreedt kan veroordeeld worden tot een gevangenisstraf van twee jaar, een boete, of beide;
- als iemand door misleiding, zichzelf toegebracht lichamelijk letsel of op een andere manier probeert de nationale dienstplicht te ontlopen kan hij of zij worden veroordeeld tot een boete, of een gevangenisstraf van twee jaar, en alsnog vervulling van de nationale dienstplicht;
- als hij of zij vanwege zelf toegebracht lichamelijk letsel ongeschikt is om de dienstplicht te vervullen, geldt een gevangenisstraf van drie jaar;
- iemand die naar het buitenland ontsnapt om de dienstplicht te ontduiken wordt geregistreerd door het ministerie van Regionale Administratie en het ministerie van Binnenlandse Zaken. Als de persoon in kwestie vóór het bereiken van de 40-jarige leeftijd niet terugkomt om de nationale dienstplicht te vervullen, kan hij of zij veroordeeld worden tot een gevangenisstraf van vijf jaar tot het bereiken van de 50-jarige leeftijd. Ook wordt het recht op vergunningen, visa, grondbezit en werk ingetrokken;
- eenieder die op verschillende manieren probeert de nationale dienstplicht te ontduiken of zijn registratie te vertragen is strafbaar en kan daarvoor twee jaar gevangenisstraf, of een boete, of beide krijgen.²⁷⁶

In de grotere dorpen en steden is het gebruikelijk dat de politie of strijdkrachten ad hoc *razzia's (giffa's)* houden om deserteurs en dienstplichtontduikers op te sporen. Dit wordt gedaan door middel van huiszoekingen, opsporingen op de werkvloer, straatontvoeringen en controle op identiteitskaarten (militaire wegversperringen op de hoofdwegen voeren deze controles ook uit). Meerderjarigen die geen documenten kunnen overleggen dat zij vrijgesteld zijn van de nationale dienstplicht worden naar de militaire kampen Sawa of Wi'a gebracht voor een militaire training. Echter, naar verluidt kon men valse vrijstellingspapieren kopen, en kon men ook door het betalen van steekpenningen aan veiligheidsagenten de dienstplicht ontduiken en/of hulp krijgen om de grens over te steken.²⁷⁷

Sinds 2005 heeft de overheid verschillende maatregelen genomen om ontduiking van de dienstplicht en desertie uit het leger te bestrijden. De volgende maatregelen, gericht op familieleden van deserteurs of dienstplichtontduikers, zijn onder meer van toepassing:

- het arresteren van familieleden, meestal de ouders, of jonge mannen en vrouwen die de nationale dienstplicht nog niet hebben vervuld, of kinderen die

²⁷⁵ United Nations High Commissioner for Refugees (UNHCR): *UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Eritrea*, 20 april 2011.

²⁷⁶ United Nations High Commissioner for Refugees (UNHCR) - Refworld: *Proclamation on National Service No. 82/1995*, 23 oktober 1995.

²⁷⁷ U.S. Department of State: *2011 Country Reports on Human Rights Practices: Eritrea*, 24 mei 2012; Child Soldiers International: *Louder than words: An agenda for action to end state use of child soldiers*, 2012; United Nations High Commissioner for Refugees (UNHCR): *UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Eritrea*, 20 april 2011; Human Right Watch (HRW): *Eritrea – Service for Life, State Repression and Indefinite Conscription in Eritrea*, april 2009.

- zich nog niet gemeld hebben bij het militaire kamp Sawa voor het laatste jaar van de middelbare school of zich nog niet gemeld hebben voor militaire dienst;
- het opleggen van boetes aan familieleden;
 - gedwongen inschrijving van familieleden, in het bijzonder de vader;
 - het intrekken van handelsvergunningen en het sluiten van bedrijven die in handen zijn van gezinsleden van een deserteur of een dienstplichtontduiker.²⁷⁸

In de praktijk werden straffen voor militaire misdrijven buitengerechtelijk voltrokken, waaronder naar verluidt een bevel tot "shoot to kill" (zie tevens 3.4.4.7 Illegale grensoverschrijding), gevangenisstraf voor langere periodes onder zware en levensbedreigende omstandigheden, marteling, dwangarbeid en het onthouden van medische behandeling, soms met de dood tot gevolg (zie tevens 3.4.6.2 Situatie in gevangenissen en 3.4.7 Mishandeling en foltering). Naar men zegt verdwenen veel gedetineerden na gearresteerd te zijn.²⁷⁹

4.6 Ethiopiërs en personen van gemengde afkomst

Naar schatting 15.000 personen van Ethiopische origine wonen tegenwoordig nog in Eritrea, waarvan het grootste deel in Asmara verblijft. Het merendeel wordt nog steeds beschouwd als vreemdeling, omdat zij vóór 1998 niet zijn genaturaliseerd tot Eritreër. Daardoor hebben zij geen recht op een Eritrese identiteitskaart of paspoort; wel beschikken zij over een verblijfsvergunning.²⁸⁰

De Eritrese overheid verplichtte buitenlanders jaarlijks 500 Nakfa (ongeveer Euro 25) te betalen voor een verblijfsvergunning. De verblijfsvergunning werd gebruikt om aan te tonen dat de buitenlander niet armlastig was. Als buitenlanders niet konden betalen, werden ze eerst doorverwezen naar het Internationale Rode Kruis voor repatriëring. Als zij weigerden om te repatriëren, werden ze gevangen gezet voor een periode van 60 dagen. Daarna begon de cyclus weer opnieuw.²⁸¹

Rond Onafhankelijkheidsdag (24 mei) hield de overheid stelselmatig razzia's om niet alleen mensen op te pakken die geen nationale dienst hadden vervuld, maar ook Ethiopiërs. De Ethiopiërs werden in een kamp vastgehouden totdat de autoriteiten hadden geverifieerd dat zij niet armlastig waren, of totdat zij een boete betaalden. Ook waren er meldingen dat de overheid Ethiopische vluchtelingen financierde op voorwaarde dat zij zich aansloten bij Ethiopische oppositiegroepen. Ethiopische vluchtelingen die zich niet daarbij aansloten, werden lastiggevallen door overheidsfunctionarissen.²⁸²

De Eritrese autoriteiten bleven doorgaan met het repatriëren van personen van Ethiopische origine via Sudan. Sinds maart 2009 mag het Internationale Rode Kruis geen assistentie meer verlenen bij deze repatriëringen. Het Internationale Rode Kruis verleende wel aan enige honderden Ethiopiërs financiële steun om vrijwillig te kunnen repatriëren, of voor de verkrijging van een verblijfsvergunning als zij in

²⁷⁸ United Nations High Commissioner for Refugees (UNHCR): *UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Eritrea*, 20 april 2011; Human Right Watch (HRW): *Eritrea – Service for Life, State Repression and Indefinite Conscription in Eritrea*, april 2009.

²⁷⁹ United Nations High Commissioner for Refugees (UNHCR): *UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Eritrea*, 20 april 2011.

²⁸⁰ International Committee of the Red Cross (ICRC): *Annual Report 2011: operational highlights – Eritrea*, 25 juni 2012; U.S. Department of State: *2011 Country Reports on Human Rights Practices: Eritrea*, 24 mei 2012; United Nations High Commissioner for Refugees (UNHCR): *UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Eritrea*, 20 april 2011.

²⁸¹ U.S. Department of State: *2011 Country Reports on Human Rights Practices: Eritrea*, 24 mei 2012.

²⁸² U.S. Department of State: *2011 Country Reports on Human Rights Practices: Eritrea*, 24 mei 2012.

Eritrea wilden blijven. Ethiopische gevangenen, waaronder tevens (voormalige) krijgsgevangenen, mogen sinds 2009 niet meer door het Internationale Rode Kruis worden bezocht.²⁸³

Naar verluidt ondervonden personen van gemengde afkomst (van Eritrese en Ethiopische afkomst) administratieve problemen als zij in Eritrea, Ethiopië of in ballingschap erkenning probeerden te krijgen van hun nationaliteit. Ook kwam overheids- en maatschappelijke discriminatie van Ethiopiërs voor. Zo hadden Ethiopiërs bijvoorbeeld geen recht op voedselbonnen, werden ze willekeurig gearresteerd en werden ze na betaling van steekpenningen weer vrijgelaten.²⁸⁴

²⁸³ International Committee of the Red Cross (ICRC): *Annual Report 2011: operational highlights – Eritrea*, 25 juni 2012; U.S. Department of State: *2011 Country Reports on Human Rights Practices: Eritrea*, 24 mei 2012.

²⁸⁴ U.S. Department of State: *2011 Country Reports on Human Rights Practices: Eritrea*, 24 mei 2012; United Nations High Commissioner for Refugees (UNHCR): *UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Eritrea*, 20 april 2011.

5 Migratie

5.1 Migratiestromen

5.1.1 *Ontheemden*

Volgens verschillende bronnen van de Verenigde Naties, waaronder de UNCHR, zijn medio 2008 alle ontheemden teruggekeerd naar hun oorspronkelijke woongebieden of elders hervestigd, en verblijven geen binnenlandse ontheemden meer in Eritrese kampen.²⁸⁵

5.1.2 *Opvang in de regio*

Eritrea kent al jarenlang strenge uitreiscontroles. Vanwege deze controles hebben Eritreërs verschillende routes en strategieën ontwikkeld om het land te kunnen verlaten, maar niet bij al deze routes zijn mensensmokkelaars betrokken.

De meeste illegale grensoverschrijdingen komen voor tussen Eritrea en Sudan. De grens tussen Eritrea en Sudan is meer dan 660 kilometer lang, met drie officiële grensdoorlaatposten: Awad, Lafa en Gergif. Volgens schattingen van de UNHCR staken de afgelopen jaren maandelijks ongeveer 3.000 personen de grens tussen Eritrea en Sudan over, waaronder een groot aantal alleenstaande minderjarigen. Hiervan vroegen gemiddeld 2.000 personen per maand asiel aan in Sudan; deze groep werd ondergebracht in het Shagarab kamp, vlakbij de stad Kassala in Oost Sudan. In de tweede helft van 2012 is dit aantal aanzienlijk gedaald en komen maandelijks tussen de 350 tot 500 nieuwe Eritrese vluchtelingen in Oost Sudan aan. De UNHCR onderzoekt waarom het aantal Eritrese vluchtelingen naar Sudan zo drastisch is gedaald, aangezien de oorzaken hiervan niet bekend zijn.²⁸⁶

De UNHCR maakt in de vluchtelingenkampen in Oost Sudan onderscheid tussen *langdurige vluchtelingen* (*protracted cases*, waarvan de aankomst vóór 1 januari 2005 ligt) en *nieuwkomers* (*new arrivals*, waarvan de aankomst na 1 januari 2005 ligt). *Langdurige vluchtelingen* komen doorgaans van het platteland in de Eritrese laaglanden, zijn voornamelijk moslim, spreken Arabisch en behoren overwegend tot dezelfde etnische groep als de bevolking in Oost Sudan. *Nieuwkomers* komen voornamelijk uit stedelijke gebieden in de Eritrese hooglanden, zijn tussen de 16 en 25 jaar oud, voornamelijk christen, spreken geen Arabisch en behoren tot andere etnische groepen dan de bevolking in Oost Sudan.

Van de Eritrese asielzoekers die in Oost Sudan aankomen wordt 97% erkend als vluchteling. Eritreërs waarvan de claims worden afgewezen mogen doorgaans op humanitaire gronden in Sudan blijven.

Overigens kunnen Eritreërs met een vluchtelingenpas in Sudan een Eritrees paspoort aanvragen bij de Eritrese ambassade in Khartoem. Volgens diverse bronnen geeft de Eritrese ambassade Eritrese paspoorten af aan Eritreërs die illegaal het land hebben verlaten. Dit geldt naar verluidt niet voor Eritrese vluchtelingen die over een gele identiteitskaart beschikken: die werd in het verleden afgegeven aan

²⁸⁵ Zie ook het Algemeen Ambtsbericht Eritrea d.d. 30 november 2011.

United Nations High Commissioner for Refugees (UNHCR): *2013 UNHCR regional operations profile – East and Horn of Africa*, www.unhcr.org, geraadpleegd 30 januari 2013; Internal Displacement Monitoring Centre (IMDC): *Eritrea: IDPs returned or resettled but border tensions remain*, 16 februari 2009.

²⁸⁶ U.S. Department of State: *Trafficking in Persons Report – June 2012*, juni 2012; Human Right Watch (HRW): *Country Summary – Eritrea*, januari 2012.

oppositieleden van de huidige regering. Een groot deel van de Eritrese vluchtelingen die over een paspoort beschikken reizen doorgaans door naar diverse andere landen, waaronder Jemen, Libië, Egypte of Israël.

Naast Sudan vluchten volgens de UNHCR maandelijks tussen de 800 en 1.000 Eritreërs naar Ethiopië, waaronder een groot aantal alleenstaande minderjarigen en kinderen die van hun familie zijn gescheiden; ook stak een aantal Eritreërs de grens over naar Djibouti en Jemen.²⁸⁷

Ook was er sprake van smokkel van mensen (en wapens) van Eritrea naar Israël, via Sudan en Egypte (de Sinai), en vanuit de vluchtelingenkampen in Sudan. Daarbij zouden zowel Eritrese als Sudanese militairen en grensbewaking bij betrokken zijn (zie tevens 3.4.11 Mensenhandel).²⁸⁸

Volgens bronnen zou er een "shoot to kill" beleid zijn, gericht tegen eenieder die de grens probeert over te steken. Daarnaast ging de overheid door met executies en het folteren en mishandelen van personen die trachtten zonder documenten Eritrea te verlaten (zie tevens 3.4.7 Mishandeling en foltering en 3.4.9 Moorden en buitengerechtigde executies).²⁸⁹

5.1.3 Terugkeer

5.1.3.1 Vrijwillige terugkeer

In het algemeen hebben Eritreërs het recht terug te keren naar Eritrea. Aanvragen om naar Eritrea terug te mogen keren werden door de Eritrese autoriteiten per geval beoordeeld als de aanvrager in het buitenland de wet had overtreden, een ernstige besmettelijke ziekte had opgelopen, of als hij of zij in het buitenland niet voor politiek asiel in aanmerking kwam. Personen in de leeftijdscategorie voor vervulling van de nationale dienstplicht die Eritrea illegaal hebben verlaten, kunnen bij terugkeer naar Eritrea worden beschouwd als dienstplichtontduiker. Daarbij speelt het geen rol of zij de nationale dienstplicht reeds hebben vervuld of dat zij zijn gedemobiliseerd.²⁹⁰

Eritreërs die afkomstig waren uit het buitenland moesten bewijzen dat zij de verplichte 2% inkomstenbelasting over hun buitenlandse inkomen hadden betaald (zie tevens 2.3.2.1 2% diaspora belasting). Pas dan bestond weer recht op een aantal overheidsdiensten, waaronder het verkrijgen van uitreisvisa voor toekomstige buitenlandse reizen.²⁹¹

²⁸⁷ United Nations High Commissioner for Refugees (UNHCR): *2013 UNHCR country operations profile – Djibouti*, www.unhcr.org, geraadpleegd 29 januari 2013; United Nations High Commissioner for Refugees (UNHCR): *2013 UNHCR country operations profile – Ethiopia*, www.unhcr.org, geraadpleegd 29 januari 2013; United Nations High Commissioner for Refugees (UNHCR): *2013 UNHCR country operations profile – Yemen*, www.unhcr.org, geraadpleegd 29 januari 2013.

²⁸⁸ United Nations Security Council (UNSC): *Letter dated 11 July 2012 from the Chair of the Security Council Committee pursuant to resolution 751 (1992) and 1907 (2009) concerning Somalia and Eritrea addressed to the President of the Security Council*, S/2012/545, 13 juli 2012.

²⁸⁹ Europe External Policy Advisors (EEPA): *Human Trafficking in the Sinai: Refugees between Life and Death*, 26 september 2012; U.S. Department of State: *2011 Country Reports on Human Rights Practices: Eritrea*, 24 mei 2012; United Kingdom Foreign & Commonwealth Office: *Human Rights and Democracy: The 2011 Foreign & Commonwealth Office Report – Eritrea*, april 2012.

²⁹⁰ U.S. Department of State: *2011 Country Reports on Human Rights Practices: Eritrea*, 24 mei 2012; United Nations High Commissioner for Refugees (UNHCR): *UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Eritrea*, 20 april 2011.

²⁹¹ UK Border Agency: *Country of Origin Information (COI) Report – Eritrea*, 17 augustus 2012; U.S. Department of State: *2011 Country Reports on Human Rights Practices: Eritrea*, 24 mei 2012.

Ook konden leden van de Eritrese diaspora die Eritrea bezochten openthoud ondervinden of gedetineerd worden als zij de 2% belasting over hun buitenlandse inkomen niet hadden betaald. De Eritrese autoriteiten maakten daarbij geen onderscheid tussen Eritreërs die in het buitenland woonden en buitenlanders van Eritrese afkomst.²⁹²

5.1.3.2

Gedwongen terugkeer

Eritrese asielzoekers en vluchtelingen die gedwongen worden terug te keren naar Eritrea lopen het risico naar willekeur gearresteerd en gefolterd te worden. Desondanks deporteerden verschillende landen, waaronder Jordanië (via Jemen, zie tevens 2.4.2 Regionale context), Jemen, Egypte en Sudan tientallen Eritreërs naar hun land, waaronder vrouwen en kinderen. Als gevolg van verbeterde politieke relaties tussen Sudan en Eritrea werden volgens de UNHCR in periode januari t/m september 2012 voor zover bekend 52 personen vanuit Oost Sudan gedeporteerd naar Eritrea.²⁹³

5.2

Activiteiten van internationale organisaties

Alle overgebleven internationale ngo's werden door de overheid gedwongen hun activiteiten in Eritrea te beëindigen (waaronder Oxfam, Lutheran World Federation, Irish Self-Help, Gruppo Missione Asmara of Italy, Refugee Trust International en Norwegian Church Aid). De overheid heeft beslag gelegd op ngo eigendommen. De paar maatschappelijke organisaties die werkzaam waren in Eritrea kampten met een gebrek aan capaciteit, werden beheerd door de overheid of waren bang voor represaillemaatregelen.²⁹⁴

De overheid beperkte in ernstige mate de activiteiten van organisaties van de Verenigde Naties (VN), waaronder het World Food Programme (WFP), UNICEF en de UNHCR. Het WFP bijvoorbeeld mocht van de overheid geen humanitaire voedselhulp organiseren²⁹⁵. UNICEF daarentegen mocht, onder toezicht van het ministerie van Gezondheid, doorgaan met hun programma's inzake extra voedselverstrekking. De UNHCR houdt zich in Eritrea voornamelijk bezig met asielzoekers en vluchtelingen uit Somalië, Sudan en Ethiopië (zie tevens 5.1 Migratiestromen). Doordat VN organisaties niet zonder toestemming buiten Asmara mochten reizen, kon de overheid effectief de toegang tot het platteland controleren.²⁹⁶

Het *International Committee of the Red Cross* (ICRC) in Eritrea verleent bijstand aan ontheemden, gedetineerden of personen die anderszins getroffen zijn door het internationale gewapende conflict tussen Eritrea en Ethiopië van 1998-2000. Het ICRC ondersteunde met financiering, training, apparatuur en technisch advies

²⁹² United Nations Security Council (UNSC): *Letter dated 11 July 2012 from the Chair of the Security Council Committee pursuant to resolution 751 (1992) and 1907 (2009) concerning Somalia and Eritrea addressed to the President of the Security Council*, S/2012/545, 13 juli 2012.

²⁹³ Amnesty International: *Sudan must end forced returns of asylum seekers to Eritrea*, 15 augustus 2012; Human Right Watch: *Jordan: Don't Deport Eritrean Refugees to Yemen*, 15 mei 2012; Amnesty International: *Amnesty International Report 2012*, 2012.

²⁹⁴ UK Border Agency: *Country of Origin Information (COI) Report – Eritrea*, 17 augustus 2012; U.S. Department of State: *2011 Country Reports on Human Rights Practices: Eritrea*, 24 mei 2012.

²⁹⁵ Het *World Food Programme* voerde op 28 januari 2013 geen activiteiten uit in Eritrea. World Food Programme (WFP): *Hunger Map 2012, Eritrea*, www.wfp.org, geraadpleegd 28 januari 2013; U.S. Department of State: *2011 Country Reports on Human Rights Practices: Eritrea*, 24 mei 2012.

²⁹⁶ United Nations High Commissioner for Refugees (UNHCR): *2013 UNHCR regional operations profile – East and Horn of Africa*, www.unhcr.org, geraadpleegd 28 januari 2013; U.S. Department of State: *2011 Country Reports on Human Rights Practices: Eritrea*, 24 mei 2012.

eveneens de *Red Cross Society of Eritrea*. Desondanks beperkte de overheid ook de activiteiten van het ICRC door bijvoorbeeld geen toestemming te verlenen om in Eritrea te mogen reizen. Ook mocht het ICRC geen gedetineerden bezoeken.²⁹⁷

5.3

Standpunt UNHCR

De UNHCR is in algemene zin van mening dat aanvragen van Eritrese asielzoekers zorgvuldig onderzocht dienen te worden. Vanwege de overal aanwezige krijgsmacht, een goed georganiseerd netwerk van overheidsinformatanten, evenals de landelijke controle die de staat over de bevolking uitvoert, beschouwt de UNHCR vestiging in een ander deel van Eritrea niet als een redelijk alternatief.²⁹⁸

UNHCR is van mening dat de huidige situatie in Eritrea het niet rechtvaardigt om de vluchtelingenstatus van Eritreërs op basis van artikel 1C (5) van de Conventie van 1951 (of artikel I (4) van de OAU Conventie) te beëindigen.²⁹⁹

²⁹⁷ International Committee of the Red Cross (ICRC): *Annual Report 2011: operational highlights – Eritrea*, 25 juni 2012; U.S. Department of State: *2011 Country Reports on Human Rights Practices: Eritrea*, 24 mei 2012.

²⁹⁸ United Nations High Commissioner for Refugees (UNHCR): *UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Eritrea*, 20 april 2011.

²⁹⁹ United Nations High Commissioner for Refugees (UNHCR): *UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Eritrea*, 20 april 2011.

6 Bijlagen

6.1 **Oppositiegroeperingen**

Onderstaand volgt een overzicht van verschillende coalities en, voor zover kon worden nagegaan, daartoe behorende Eritrese oppositiegroeperingen. Hoewel voor de samenstelling verschillende bronnen zijn gebruikt, dient dit overzicht niet beschouwd te worden als een allesomvattende of complete lijst.³⁰⁰

Bij de samenstelling bleek dat groeperingen soms samenwerkingsverbanden met andere groeperingen aangaan, zich aansluiten bij één of meerdere coalities of uit een coalitie stappen, of zich splitsen in kleinere groeperingen met andere namen. Daarnaast bestaat binnen de coalities en de groeperingen verdeeldheid, waardoor de Eritrese oppositie grotendeels ineffectief is. Met name tussen de EDA en de EPDP is er de afgelopen jaren een machtsstrijd gaande.

Eritrean Democratic Alliance (EDA)

De EDA bestaat volgens de eigen website uit de volgende 13 Eritrese oppositiegroepen:

1. Democratic Movement For the Liberation of the Eritrean Kunama (DMLEK);
2. Eritrean Democratic Party (EDP);
3. Eritrean Federal Democratic Party (EFDM);
4. Eritrean Islamic Congress (EIC);
5. Eritrean Islamic Party for Justice and Development (EIPJD);
6. Eritrean Liberation Front (ELF);
7. Eritrean Nahda Party (ENP);
8. Eritrean National Salvation Front (ENSF);
9. Eritrean People's Congress (EPC);
10. Eritrean People's Democratic Front (EPDF);
11. Eritrean People's Movement (EPM);
12. Eritrean People's Party (EPP);
13. Red Sea Afar Democratic Organization (RSADO).

Eritrean National United Front (ENUF)

De ENUF is opgericht in 2008 en bestond toentertijd uit:

1. Eritrean Democratic Party (EDP);
2. Eritrean National Salvation Front (ENSF);
3. Eritrean People's Party (EPP).

Democratic Front of Eritrean Nationalities (DFEN)

De DFEN, opgericht in 2009, richt zich voornamelijk op de rechten van etnische minderheden en beschikt over een gewapende vleugel. De DFEN bestond bij de oprichting uit:

1. Democratic Movement for the Liberation of Eritrean Kunama (DMLEK);
2. Red Sea Afar Democratic Organization (RSADO).

³⁰⁰ Eritrean Democratic Alliance: www.erit-alliance.com, geraadpleegd 20 februari 2013; Eritrean Human Rights Electronic Archive: *The Opposition and PFDJ Leaders are the two sides of the same coin*, www.ehrea.org, geraadpleegd 20 februari 2013; UK Border Agency: *Country of Origin Information (COI) Report – Eritrea*, 17 augustus 2012; Persbericht: *Eritrea, A Dissection Of The Opposition*, www.awate.com, 26 juni 2012; Sahel Blog: *A glance at the Eritrean Opposition Online*, www.sahelblog.wordpress.com, 17 februari 2012.

Eritrean Solidarity Front (ESF)

De ESF, opgericht in 2009, richt zich voornamelijk op moslim gerelateerde zaken en beschikt over een gewapende vleugel. De ESF bestond bij de oprichting uit:

1. Eritrean Liberation Front (ELF);
2. Eritrean Islamic Rectification Movement (EIRM);
3. Eritrean Islamic Party for Justice and Development (EIPJD), of Al-Khalas;
4. Eritrean Federal Democratic Movement (EFDM).

Eritrean People's Democratic Party (EPDP)

De EPDP is opgericht in 2010 en bestond bij de oprichting uit:

1. Eritrean Democratic Party (EDP);
2. Eritrean People's Movement (EPM);
3. Eritrean People's Party (EPP).

Eritrean National Commission for Democratic Change (ENCDC)

De ENCDC is een organisatie die in 2010 in Addis Abbeba tijdens een conferentie van oppositiegroeperingen is opgezet. Eén van de doelen van deze commissie is om de samenwerking tussen de verschillende oppositiegroeperingen te verbeteren, zodat gezamenlijk oppositie gevoerd kan worden tegen het bewind in Eritrea.

6.2 Detentie- en trainingscentra in Eritrea

Onderstaand volgt een lijst van detentie- en trainingscentra in Eritrea, in alfabetische volgorde. Hoewel voor de samenstelling verschillende bronnen zijn gebruikt, dient dit overzicht niet beschouwd te worden als een allesomvattende of complete lijst. Detentie- en trainingscentra kunnen (tijdelijk) zijn gesloten, nieuwe centra kunnen zijn gebouwd, of de bestemming van de centra kan zijn veranderd.³⁰¹

Ter aanvullende informatie:

1. Volgens de geraadpleegde bronnen beschikt iedere legerdivisie en sub-unit (zoals een brigade of bataljon) over een eigen gevangenis;
2. Volgens de geraadpleegde bronnen heeft iedere stad verschillende politiestations met detentie- en/of ondervragingsfaciliteiten, waaronder het 1^e en 2^e politiestation in Massawa en tenminste de politiestations 1 t/m 5 in Asmara;
3. Onderstaande namen zijn transcripties van de oorspronkelijke Tigrinya en Arabische namen. Transcripties kunnen aanzienlijk verschillen; in dit overzicht zijn de meest voorkomende schrijfwijzen gebruikt.

Naam	Locatie	Type faciliteit	Opmerkingen
Aderser	In kamp Sawa	Militair kamp annex trainingscentrum met ondergrondse cellen	"Hadishu Ma'asker" of "nieuw kamp"
Aderser	25 kilometer van kamp Sawa	Ondergrondse cellen	
Adi Abeto (Adi Abieto) complex 1 + 2	10 tot 15 kilometer ten noordoosten van Asmara, op de weg naar Keren	Voornaamste gevangenis voor Asmara. Wordt ook gebruikt als doorvoer-gevangenis vóórdat gedetineerden ergens anders naar toegestuurd worden. Scheepscontainers dienen als cellen.	
Adi Keih	Asmara	Cellencomplex	Gevangenis voor dienstplichtontduikers
Adi Nefas	Assab	Militair cellencomplex	
Adi Qala (Adi Quala of Adi Kwala)	40 kilometer ten noorden van de Ethiopische grens, vanaf de hoofdweg van Asmara door Mendefera	Militaire gevangenis	

³⁰¹ Website www.prisonalert.com, geraadpleegd 21 februari 2013; UK Border Agency: *Country of Origin Information (COI) Report – Eritrea*, 17 augustus 2012; Persbericht: *Eritrea, The Network Of Prisons*, www.awate.com, 21 september 2009; Human Right Watch (HRW): *Eritrea – Service for Life, State Repression and Indefinite Conscriptioin in Eritrea*, april 2009.

Naam	Locatie	Type faciliteit	Opmerkingen
Agip	Asmara, achter de "Capitol" bioscoop en tegenover het presidentieel paleis	Cellencomplex dat wordt beheerd door de politie	Gedetineerden worden hier gemarteld voordat zij naar een andere lokatie worden overgebracht
Alla (Ala)	40 kilometer van Asmara, vlakbij Dekemhare	Scheepscontainers dienen als cellen	Oude gevangenis die stamt uit de Italiaanse tijd
Assab Front, ook bekend als "Gimbar"	Assab	Militaire gevangenis	
Baharia Marine Basis	Massawa	Militaire faciliteit	
Barentu (Barantu)	Barentu (Barantu)	Gevangenis voor burgers	
Dahlak Kebir (Dahlek Kebir)	Dahlak archipel (eilandengroep in de Rode Zee)	Maximaal beveiligde gevangenis	Speciale gevangenis voor "politieke gevangenen"
Duarwa (Dubarwa)	Ten zuiden van Asmara, op de weg naar Adi Quala vóór Adi Ugri	Gevangenis voor algemeen gebruik	
Eri Eiro (Eiraeiro)	In het Filfil-Selomuna gebied, tussen Asmara en Massawa	Geheime gevangenis, niet bevestigd door de overheid.	Gevangenis voor politieke gevangenen
Galaalo	In de woestijn vlakbij de Rode Zee kust	Militair kamp voor dwangarbeid	
Gedem	Ongeveer 40 kilometer ten zuiden van Massawa	Kamp voor dwangarbeid	Dwangarbeid voor de bouw van een marinebasis (2004)
Gahtelay (Ghatielay of Ghahtelay)	Ongeveer 40 tot 45 kilometer ten noordwesten van Asmara, vanaf de hoofdweg naar Massawa	Militair kamp, ook voor dwangarbeid	Dwangarbeid voor de bouw van een militaire basis
Haddis Ma'askar	In Sawa, vlakbij de grens met Sudan	Militaire gevangenis met ondergrondse cellen	

Naam	Locatie	Type faciliteit	Opmerkingen
Halhalas (Halhale)	45 kilometer van Asmara	Regionale gevangenis	Mogelijk onderdeel van de Alla gevangenis. Gevangenis voornamelijk voor personen die zijn gepakt voor illegale grensoverschrijding.
Kambo Ndafurstale	Sanafe	Militaire gevangenis	
Karsheli (zie ook Wengel Mermera)	Asmara, in of nabij het 2 ^e politiebureau	Gevangenis en verhoorcomplex	Gevangenis voor moslims, politieke gevangenen en waar de meeste personen worden vastgehouden die tijdens razzia's in Asmara zijn gearresteerd
Klima	Vlakbij Assab	Algemene gevangenis	
Mai Daga (Mai Edaga)	45 kilometer ten zuiden van Asmara, vlakbij Dekemhare	Militaire gevangenis. Scheepscontainers worden gebruikt voor strafopsluiting.	
Mai Duma (Mai Dima, Mai Dyma)	Ten zuiden van Asmara, ongeveer 10 kilometer vanaf de weg naar Mendefera Barentu, ten westen van Areza	Militaire gevangenis	
Mai Srwa (Mai Serwa)	Buiten Asmara	Scheepscontainers worden gebruikt voor strafopsluiting. Tevens ondergrondse cellen.	Gevangenis voor politieke gedetineerden, Pinkstergelovigen en dienstplichtontduikers
Mai Temenei	Asmara	Militaire gevangenis met ondergrondse cellen	
Metkelabet	Tussen Asmara en Massawa	Militaire gevangenis die toebehoort aan de 32 ^e divisie	
Me'eter	Tussen Nakfa en de kust	Militaire gevangenis	

Naam	Locatie	Type faciliteit	Opmerkingen
Nakhura Eiland (zie Dahlak Kebir)	Dahlak archipel (eilandengroep in de Rode Zee)	Maximaal beveiligde gevangenis	Gebouwd in de 19 ^e eeuw, oorspronkelijk een koloniale gevangenis voor Eritrese tegenstanders van de Italiaanse overheersing
Prima 1 + 2		Militaire gevangenis	
Sawa (in of vlakbij ook gevangenis van 6 ^e Brigade (of "Enda Shadushay") en Abi Masker)	Langs de Sawa rivier, in het uiterste westen van Eritrea, vlakbij de grens met Sudan, ongeveer 10 kilometer ten zuiden van de weg tussen Sebderat en Hawashayt	Militair kamp annex trainingscentrum	Gevangenis voor dienstplichtont- duikers, Pinkstergelovige dienstplichtigen en personen die zijn gepakt voor illegale grensover- schrijding
Sembel	Voorstad van Asmara	Naar alle waarschijnlijkheid de gewone gevangenis van Sembel, maar ook genoemd als gevangenis voor politieke en religieuze gedetineerden	Gemengde gevangenis: voor zowel burgers als militairen, maar ook voor Ethiopiërs
Tehadasso		Militaire gevangenis waar scheepscontainers worden gebruikt voor strafopsluiting	
Tessenei	Tessenei	Militaire gevangenis annex rehabilitatiecentrum	Over deze gevangenis zijn martelingen, afranselingen en algemeen misbruik gemeld
Tract B	Asmara	Militaire gevangenis	Gevangenis voor dienstplichtigen. Deze gevangenis is een voormalige VS opslagloods vlakbij het vliegveld van Asmara

Naam	Locatie	Type faciliteit	Opmerkingen
Tsererat	Asmara	Militaire gevangenis met ondergrondse cellen	Deze gevangenis is voornamelijk voor EPLF gedetineerden, die in ondergrondse cellen gevangen worden gehouden
5 ^e Politiebureau (ook wel 2 ^e Karsheli genoemd)	Asmara, tussen het Expo terrein en Space 2001	Verhoorcomplex	Naar verluidt het wreedste verhoorcomplex
Wengel Mermera (Wenjel Mermera) (onderdeel van de Karsheli gevangenis)	Naar verluidt een speciaal beveiligd deel in het 2 ^e politiebureau, Asmara	Verhoorcomplex en maximaal beveiligde unit waar tevens strafrechtelijk onderzoek wordt uitgevoerd	Verhoorcentrum voor politieke gevangenen en moslims
Wi'ya (Wi'a, Wea, Wieh), bestaat uit verschillende kampen, waarvan één kamp uitsluitend voor gedetineerden wordt gebruikt.	Aan de kust van de Rode Zee, ongeveer 40 kilometer ten zuidoosten van Massawa, op de weg naar Assab	Militair (straf)kamp annex trainingscentrum. Beschikt tevens over een speciale unit genaamd "Enda Commando".	Deze gevangenis is voornamelijk voor dienstplichtontduikers, deserteurs en religieuze minderheden

6.3 Naslagwerken en rapporten

African Child Policy Forum:

- *Harmonisation of Children's Laws in Eritrea*, 2012.

Amnesty International:

- *Death Penalty: Countries Abolitionist in Practice*, 17 januari 2013;
- *Sudan must end forced returns of asylum seekers to Eritrea*, 15 augustus 2012;
- *Death Sentences And Executions 2011*, maart 2012;
- *Amnesty International Report 2012*, 2012;
- *Annual Report 2012 – Eritrea*.

Central Intelligence Agency (CIA):

- *The World Factbook*, 14 januari 2013.

Child Soldiers International:

- *Louder than words: An agenda for action to end state use of child soldiers*, 2012.

Committee to Protect Journalists (CJP):

- *Eritrea: Ali Abdu pleads ignorance of Dawit Isaac's fate*, 1 februari 2013;
- *Where is Eritrean Information Minister Ali Abdu*, 27 december 2012;
- *Number of jailed journalists sets global record*, 11 december 2012;
- *10 Most Censored Countries*, 2 mei 2012.

Economist Intelligence Unit (EIU):

- *Country Report Eritrea*, 19 februari 2013;
- *Fallout from the attempted coup*, 28 januari 2013;
- *Eritrea: Attempted coup*, 21 januari 2013;
- *Country Report Eritrea August 2012*, 3 augustus 2012;
- *Country Report Eritrea May 2012*, 23 april 2012;
- *Country Report Eritrea February 2012*, 27 januari 2012.

Europe External Policy Advisors (EEPA):

- *Human Trafficking in the Sinai: Refugees between Life and Death*, 26 september 2012.

Federal Department of Justice and Police (FDJP):

- *Agreed Minutes Presentation by Dr. David Bozzini – National Service and State Structures in Eritrea*, 16 februari 2012.

Freedom House:

- *Worst of the Worst 2012: The World's Most Repressive Societies*, 14 juni 2012;
- *Freedom in the World 2012 - Eritrea*, 2012;
- *Countries at the Crossroads 2011: Eritrea*, 2011.

Friedrich Ebert Stiftung:

- *Nation Building, State Construction and Development in Africa*, april 2010.

Global Insight (IHS):

- *Country Intelligence: Report Eritrea*, 4 juni 2012.

Human Right Watch:

- *Jordan: Don't Deport Eritrean Refugees to Yemen*, 15 mei 2012;
- *Country Summary Eritrea*, januari 2012;
- *Eritrea – Service for Life, State Repression and Indefinite Conscriptioin in Eritrea*, april 2009.

Intergovernmental Authority on Development (IGAD):

- *Communiqué of the 39th Extra-Ordinary Session of the IGAD Council of Ministers on the Security and Political Situation in Somalia, Sudan and Eritrea 's Activities in the Region*, 28 juni 2011.

Internal Displacement Monitoring Centre (IMDC):

- *Eritrea: IDPs returned or resettled but border tensions remain*, 16 februari 2009.

International Committee of the Red Cross (ICRC):

- *Annual report 2011: operational highlights - Eritrea*, 25 juni 2012.

International Labour Organization (ILO) and African Commission on Human & Peoples' Rights:

- *Eritrea: Constitutional, legislative and administrative provisions concerning indigenous peoples*, 2009.

International Lesbian, Gay, Bisexual, Trans and Intersex Association (ILGA):

- *State-sponsored Homophobia, A world survey of laws criminalising same-sex sexual acts between consenting adults*, mei 2012.

Landinfo – Country of Origin Information Centre:

- *Eritrea: Nationaldienst, Inoffizielle Übersetzung einer Analyse von Landinfo Norwegen von Bundesamt für Migration BFM, Schweiz*, 28 juli 2011.

Landmine & Cluster Munition Monitor:

- *Eritrea, Casualties and Victim Assistance*, 17 december 2012;
- *Eritrea, Mine Action*, 22 september 2011.

Norwegian Agency for Quality Assurance in Education (NOKUT):

- *Report on recognition of higher education in Eritrea and Ethiopia*, januari 2013.

Open Society Justice Initiative:

- *Discrimination in Access to Nationality*, april 2009.

Oslo Center:

- *The Lasting Struggle for Freedom in Eritrea*, 2009.

Reporters Without Borders:

- *Al Jazeera transmission restored*, 18 februari 2013;
- *Government blocks access to Al Jazeera inside Eritrea*, 5 februari 2013;
- *2013 World Press Freedom Index*, februari 2013;
- *What really happened at Asmara's ministry of (dis)information?*, 24 januari 2013.

UK Border Agency:

- *Country of Origin Information (COI) Report – Eritrea*, 17 augustus 2012.

United Kingdom Foreign & Commonwealth Office:

- *Human Rights and Democracy: The 2011 Foreign & Commonwealth Office Report – Eritrea*, april 2012.

United Nations Children's Fund (UNICEF):

- *Childinfo: Statistics by Area / Child Protection*, februari 2013;
- *Mid-Year Review, 2011 UNICEF Humanitarian Action for Children*, 2011.

United Nations High Commissioner for Refugees (UNHCR):

- *UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Eritrea*, 20 april 2011.

United Nations High Commissioner for Refugees (UNHCR) – Refworld:

- *Eritrea: Whether women serving in the military are discharged when they marry; if so, evidence required to prove marriage*, 28 januari 2008;
- *The Constitution of Eritrea*, 23 mei 1997;
- *Proclamation on National Service No. 82/1995*, 23 oktober 1995;
- *Eritrean Nationality Proclamation (No. 21/1992)*, 6 april 1992;
- *Proclamation No. 24/1992 issued to regulate the issuing of travel documents, entry and exit visa form Eritrea, and to control residence permits of foreigners in Eritrea*, januari 1992;
- *Penal Code of Ethiopia*, 23 juli 1957.

United Nations Populations Fund (UNFPA) en United Nations Children's Fund (UNICEF):

- *UNFPA-UNICEF Joint Programme on Female Genital Mutilation/Cutting, Accelerating Change, Annual Report 2011, 2012.*

United Nations Security Council (UNSC):

- *Letter dated 11 July 2012 from the Chair of the Security Council Committee pursuant to resolution 751 (1992) and 1907 (2009) concerning Somalia and Eritrea addressed to the President of the Security Council, S/2012/544*, 13 juli 2012;
- *Letter dated 11 July 2012 from the Chair of the Security Council Committee pursuant to resolution 751 (1992) and 1907 (2009) concerning Somalia and Eritrea addressed to the President of the Security Council, S/2012/545*, 13 juli 2012;
- *Resolution 2023 (2011), Adopted by the Security Council at its 6674th meeting, on 5 December 2011*, 5 december 2011.

United Nations News Centre:

- *Security Council expands sanctions on Eritrea over support for armed groups*, 5 december 2011.

U.S. Commission on International Religious Freedom (USCIRF):

- *Annual Report 2012 - Countries of Particular Concern - Eritrea*, maart 2012.

US Department of State:

- *Trafficking in Persons Report – June 2012*, juni 2012;
- *2011 Country Reports on Human Rights Practices: Eritrea*, 24 mei 2012;
- *Background Note: Eritrea*, 20 januari 2012;
- *International Religious Freedom Report for 2011, Eritrea*, 2012.

6.4 Persberichten

20 Resistance posters in Asmara and nearly 40,000 robocalls, www.asmarino.com, 6 januari 2013.

2013 WorldWatchList, www.WorldWatchList.us, geraadpleegd 11 februari 2013.

A Glance at the Eritrean Opposition Online, www.sahelblog.wordpress.com, 17 februari 2012.

After 10 years Ethiopia attack Eritrean military bases, www.theafricareport.com, 15 maart 2012.

An intensive campaign of rumor purporting that "President Isaias is terminally ill, his health is deteriorating" has been spread over the last few weeks, www.shabait.com, 23 april 2012.

Christenvervolgung in Afrikaanse landen neemt drastisch toe, www.opendoors.nl, 8 januari 2013.

Coup Attempt by Rebel Soldiers Is Said to Fail in Eritrea, www.nytimes.com, 21 januari 2013.

Djibouti: President Calls on Eritrea to Release Prisoners, www.allafrica.com, 3 januari 2013.

Dutch Eritrean forced to pay "war tax", www.rnw.nl, 14 augustus 2012.

East African bloc admits South Sudan as member, www.reuters.com, 25 november 2011.

East Africa: Eritrea Continues Subversive Activities Bent on Destabilizing Ethiopia, Horn Africa, www.allafrica.com, 17 april 2012.

East Africa: Mandate of UN Monitoring Group On Somalia and Eritrea Extended for Another Year, www.allafrica.com, 25 juli 2012.

Eerste krasjes in dictatuur van Eritrea, www.trouw.nl, 13 januari 2013.

Eritrea, A Dissection Of The Opposition, www.awate.com, 26 juni 2012.

Eritrea and Yemen allegedly "conspire" to deport refugees, www.sudantribune.com, 4 oktober 2012.

Eritrea and Sudan Signed Range of Cooperation Agreements, www.tesfanews.net, 2 oktober 2012.

Eritrea Approved Budget, Mapped out Action Plans for 2012, www.tesfanews.net, 21 december 2011.

Eritrea blames CIA for rumors of President's ill health, www.sudantribune.com, 23 april 2012.

Eritrea is being defeated, www.ethiopeaceforum.wordpress.com, 5 juli 2012.

Eritrea: Government arrests People for Reading Posters, www.asmarino.com, 13 februari 2013.

Eritrea: Government Arrests People for Reading Posters, www.ethiopianreview.com, 13 februari 2013.

Eritrea opens its Embassy in South Sudan after giving its official Recognition, www.tesfanews.net, 11 juli 2011.

Eritrea, The Network Of Prisons, www.awate.com, 21 september 2009.

Eritrea's President Breaks Silence Over Army Mutiny Incident, www.allafrica.com, 10 februari 2013.

Eritrea's president says no fear of unrest after army mutiny, www.news.yahoo.com, 11 februari 2013.

Eritrean government pays tribute to Meles Zenawi, www.erigazette.org, 30 augustus 2012.

Eritrean opposition official missing in Sudan's Kassala, www.sudantribune.com, 17 februari 2012.

Eritrean President Isaias Afewerki goes on TV to dispel health rumors, www.bbc.co.uk, 28 april 2012.

Eritrean refugees protest in support of renegade soldiers, www.news.yahoo.com, 2 februari 2013.

Eritrean troops besiege Ministry of Information, www.dw.de, 21 januari 2013.

Eritreans in UK rally in support of army mutiny, www.sudantribune.com, 29 januari 2013.

Eritrese christen overlijdt in kerker, www.opendoors.nl, 7 november 2012.

Ethiopia accuses Eritrea of kidnap, www.iol.co.za, 18 april 2012.

Ethiopia-Eritrea: Threats over deadly Afar attacks, www.theafricareport.com, 19 januari 2012.

Ethiopia Makes Fresh Accusation Against Eritrea, www.ethiosomali.com, 19 april 2012.

Ethiopia Occupies Adi Tekhlaj, Sheshebit, Akhran etc. in Askaria, www.ethiopianreview.com, 19 maart 2012.

Ethiopian rebels to release Kidnapped Germans, deny Eritrean role, www.theafricareport.com, 23 januari 2012.

Ethiopians mourn leaders' death, www.aljazeera.com, 22 augustus 2012.

Ethiopië valt aartsrivaal Eritrea aan, www.trouw.nl, 16 maart 2012.

Forty-Five More Eritrean Christians Rounded Up, www.opendoorsusa.org, 6 maart 2013.

Invallen Eritrea vanwege geloof, www.nd.nl, 5 maart 2013.

Leaders of Banned Churches Hunted, Arrested, www.awate.com, 27 januari 2013.

Mandate of UN monitoring group on Somalia and Eritrea extended for another year, www.un.org, 25 juli 2012.

Ministern bekräftar: Har lämnat regimen, www.expressen.se, 30 januari 2013.

New and targeted wave of arrests against underground church leaders, www.asmarino.com, 28 januari 2013.

Official: Progress for Eritrea Women, www.voanews.com, 7 juni 2012.

Ottawa forces Eritrea to nix '2% extortion tax' on citizens in Canada, www.nationalpost.com, 20 september 2012.

Politie Eritrea arresteert zeker 85 christenen, www.refdag.nl, 4 maart 2013.

Ranglijst Christenvervolging 2012 – Eritrea, www.opendoors.nl, 8 januari 2013.

Resistance Posters on the Streets of Asmara, www.asmarino.com, 1 augustus 2012.

South Sudan: Rebels Armed By Sudan, Eritrea – Small Arms Survey, www.allafrica.com, 17 april 2012.

South Sudan seeks Eritrea's role to negotiations with Sudan, www.sudantribune.com, 28 juni 2012.

South Sudan Solicits Eritrea to Advise Bashir, www.allafrica.com, 17 juni 2012.

Ten Christian Leaders Arrested In Eritrea in Government Attempt To Eliminate Underground Church, www.opendoorsusa.org, 22 januari 2013.

The Eritrean Government has made an official request to the United Nations Security Council, www.shabait.com, 28 maart 2012.

U.N. ratchets up sanctions on Eritrea, www.cnn.com, 5 december 2011.

UPDATE 2-Ethiopia again attacks rebel targets in Eritrea, www.reuters.com, 17 maart 2012.

Website details likely reasons for quiet Eritrea-Ethiopia border clashes, www.ethiosomali.com, 20 juni 2012.

6.5 Websites

- A www.afronorway.com
www.aljazeera.com
www.allafrica.com
www.amnesty.org
www.asmarino.com
www.awate.com

- B www.bbc.co.uk
www.britannica.com

- C www.cia.gov
www.cnn.com

- D www.dw.de

- E www.ehrea.org
www.erigazette.org
www.erit-alliance.com
www.eritrea-unmission.org
www.eritrean-embassy.se
www.ethiopeaceforum.wordpress.com
www.ethiosomali.com
www.ethiopianreview.com
www.ethnologue.com
www.expressen.se

- H www.handsoffcain.info

- I www.iol.co.za
www.itu.int

- J www.joshuaproject.net
www.jw-media.org

- L www.loc.gov/law/help/eritrea.php
www.loc.gov

- N www.nationalpost.com
www.nd.nl
www.news.yahoo.com
www.nuew.org
www.nueys.org
www.nytimes.com

- O www.ohchr.org
www.opendoors.nl
www.opendoorsusa.org

- P www.prisonalert.com
- R www.refdag.nl
www.reuters.com
www.rnw.nl
- S www.sahelblog.wordpress.com
www.shabait.com
www.sudantribune.com
- T www.tesfanews.net
www.theafricareport.com
www.trouw.nl
- U www.un.org
www.unhcr.org
- V www.voanews.com
- W www.wfp.org
www.world-gazetteer.com
www.wordpress.com
www.WorldWatchList.us
- X www.xe.com

6.6 Lijst van afkortingen

ARDUF	Afar Revolutionary Democratic Unity Front
AU	African Union
CIA	Central Intelligence Agency
EDA	Eritrean Demining Authority
EPDP	Eritrean People 's Democratic Party
EPLF	Eritrean People 's Liberation Front
ERN	Eritrean Nakfa
FGM	Female Genital Mutilation
ICRC	International Committee of the Red Cross
IGAD	Intergovernmental Authority on Development
NUEW	National Union of Eritrean Women
NUEYS	National Union of Eritrean Youth and Students
OAU	Organization of African Unity
OLF	Oromo Liberation Front
ONLF	Ogaden National Liberation Front
PFDJ	People 's Front for Democracy and Justice
TPDM	Tigray People 's Democratic Movement
UNHCR	United Nations High Commissioner for Refugees
UNICEF	United Nations Children 's Fund
WFP	World Food Programme
WYDC	Warsai Yekalo Development Campaign

6.7 Kaart van Eritrea

